

ΚΑΦΕΤΖΗ - ΛΥΜΠΕΡΗ

ΚΛΙΜΗ ΔΙΑΘΗΚΗΣ

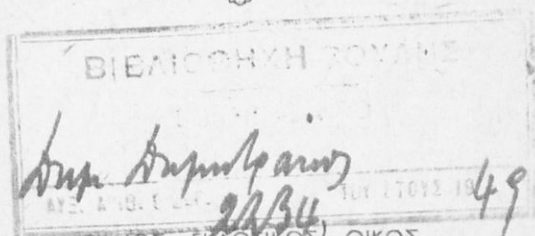
002
ΚΛΣ
ΣΤ2Α
1014

ΧΑΙΟΣ ΕΚΔΟΤΙΚΟΣ ΟΙΚΟΣ ΔΗΜ. ΔΗΜΗΤΡΑΚΟΥ Α. Ε.
ΗΝΝΑΙ ΠΑΙΔΕΙΑ ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΟΣ — ΘΕΣ/ΝΙΚΗ: ΑΓΙΟΥ ΜΗΝΑ 10
ηφισποληθηκε απο το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

9 69 1103
Λ. ΛΥΜΠΕΡΗ & ΕΠ. ΚΑΦΕΝΤΖΗ

Κασιώτης (6) Ζηφώνης (11)

ΙΣΤΟΡΙΕΣ
ΑΠΟ ΤΗΝ ΚΑΙΝΗ ΔΙΑΘΗΚΗ

ΑΡΧΑΙΟΣ ΕΚΔΟΤΙΚΟΣ ΟΙΚΟΣ
ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ ΔΗΜΗΤΡΑΚΟΥ Α. Ε.
ΑΘΗΝΑΙ - ΠΛΑΤΕΙΑ ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΟΣ
ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ - ΟΔΟΣ ΑΓΙΟΥ ΜΗΝΑ 10

002
ΚΛΣ
Στ2Α
1014

Τὰ γνήσια αντίτυπα φέρουν τὴς ὑπογραφὰς τῶν συγγραφέων.

Ελληνική

PRINTED IN GREECE

ΑΡΧΑΙΟΣ ΕΚΔΟΤΙΚΟΣ ΟΙΚΟΣ
ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ ΔΗΜΗΤΡΑΚΟΥ Α. Ε.

Πώς γεννήθηκε ὁ Ἰωάννης ὁ Πρόδρομος.

Ζοῦσε τὰ παλιὰ χρόνια στὴν Ἱερουσαλήμ ἓνας ἱερέας. Ὁ ἱερέας αὐτὸς λεγόταν Ζαχαρίας καὶ ἡ γυναίκα του Ἐλισάβετ. Ἦταν καὶ οἱ δυὸ εὐσεβεῖς καὶ δίκαιοι ἀλλὰ δὲν ἦταν εὐχαριστημένοι. Δὲν εἶχαν παιδιὰ καὶ αὐτὸ πολὺ τοὺς στενοχωροῦσε, γιατί ἐκεῖνον τὸν καιρὸ, αὐτοὺς ποὺ δὲν εἶχαν παιδιὰ ὁ κόσμος δὲν τοὺς ἐκτιμοῦσε. Μεγάλο παράπονο τὸ εἶχαν αὐτὸ ὁ Ζαχαρίας καὶ ἡ Ἐλισάβετ καὶ κάθε μέρα παρακαλοῦσαν τὸ Θεὸ μὲ προσευχὴς νὰ τοὺς χαρίσῃ ἓνα παιδί γιὰ νὰ μὴν ἔχουν τὴν περιφρόνηση τοῦ κόσμου καὶ νὰ τὸ ἔχουν στήριγμα στὰ γεράματά τους. Καὶ ὁ Θεός, ποὺ δέχεται τὴν προσευχὴ τῶν εὐσεβῶν ἀνθρώπων, ἀποφάσισε νὰ ἱκανοποιήσῃ τὴν ἐπιθυμία τους.

Μιὰ μέρα ὁ Ζαχαρίας λειτουργοῦσε στὸ ναὸ τοῦ Σολομώντα καὶ ἦταν μέσα στὸ ἱερό. Οἱ πόρτες τοῦ ἱεροῦ ἦταν κλειστὲς καὶ ὁ κόσμος ἔξω περίμενε νὰ ἀνοίξουν

καὶ νὰ βγῆ ὁ ἱερέας. Ἀλλὰ μέσα στὸ ἱερό εἶχε γίνει ἓνα θαῦμα. Τὴν ὥρα πού ὁ Ζαχαρίας θυμιάζε τὴν Κιβωτὸ τῆς Διαθήκης παρουσιάστηκε μπροστά του ἄγγελος τοῦ Θεοῦ. Ὁ Ζαχαρίας φοβήθηκε καὶ σάστισε. Ὁ ἄγγελος ὅμως τοῦ εἶπε :

—Μὴ φοβάσαι, Ζαχαρία! Εἶμαι ἄγγελος τοῦ Θεοῦ καὶ ἤρθα νὰ σοῦ ἀναγγείλω πὼς ὁ Θεὸς ἀκουσε τὶς προσευχάς σας καὶ θὰ σᾶς χαρίσῃ ἓνα παιδί πού θὰ τὸ ὀνομάσετε Ἰωάννη.

Ὁ Ζαχαρίας ὅμως δὲν τὸ πίστεψε καὶ ὁ ἄγγελος πού εἶδε τὴν ἀπιστία του τοῦ εἶπε :

—Ἀπὸ σήμερον θὰ μείνης ἀλαλος, ὥσπου νὰ γεννηθῆ καὶ νὰ βαπτισθῆ τὸ παιδί.

Αὐτὰ εἶπε ὁ ἄγγελος καὶ ἔγινε ἀφαντος. Ὁ Ζαχαρίας μόλις συνῆρθε ἀπὸ τὸ φόβο καὶ τὴ συγκίνηση, ἀνοίξε τὴν πόρτα καὶ βγῆκε ἔξω καὶ μὲ νοήματα προσπαθοῦσε νὰ φανερώσῃ στὸν κόσμον τί τοῦ εἶχε συμβῆ.

Ἐπειὰ ἀπὸ ἐννέα μῆνες ἡ Ἐλισάβητ ἐγέννησε ἓνα ἀγοράκι. Οἱ συγγενεῖς τοῦ Ζαχαρία καὶ τῆς Ἐλισάβητ μαζεύτηκαν νὰ τοῦβάλουν ὄνομα. Πολλὰ ὀνόματα εἶπαν ἀλλὰ κανένα δὲν ταίριαζε. Τότε ἡ Ἐλισάβητ εἶπε νὰ ρωτήσουν καὶ τὸ Ζαχαρία. Μὲ νοήματα τοῦ ἔδωκαν νὰ καταλάβῃ τί τοῦ ζητοῦσαν καὶ κείνος πάλι μὲ νοήματα τοὺς ζήτησε μιὰ πλάκα καὶ ἐπάνω ἔγραψε τὸ ὄνομα Ἰωάννης. Μόλις ἔγραψε τὸ ὄνομα, λύθηκε ἡ γλῶσσα του. Τότε διηγήθηκε στοὺς συγγενεῖς του τί εἶχε δῆ στὸ ἱερό τοῦ ναοῦ καὶ ὅλοι δοξολόγησαν τὸ Θεὸ γιὰτὶ μπορεῖ καὶ κάνει αὐτὰ πού δὲν μποροῦν νὰ κάμουν οἱ ἄνθρωποι.

Πῶς ἔζησε καὶ πέθανε ὁ Ἰωάννης.

Ὅταν μεγάλωσεν ὁ Ἰωάννης καὶ πέθαναν οἱ γονεῖς του, ἔφυγε κι αὐτὸς ἀπὸ τὴν πόλη καὶ πῆγε στὴν ἔρημο κοντὰ στὸν Ἰορδάνη ποταμό. Ἐκεῖ ζοῦσε μονάχος του

καὶ τρεφόταν μὲ χόρτα καὶ μέλι· φοροῦσε ἓνα δέρμα ἀπὸ καμήλα καὶ τὸ ἔζωνε στὴ μέση μὲ δερμάτινη ζώνη. Πολλοὶ ἄνθρωποι ἀπὸ τὶς πολιτεῖες καὶ τὰ χωριά πού μάθαιναν γιὰ τὸν Ἰωάννη πήγαιναν νὰ τὸν ἰδοῦν. Ὁ Ἰωάννης τοὺς συμβούλευε νὰ σταματήσουν τὰ κακὰ ἔργα πού ἔκαναν καὶ νὰ μετανοήσουν γιατί ὁ Θεὸς θὰ τοὺς τιμωρήσῃ. Τοὺς ἔλεγε ἀκόμα πὼς ὁ Θεὸς θὰ στείλῃ στὸν κόσμον τὸν Ἰησοῦ Χριστὸ γιὰ νὰ δείξῃ στοὺς ἀνθρώπους ποιά εἶναι ἡ ἀληθινὴ πίστις καὶ πὼς πρέπει νὰ μετανοήσουν καὶ νὰ εἶναι ἔτοιμοι νὰ τὸν δεχτοῦν. Ὁ Ἰωάννης ἦταν ἓνας προφήτης καὶ ὀνομάστηκε Πρόδρομος γιατί ἤρθε νὰ προετοιμάσῃ τὸν ἔρχομὸ τοῦ Χριστοῦ. Ὀνομάστηκε καὶ Βαπτιστὴς γιατί βάφτιζε στὸν Ἰορδάνη αὐτοὺς πού μετανοοῦσαν καὶ γιατί βάφτισε ἀργότερα καὶ τὸν Ἰησοῦ Χριστό.

Ἐκεῖνο τὸν καιρὸ βασίλευε στὴν Ἰουδαία ὁ Ἡρώδης. Ὁ Ἡρώδης ἦταν κακὸς καὶ ἀμαρτωλὸς βασιλιάς καὶ εἶχε πάρει γυναίκα τὴν Ἡρωδιάδα πού πρὶν ἦταν γυναίκα τοῦ Φιλίππου τοῦ ἀδερφοῦ τοῦ Ἡρώδη. Ἡ πράξις αὐτὴ τοῦ Ἡρώδη ἦταν κακὴ καὶ ὁ Ἰωάννης τὸν κατηγοροῦσε γι' αὐτὸ καὶ ἔλεγε πὼς ἂν δὲ διώξῃ τὴν Ἡρωδιάδα καὶ δὲ μετανοήσῃ θὰ τὸν τιμωρήσῃ ὁ Θεός. Αὐτὸ τὸ ἔμαθε ὁ Ἡρώδης καὶ ἔστειλε στρατιῶτες καὶ ἔπιασαν τὸν Ἰωάννη καὶ τὸν ἔβαλαν στὴ φυλακὴ. Ἀλλὰ καὶ μέσα στὴ φυλακὴ ὁ Ἰωάννης ζακολουθοῦσε νὰ κατηγορῇ τὸν Ἡρώδη γιὰ τὴν κακὴ του πράξις καὶ τὴν ἀσεβεία του στὸ Θεό.

Ἡ Ἡρωδιάδα φοβόταν μὴ μετανοήσῃ ὁ Ἡρώδης καὶ τὴ διώξῃ καὶ μισοῦσε πάρα πολὺ τὸν Ἰωάννη καὶ ζητοῦσε εὐκαιρία νὰ τὸν σκοτώσῃ. Καὶ τὴν εὐκαιρία αὐτὴ τὴ βρῆκε. Μιὰ μέρα ὁ Ἡρώδης κάλεσε στὸ παλάτι του τοὺς φίλους του καὶ τοὺς ἀξιωματικούς του νὰ φᾶνε καὶ νὰ διασκεδάσουν γιατί εἶχε τὰ γενέθλιά του. Ὅταν ἔφαγαν καὶ ἤπιασαν καὶ ἤρθαν σὲ εὐθυμία, μπῆκε στὴν αἰ-

θουσα ἡ Σαλώμη, ἡ κόρη τῆς Ἑρωδιάδας. Ὁ Ἑρώδης τὴν ἔβαλε νὰ χορέψῃ καὶ κείνη χορέψε τόσο καλά, πού ὁ Ἑρώδης ἐνθουσιάστηκε καὶ τὴ ρώτησε τί δῶρο θέλει νὰ τῆς κάμῃ καὶ ὀρκίστηκε ὅτι δὲ θὰ τῆς ἀρνηθῆ καὶ τὸ μισὸ ἀκόμα ἀπὸ τὸ βασιλείου του ἂν τοῦ ζητοῦσε. Ἡ Σαλώμη ρώτησε τὴ μητέρα της καὶ κείνη τὴ συμβούλεψε νὰ ζητήσῃ τὸ κεφάλι τοῦ Ἰωάννη. Ὁ Ἑρώδης πολὺ λυπήθηκε καὶ μετάνιωσε πού εἶχε κάμει ὄρκο, ἀλλὰ γιὰ νὰ μὴν ἐκτεθῆ στοὺς φίλους του καὶ στοὺς καλεσμένους του ἔδωσε διαταγὴ καὶ ἀποκεφάλισαν τὸν Ἰωάννη. Ἔτσι ἡ Ἑρωδιάδα κοντὰ στὶς ἄλλες τῆς ἀμαρτίες πρόσθεσε καὶ τὸν ἄδικο θάνατο τοῦ Ἰωάννη.

Τὸ θάνατο τοῦ Ἰωάννη γιορτάζει ἡ Ἐκκλησία μας στὶς 29 Αὐγούστου καὶ νηστεύομε κείνη τὴν ἡμέρα ὅπως καὶ ὁ Ἰωάννης νήστεψε ὅλη του τὴ ζωὴ.

Ὁ εὐαγγελισμὸς τῆς Θεοτόκου.

Σ' ἓνα χωριὸ τῆς Ἰουδαίας ζοῦσε ὁ Ἰωακείμ μετὰ τὴ γυναίκα του τὴν Ἄννα. Ἦταν καλοὶ καὶ εὐσεβεῖς ἄνθρωποι καὶ ὁ Θεὸς τοὺς ἐχάρισε ἓνα κοριτσάκι, τὴ Μαριάμ. Ὅταν μεγάλωσε λίγο ἡ Μαριάμ, γιὰ νὰ εὐχαριστήσουν τὸ Θεό, οἱ γονεῖς της τὴν πῆγαν στὸ ναὸ γιὰ νὰ τὸν περιποιῆται. Ἐκεῖ στὸ ναὸ ἡ Μαριάμ ἔμεινε δώδεκα χρόνια. Στὸ διάστημα αὐτὸ πέθαναν οἱ γονεῖς της. Ὅταν βγῆκε ἀπὸ τὸ ναὸ, ἀρραβωνιάστηκε ἓνα φτωχό, ἀλλὰ καλὸ καὶ εὐσεβῆ ἄνθρωπο, τὸν ξυλουργὸ Ἰωσήφ πού καταγόταν ἀπὸ τὴ Βηθλεὲμ καὶ ἦταν ἀπὸ τὴ γενεὰ τοῦ Δαβίδ.

Μιὰ μέρα πού ἔκανε τὴν προσευχὴ της ἡ Μαριάμ, παρουσιάστηκε ἄξαφνα μπροστὰ της ἓνας ἄγγελος πού κρατοῦσε στὸ χέρι της ἓνα λουλούδι καὶ τῆς εἶπε :

—Χαῖρε, Μαρία, ἐσύ πού ἔχεις τὴ χάρη ἀπὸ τὸ Θεό!

Ὁ Θεὸς εἶναι μαζί σου. Σὺ εἶσαι εὐλογημένη μέσα σ' ὅλες τὶς γυναῖκες!

Ἡ Μαρία ὅταν εἶδε τὸν ἄγγελο καὶ ἄκουσε καὶ αὐτὸν τὸ χαιρετισμὸ τρόμαξε καὶ ὁ ἄγγελος ποὺ εἶδε τὸ φόβο τῆς τῆς εἶπε πάλι:

—Μὴ φοβᾶσαι, Μαρία. Ἐσὺ ἔχεις τὴν εὐλογία τοῦ Θεοῦ καὶ ἀπὸ σήμερα θὰ σὲ μακαρίζουν ὅλοι οἱ ἄνθρωποι γιατί θὰ γεννήσης παιδί ποὺ θὰ ὀνομαστῇ Ἰησοῦς καὶ θὰ σώσῃ τὸν κόσμο ἀπὸ τὶς ἁμαρτίες.

Ἡ Μαρία συνῆρθε λίγο καὶ ρώτησε μὲ δειλία:

—Καὶ πῶς θὰ γίνῃ αὐτὸ σὲ μένα;

Καὶ ὁ ἄγγελος τῆς εἶπε:

—Ὁ Θεὸς θὰ στείλῃ τὸ Ἅγιο Πνεῦμα νὰ σοῦ δώσῃ τὴ δύναμη νὰ γεννήσης τὸν Υἱὸ τοῦ Θεοῦ.

Τότε ἡ Μαρία χωρὶς νὰ σηκώσῃ τὰ μάτια τῆς εἶπε:

—Εἶμαι ταπεινὴ δούλη τοῦ Θεοῦ καὶ ἄς γίνῃ τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ ὅπως μοῦ εἶπες!

Ὅταν σήκωσε τὸ κεφάλι τῆς δὲν ἦταν πιά ὁ ἄγγελος ἐκεῖ· ἀλλὰ ἀπὸ κείνη τὴ στιγμή ἡ Μαριάμ ἦταν ἡ εὐλογημένη γυναῖκα ποὺ θὰ γεννοῦσε τὸ Σωτῆρα τοῦ κόσμου. Ἡ Μαριάμ γι' αὐτὸ ὀνομάστηκε ἀργότερα Θεοτόκος καὶ ἡ ἐπίσκεψη τοῦ ἀγγέλου στὴ Μαρία ὀνομάστηκε Εὐαγγελισμὸς τῆς Θεοτόκου.

Τὴ γέννηση τῆς Θεοτόκου ἡ Ἐκκλησία μας γιορτάζει στὶς 8 Σεπτεμβρίου. Τὴν ἀφιέρωσή τῆς στὸ ναὸ τὴν ὀνομάζουμε Εἰσόδια τῆς Θεοτόκου καὶ τὴ γιορτάζουμε στὶς 21 Νοεμβρίου. Τὸν Εὐαγγελισμὸ τῆς Θεοτόκου τὸν γιορτάζουμε στὶς 25 Μαρτίου καὶ τὸ θάνατό τῆς στὶς 15 Αὐγούστου.

Ἡ γέννηση τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ.

Ἐκεῖνον τὸν καιρὸ ἡ Ἰουδαία, ὅπως καὶ πολλὰ ἄλλα ἔθνη, ἦταν ὑποδουλωμένη στοὺς Ῥωμαίους. Ὁ αὐτοκρά-

τορας τῶν Ρωμαίων Καίσαρας Αὔγουστος Ὀκταβιανός, ἐπειδὴ ἤθελε νὰ ξέρη πόσοι ἄνθρωποι κατοικοῦν στὸ κράτος του, ἔβγαλε διαταγὴ νὰ ἀπογραφοῦν ὅλοι οἱ ἄνθρωποι τῆς αὐτοκρατορίας του, ὁ καθένας στὴν πατρίδα του. Ἔπρεπε δηλαδὴ νὰ ξεκινήσῃ κάθε ξένος καὶ νὰ πάῃ στὸν τόπο του, νὰ παρουσιαστῇ στοὺς ὑπαλλήλους τοῦ αὐτοκράτορα γιὰ νὰ τὸν καταγράψουν.

Ὁ Ἰωσήφ ὅταν εἶδε πὼς ἡ Μαρία πλησίαζε νὰ γεννήσῃ, δίσταζε νὰ τὴν παντρευτῇ καὶ λογάριαζε νὰ τὴ διώξῃ κρυφὰ ἀπὸ τὸ σπίτι του, ἀλλὰ μιὰ νύχτα παρουσιάστηκε ὁ ἄγγελος τοῦ Θεοῦ καὶ τοῦ εἶπε νὰ μὴ διστάσῃ νὰ παντρευτῇ τὴ Μαρία, γιὰτὶ αὐτὴ μὲ τὴ χάρι τοῦ Ἁγίου Πνεύματος θὰ γεννήσῃ τὸ Σωτῆρα τοῦ κόσμου, παρὰ νὰ τὴν προστατεύῃ καὶ νὰ φροντίζῃ γι' αὐτή.

Τώρα μὲ τὴ διαταγὴ τοῦ αὐτοκράτορα ὁ Ἰωσήφ ἔπρεπε νὰ πάῃ στὴ Βηθλεὲμ—γιατὶ ἀπὸ κεῖ καταγόταν— καὶ νὰ γραφτῇ. Ἐπῆρε λοιπὸν τὴ Μαρία καὶ πῆγαν, ἀλλὰ στὴ Βηθλεὲμ εἶχε μαζευτῇ πολὺς κόσμος καὶ εἶχαν γεμίσει τὰ ξενοδοχεῖα καὶ τὰ σπίτια καὶ αὐτοὶ δὲ βρῆκαν μέρος νὰ μείνουν καὶ ἀναγκάστηκαν νὰ περάσουν τὴ νύχτα σὲ ἓνα χάνι στὴν ἄκρῃ τῆς πολιτείας.

Ἐκεῖ μέσα σ' αὐτὸ τὸ χάνι τὴ νύχτα ἡ Μαρία γέννησε τὸν Ἰησοῦ Χριστό, Ἐξω ἔκανε κρῦσ καὶ ροῦχα ἀρκετὰ δὲν εἶχαν καὶ γιὰ νὰ μὴν παγώσῃ τὸ παιδί ἡ Μαρία τὸ τοποθέτησε μέσα στὴ φάτνη τῶν ζώων ἐπάνω στὰ ἄχερα. Κοντὰ στὴ Βηθλεὲμ, ἔξω στὰ χωράφια, ἔμεναν μὲ τὰ πρόβατά τους μερικοὶ ποιμένες. Αὐτὴ τὴ νύχτα οἱ ποιμένες αὐτοὶ εἶδαν περίεργα καὶ θαυμαστά πράγματα. Τῇ στιγμῇ ποὺ ἡ Μαρία γέννησε τὸν Ἰησοῦ, ὁ οὐρανὸς φωτίστηκε καὶ μέσα στὸ φῶς ἀνεβοκατέβαιναν στὸν οὐρανὸ ἄγγελοι ποὺ ἔψελναν: «Δόξα ἐν ὑψίστοις Θεῷ καὶ ἐπὶ γῆς εἰρήνη ἐν ἀνθρώποις εὐδοκία». Ἀπὸ αὐτὰ τὰ θεϊκὰ σημεῖα φοβήθηκαν οἱ ποιμένες καὶ θαύ-

Οι ποιμένες βρήκαν τὸ Παιδί στὴ φάτνη.

μαζαν, ἀλλὰ παρουσιάστηκε σ' αὐτούς ἄγγελος καὶ τοὺς εἶπε :

—Μὴ φοβᾶσθε! Ἦρθα νὰ σᾶς φέρω χαρούμενη εἶδηση γιὰ ὅλο τὸν κόσμο. Στὴ Βηθλεὲμ γεννήθηκε σήμερα ὁ Σωτῆρας τοῦ κόσμου· πηγαίνετε ἐκεῖ καὶ θὰ βρῆτε τὸ Παιδί σπαργάνωμένο μέσα στὴ φάτνη, νὰ τὸ προσκυνήσετε καὶ νὰ δοξάσετε τὸ Θεό.

Οἱ ποιμένες ἔτρεξαν ἀμέσως καὶ βρῆκαν τὸ Παιδί στὴ φάτνη καὶ ἔκαμαν ὅπως τοὺς εἶπε ὁ ἄγγελος.

Τῆ Γέννηση τοῦ Χριστοῦ γιορτάζει ἡ Ἐκκλησία μας στίς 25 Δεκεμβρίου καὶ ψέλνομε καὶ τὸ τροπάριο αὐτό :

«Χριστὸς γεννᾶται, δοξάσατε.

Χριστὸν ἐξ οὐρανῶν, ἀπαντήσατε.

Χριστὸς ἐπὶ γῆς, ὑψώθητε.

Ἄσατε τῷ Κυρίῳ πᾶσα ἡ γῆ

καὶ ἐν εὐφροσύνῃ ἀναμνήσατε, λαοί, ὅτι δεδόξασται».

Τὸ προσκύνημα τῶν μάγων.

Μιὰ μέρα παρουσιάστηκαν στὴν Ἱερουσαλὴμ τρεῖς ξένοι σοφοὶ ἄνθρωποι. Αὐτοὶ ἔλεγαν πὼς ἔρχονται ἀπὸ τὴν Ἀνατολή καὶ πηγαίνουν νὰ προσκυνήσουν τὸ βασιλιά τοῦ κόσμου, ποὺ γεννήθηκε κάπου ἐκεῖ στὴν Ἰουδαία. Ἔλεγαν ἀκόμα ὅτι τοὺς ὀδηγοῦσε ἓνα λαμπερὸ ἄστρο, ποὺ φάνηκε στὸν οὐρανὸ μόλις γεννήθηκε ὁ Βασιλιάς τοῦ κόσμου καὶ ὅτι ἀκολουθοῦν αὐτὸ τὸ ἄστρο γιὰ νὰ βροῦν ποῦ γεννήθηκε τὸ παιδί. Στὴν Ἱερουσαλὴμ ἦταν βασιλιάς ὁ σκληρὸς Ἡρώδης ποῦ, σὰν ἄκουσε ὅτι γεννήθηκε βασιλιάς φοβήθηκε μὴν τοῦ πάρῃ τὴ βασιλεία ὅταν μεγαλώσῃ καὶ σκέφτηκε νὰ σκοτώσῃ τὸ παιδί αὐτὸ γιὰ νὰ εἶναι ἡσυχος. Ἀλλὰ δὲν ἤξερε οὔτε ποῖ ἦταν τὸ παιδί αὐτὸ οὔτε ποῦ γεννήθηκε. Κάλεσε λοιπὸν τοὺς σοφοὺς καὶ τοὺς ἱερεῖς τῆς χώρας του στὸ παλάτι καὶ τοὺς ρώτησε. Αὐτοὶ τοῦ ἀποκρίθησαν πὼς δὲν ξέ-

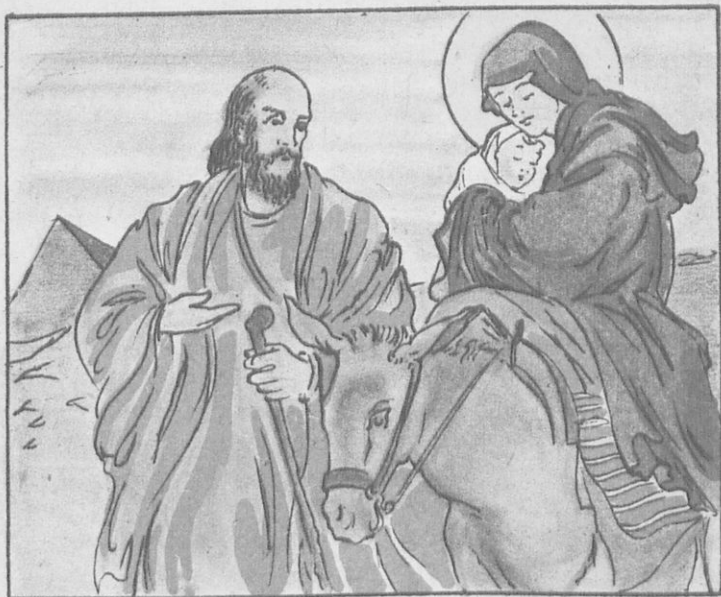
ρουν ἀλλὰ εἶχαν διαβάσει πὼς οἱ προφῆτες ἔγραψαν πὼς κάποτε θὰ γεννιόταν στὴ Βηθλεέμ. Τότε ὁ Ἑρώδης κάλεσε στὸ παλάτι του τοὺς τρεῖς σοφοὺς ἀπ' τὴν Ἀνατολή, τοὺς τρεῖς μάγους, καὶ ἄρχισε νὰ τοὺς ρωτᾷ πότε εἶδαν τὸ ἄστρο καὶ πόσος καιρὸς ἔχει περάσει ἀπὸ τότε καὶ σὰν ἔμαθε, τοὺς παρακάλεσε νὰ πάνε νὰ βροῦν τὸ παιδί, νὰ τὸ προσκυνήσουν καὶ ὅταν γυρίσουν, νὰ περάσουν πάλι ἀπὸ ἐκεῖ, νὰ τοῦ ποῦν γιὰ νὰ πάη καὶ αὐτὸς νὰ τὸ προσκυνήσῃ. Οἱ μάγοι τοῦ ὑποσχέθηκαν καὶ ἔφυγαν κατὰ τὸ μέρος ποὺ πῆγαινε τὸ ἄστρο. Τὸ ἄστρο ἔφτασε καὶ στάθηκε ἀπὸ πάνω ἀπὸ τὸ σπίτι ποὺ ἔμενε ὁ Χριστὸς στὴ Βηθλεέμ. Οἱ μάγοι τότε μπῆκαν μέσα καὶ γονατιστοὶ προσκύνησαν τὸ Χριστὸ καὶ τοῦ πρόσφεραν γιὰ δῶρα χρυσάφι, λιβάνι καὶ σμύρνα. Τὴν ἄλλη μέρα θὰ γύριζαν στὴν Ἱερουσαλήμ νὰ τὸ ποῦν καὶ στὸν Ἑρώδη ἀλλὰ τὴ νύχτα ἄγγελος τοῦ Θεοῦ τοὺς φάνερωσε τὸ σκοπὸ τοῦ Ἑρώδη καὶ οἱ μάγοι ἀναχώρησαν γιὰ τὴν πατρίδα τους ἀπὸ ἄλλο δρόμο.

Ὅταν γιορτάζουμε τὴ γέννηση τοῦ Χριστοῦ, φένομε καὶ αὐτὸ τὸ τροπάριο :

« Ἡ γέννησίς Σου, Χριστέ, ὁ Θεὸς ἡμῶν,
ἀνέτειλε τῷ κόσμῳ τὸ φῶς τὸ τῆς γνώσεως.
Ἐν αὐτῇ γὰρ οἱ τοῖς ἀστροῖς λατρεύοντες
ὑπὸ ἀστέρος ἐδιδάσκοντο
Σὲ προσκυνεῖν, τὸν ἥλιον τῆς δικαιοσύνης,
καὶ Σὲ γινώσκειν ἐξ ὕψους ἀνατολήν,
Κύριε, δόξα Σοι».

Ἡ φυγὴ τοῦ Ἰωσήφ στὴν Αἴγυπτο.

Μόλις ἀναχώρησαν οἱ μάγοι, παρουσιάστηκε στὸν ὕπνο τοῦ Ἰωσήφ ἄγγελος τοῦ Θεοῦ καὶ τοῦ εἶπε νὰ πάρῃ τὴ γυναῖκα του καὶ τὸ παιδί καὶ νὰ φύγῃ στὴν Αἴγυπτο, γιὰτὶ ὁ Ἑρώδης ἔχει σκοπὸ νὰ σκοτώσῃ τὸ παιδί. Ὅταν

*Έφυγαν και οι τρεις για την Αίγυπτο.

ξύπνησε ο Ίωσήφ, πήρε ένα ζώο, έβαλε πάνω τή Μαρία με τὸ Χριστὸ καὶ αὐτὸς μπροστὰ ἔφυγαν για τήν Αἴγυπτο, ὅπως τοῦ εἶπε ὁ ἄγγελος.

Ὁ Ἡρώδης περίμενε νὰ γυρίσουν οἱ μάγοι, ἀλλὰ αὐτοὶ ἀργοῦσαν καὶ ὅταν πιά κατάλαβε πὼς τὸν γέλασαν, θυμωσε πολὺ καὶ ἔβγαλε διαταγὴ νὰ σκοτώσουν βλα τὰ παιδιὰ τῆς Βηθλεέμ, πού εἶχαν ἡλικία μικρότερη ἀπὸ δυὸ χρόνια. Ἔτσι νόμιζε πὼς ἀνάμεσα στὰ παιδιὰ αὐτὰ θὰ σκοτωνόταν καὶ ὁ Χριστός, πού, ὅπως λογάριζε ἀπὸ τὸν καιρὸ πού τοῦ εἶπαν οἱ μάγοι πὼς βγῆκε τὸ ἄστρο πού τοὺς ὀδηγοῦσε, δὲ θὰ ἦταν ἀκόμη δυὸ χρονῶν. Καὶ θὰ σκοτωνόταν βέβαια καὶ ὁ Χριστός, ἀν δὲν τὸν ἔπαιρνε ὁ Ίωσήφ στὴν Αἴγυπτο, ὅπως τὸν εἶχε συμβουλέψει ὁ ἄγγελος.

Ἄγριοι στρατιῶτες τοῦ Ἡρώδη περικύκλωσαν τὴ Βηθλεὲμ καὶ σκότωσαν ὅλα τὰ παιδάκια ποῦ ἦταν κάτω ἀπὸ δυὸ χρονῶν. Οἱ θρῆνοι καὶ οἱ ἀναστεναγμοὶ ποῦ ἔκαναν οἱ δυστυχημένες μητέρες ποῦ ἔβλεπαν νὰ τοὺς ἀρπάζουν τὰ παιδάκια τοὺς καὶ νὰ τὰ σφάζουν μπροστά τοὺς δὲν περιγράφονται. Ἀλλὰ καὶ ὁ Θεὸς δὲν ἄφησε τὸν Ἡρώδη ἀτιμώρητο. Τοῦ ἔστειλε μιὰ κακὴ ἀρρώστεια ποῦ τὸν βασάνισε σκληρὰ δυὸ χρόνια πρὶν πεθάνῃ.

Ὅταν πέθανε ὁ Ἡρώδης, ἔγινε βασιλιάς τῆς Ἰουδαίας ὁ γιός του ὁ Ἀρχέλαος. Τότε ὁ ἄγγελος παρουσιάστηκε πάλι στὸν Ἰωσήφ καὶ τοῦ εἶπε νὰ γυρίσῃ πιά στὴν πατρίδα του γιατί ὁ σκληρὸς Ἡρώδης εἶχε πεθάνει. Ὑστερα ἀπ' αὐτὸ ὁ Ἰωσήφ ξαναγύρισε, ἀλλὰ φοβήθηκε νὰ κατοικήσῃ στὴ Βηθλεὲμ καὶ ἤρθε στὸ χωριὸ τῆς Μαβρίας, τὴ Ναζαρέτ. Ἐκεῖ ἔμεινε κι ὁ Ἰησοῦς ὥσπου μεγάλωσε καὶ ἀπὸ τὸ χωριὸ αὐτὸ πῆρε καὶ τὸ ὄνομα Ναζωραῖος.

Ὁ Ἰησοῦς στὸ ναὸ τοῦ Σολομώντα.

Οἱ Ἰσραηλίτες δὲν εἶχαν σὲ κάθε χωριὸ καὶ σὲ κάθε πόλη ναοὺς. Αὐτοὶ ἓνα ναὸ εἶχαν στὰ Ἱεροσόλυμα, τὸ ναὸ τοῦ Σολομώντα. Νόμιζαν πὼς ὁ Θεὸς κατοικεῖ μόνο ἐκεῖ καὶ γι' αὐτὸ ἀπ' ὅλη τὴν Ἰουδαία πῆγαιναν στὸ ναὸν αὐτό. Ὅσοι κατοικοῦσαν κοντὰ πῆγαιναν συχνά, ἀλλὰ οἱ μακρινοὶ πῆγαιναν τουλάχιστο μιὰ φορὰ κάθε χρόνο, κάθε Πάσχα.

Ὅταν ἔγινε δώδεκα χρονῶν ὁ Ἰησοῦς, ἀποφάσισαν οἱ γονεῖς του νὰ τὸν πάρουν μαζί τοὺς νὰ πάη κι αὐτὸς νὰ προσκυνήσῃ στὸ ναὸ μαζί μὲ τόσον ἄλλον κόσμον ποῦ πῆγαινε ἀπ' ὅλα τὰ μέρη. Πῆγαν λοιπὸν στὰ Ἱεροσόλυμα μὲ τοὺς συγγενεῖς τοὺς καὶ γιόρτασαν ἐκεῖ μαζί μὲ χιλιάδες κόσμον τὸ Πάσχα καὶ ὅταν τελείωσαν οἱ γι-

ορτές, ξεκίνησαν να γυρίσουν πίσω. Ἄλλὰ ὅταν εἶχαν κάμει ἄρκετὸ δρόμο, ὁ Ἰωσήφ καὶ ἡ Μαρία πρόσεξαν πῶς ὁ Ἰησοῦς δὲν ἦταν μαζί τους· δὲν ἀνησύχησαν ὁμῶς γιατί φαντάστηκαν ὅτι θὰ ἦταν μαζί με τοὺς συγγενεῖς τους καὶ τοὺς πατριῶτες τους πού πήγαιναν ἄλλοι μπροστά καὶ ἄλλοι ἔρχονταν κατόπι τους. Ὅταν προχώρησαν

Τὸν βρῆκαν μέσα στὸ ναό, νὰ συζητᾶ με τοὺς σοφοὺς,

ὁμῶς καὶ ἔφτασαν τοὺς πρώτους καὶ εἶδαν πού δὲν ἦταν μαζί τους ὁ Ἰησοῦς, περίμεναν καὶ τοὺς τελευταίους. Ἄλλὰ καὶ με αὐτοὺς δὲν ἦταν ὁ Ἰησοῦς. Τότε ἀνησύχησαν καὶ γύρισαν στὰ Ἱεροσόλυμα καὶ ζητοῦσαν παντοῦ τὸν Ἰησοῦ. Τρέξαν ἐδῶ, τρέξαν ἐκεῖ καὶ στὸ τέλος τὸν βρῆκαν μέσα στὸ ναό νὰ κάθεται μαζί με τοὺς ἱερεῖς καὶ τοὺς σοφοὺς καὶ νὰ συζητᾶ μαζί τους διάφορα σπουδαῖα θρησκευτικὰ ζητήματα.

Ἡ μητέρα του τότε τοῦ εἶπε :

—Γιατί, παιδί μου, δὲν ἤρθες μαζί μας καὶ μᾶς ἔκαμες νὰ ἀνησυχήσωμε καὶ νὰ σὲ γυρεύωμε ;

Καὶ ὁ Ἰησοῦς τότε τῆς ἀπάντησε :

—Γιατί με ζητοῦσατε ; Δὲν ξέρετε ὅτι πρέπει νὰ εἶμαι στὸν οἶκο τοῦ Πατέρα μου ;

Τὰ λόγια αὐτὰ τοῦ Ἰησοῦ δὲν τὰ κατάλαβαν οἱ ἄλλοι· ἡ μητέρα του ὁμως θυμήθηκε αὐτὰ ποῦ τῆς εἶχε πῆ ὁ ἄγγελος καὶ δοκίμασε στὴν καρδιά της κρυφὴ χαρὰ. Ὑστερα ἀπὸ τὰ λόγια αὐτὰ ὁ Ἰησοῦς ἀκολούθησε τοὺς γονεῖς του καὶ ἔμεινε μαζί τους στὴ Ναζαρέτ ὥσπου ἔγινε μεγάλος.

Ἡ βάπτισις τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ.

Ὅταν ὁ Ἰησοῦς ἔγινε τριάντα χρονῶν, πῆγε στὸν Ἰορδάνη ποταμό, ἐκεῖ ποῦ ἔμενε ὁ Ἰωάννης καὶ βάφτιζε τοὺς ἀνθρώπους ποῦ μετανοοῦσαν. Ὁ Ἰησοῦς ὄταν εἶδε τὸν Ἰωάννη, τὸν παρακάλεσε νὰ τὸν βαπτίσῃ.

—Ἐλα, Ἰωάννη, νὰ με βαπτίσῃς ! τοῦ εἶπε.

Καὶ ὁ Ἰωάννης, ποῦ ἤξερε, πὼς αὐτὸς ὁ ἀνθρώπος ποῦ γύρευε νὰ τὸν βαπτίσῃ, ἦταν ὁ Ἰησοῦς Χριστός, ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ, τοῦ ἀπάντησε με σεβασμό :

—Ἐγώ, Κύριε, ἔχω ἀνάγκη νὰ βαπτιστῶ ἀπὸ Σένα καὶ ὄχι Σὺ ἀπὸ μένα !

Καὶ ὁ Χριστὸς ξαναεἶπε :

—Ἰωάννη, ἄφησε αὐτὰ καὶ ἔλα νὰ με βαπτίσῃς, γιὰ νὰ γίνῃ τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ.

Τότε ὁ Ἰωάννης βάπτισε τὸν Ἰησοῦ στὰ νερὰ τοῦ ποταμοῦ. Τῆ στιγμῇ ὁμως ποῦ ὁ Ἰησοῦς ἦταν στὸ νερό, ἀνοιξε ὁ οὐρανὸς καὶ τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιο σὰν περιστέρι κατέβηκε στὸν Ἰησοῦ κι ἀπὸ τὸ ἀνοιγμα τοῦ οὐρανοῦ ἀκούστηκε ἡ φωνὴ τοῦ Θεοῦ ποῦ ἔλεγε :

Τὸ Ἅγιο Πνεῦμα κατέβηκε στὸν Ἰησοῦ.

—Αὐτὸ εἶναι τὸ ἀγαπημένον μου παιδί πού θά κάμη τὸ θέλημα Μου καὶ θά Μὲ εὐχαριστήσῃ.

Ἔτσι, τὴν ὥρα πού γινόταν ἡ βάπτισμα τοῦ Χριστοῦ φανερώθηκε ἡ Ἁγία Τριάδα, δηλαδή ὁ Θεός, τὸ Ἅγιο Πνεῦμα καὶ ὁ Χριστός· γι' αὐτὸ καὶ ἡ γιορτὴ τῆς βάπτισμας τοῦ Χριστοῦ λέγεται καὶ Θεοφάνεια καὶ τὴ γιορτάζει ἡ ἐκκλησία μας στὶς 6 Ἰανουαρίου. Τὴν ἡμέρα αὐτὴ ψέλνουν καὶ τὸν ὕμνον πού λέει γιὰ τὴ βάπτισμα τοῦ Χριστοῦ καὶ τὴ φανέρωσή τῆς Ἁγίας Τριάδας:

«Ἐν Ἰορδάνῃ βαπτίζομένου Σου, Κύριε,
ἡ τῆς Τριάδος ἐφανερώθη προσκύνησις,
τοῦ γὰρ γενήτορος ἡ φωνὴ προσεμαρτύρει σοὶ
ἀγαπητόν Σε υἱὸν ὀνομάζουσα.

Καὶ τὸ Πνεῦμα ἐν εἶδει περιστερᾶς
ἐβεβαίου τοῦ λόγου τὸ ἀσφαλές.

Ἄλλοτε, Χριστέ ὁ Θεός,
καὶ τὸν κόσμον φωτίσας δόξα Σοι».

Ὁ Ἰησοῦς βρῖσκει τοὺς μαθητὲς Του.

Ὅταν βαπτίστηκε ὁ Ἰησοῦς, ἦταν πιά καιρὸς νὰ κάμη αὐτὸ γιὰ τὸ ὁποῖο κατέβηκε στὸν κόσμον· ἦταν καιρὸς νὰ βγῆ στους ἀνθρώπους καὶ νὰ τοὺς διδάξῃ τὴν ἀληθινὴ πίστη. Ἀλλὰ ἤθελε καὶ βοηθοὺς· ἤθελε μερικοὺς ἀνθρώπους πού νὰ μένουν πάντοτε κοντά του γιὰ νὰ μάθουν καλὰ τὰ λόγια του, νὰ ἰδοῦν τὰ θαύματά του πού θά ἔκανε καὶ νὰ πιστέψουν πολὺ, γιὰ νὰ μποροῦν αὐτοὶ πιά νὰ διδάξουν τοὺς ἀνθρώπους ὅταν ὁ Ἰησοῦς θά ἔφευγε ἀπὸ τὴ γῆ. Τέτοιους ἀνθρώπους ὁ Ἰησοῦς διάλεξε δώδεκα. Πρὶν τοὺς καλέσῃ μαζί του ἦταν φτωχοὶ καὶ ἀγράμματοι ψαράδες, πού ψάρευαν στὴ λίμνη τῆς Τιβε-
ριάδας.

Μιά μέρα πού περπατοῦσε ἐκεῖ κοντά, ὁ Ἰησοῦς εἶδε
Καὶνὴ Διαθήκη

νά ρίχνουν τὰ δίχτυα τους δυὸ ἀδέρφια, ὁ Σίμων καὶ ὁ Ἀνδρέας. Ὁ Ἰησοῦς τοὺς εἶπε :

— Ἀφήστε τὰ δίχτυα σας καὶ ἐλάτε μαζί μου καὶ Ἐγὼ θὰ σᾶς κάμω νὰ ψαρεύετε ἀνθρώπους!

Αὐτοὶ τὸν ἀκολούθησαν καὶ ἔγιναν οἱ πρῶτοι μαθητὲς του· ὁ Σίμων ἄλλαξε καὶ ὄνομα καὶ ὀνομάστηκε Πέτρος. Ὑστερα ὁ Ἰησοῦς κάλεσε μαζί του ἄλλα δυὸ ἀδέρφια, τὸν Ἰάκωβο καὶ τὸν Ἰωάννη καὶ ὕστερα τὸ Φίλιππο. Ὁ Φίλιππος βρῆκε καὶ τὸ Ναθαναὴλ ποὺ ἄλλαξε ὄνομα καὶ ὀνομάστηκε Βαρθολομαῖος. Σὲ λίγες μέρες οἱ μαθητὲς τοῦ Ἰησοῦ ἔγιναν δώδεκα. Αὐτοὶ οἱ δώδεκα μαθητὲς τοῦ Ἰησοῦ ὀνομάστηκαν ἀργότερα Ἀπόστολοι καὶ ἦταν :

ὁ Πέτρος	καὶ ὁ Ἀνδρέας
ὁ Ἰάκωβος	καὶ ὁ Ἰωάννης
ὁ Φίλιππος	καὶ ὁ Βαρθολομαῖος
ὁ Ἰωάννης	καὶ ὁ Λεββαῖος
ὁ Θωμᾶς	καὶ ὁ Ματθαῖος
ὁ Σίμων	καὶ ὁ Ἰούδας ὁ Ἰσκαριώτης.

Τὸ θαῦμα στὸ γάμο τῆς Κανᾶ.

Μιὰ μέρα ὁ Ἰησοῦς μὲ τοὺς μαθητὲς του πῆγε σ' ἓνα μικρὸ χωριὸ ποὺ λεγόταν Κανᾶ. Ἐκεῖ γινόταν ἓνας γάμος καὶ στὸ γάμο αὐτὸ ἦταν καλεσμένη καὶ ἡ μητέρα τοῦ Ἰησοῦ. Πῆγαν λοιπὸν καὶ ὁ Ἰησοῦς μὲ τοὺς μαθητὲς του νὰ παρακολουθήσουν τὴν τελετὴ καὶ κάθισαν καὶ στὸ τραπέζι. Ὁ κόσμος ὅμως ἦταν πολὺς καὶ τὸ κρασί ποὺ εἶχαν, τελείωσε ἄξαφνα. Ὁ γαμπρὸς ἄρχισε νὰ ἀνησυχῇ καὶ αὐτὸς ποὺ κερνοῦσε στενοχωριόταν γιὰ τὸ ζητοῦσαν κρασί καὶ δὲν εἶχε νὰ δώσει. Ἡ μητέρα τοῦ Ἰησοῦ κατάλαβε τὴ στενοχώρια τους, πῆγε κοντὰ στὸν Ἰησοῦ καὶ τοῦ εἶπε :

— Τελείωσε τὸ κρασί τους!

Ὁ Ἰησοῦς τότε εἶπε στοὺς ὑπηρέτες :

—Φέρετε ἐδῶ ἕξι ὑδρίες!

Αὐτοὶ ἔφεραν τὶς ἕξι πέτρινες στάμνες ποὺ τοὺς ζήτησε.

—Γεμίστε τὶς νερό! τοὺς εἶπε.

Καὶ αὐτοὶ τὶς γέμισαν ὡς ἀπάνω. Τότε ὁ Ἰησοῦς εὐλόγησε τὶς ὑδρίες καὶ εἶπε νὰ τὶς δώσουν σ' αὐτὸν ποὺ κερνοῦσε. Ἐκεῖνος τὶς πῆρε καὶ ἄρχισε νὰ κερνᾷ τὸν κόσμον ἀπ' αὐτὲς γιατί τὸ νερὸ μὲ τὴν εὐλογία τοῦ Ἰησοῦ εἶχε γίνεи κρασί καὶ κρασί καλλίτερο ἀπὸ κεῖνο ποὺ τοὺς εἶχε τελειώσει.

Οἱ μαθητὲς τοῦ Ἰησοῦ ποὺ εἶδαν αὐτὸ τὸ θαῦμα, κατάλαβαν πὼς ὁ ἄνθρωπος ποὺ τοὺς κάλεσε μαζί του νὰ τοὺς κάμῃ ἀλιεῖς ἀνθρώπων, ἦταν πραγματικὰ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ καὶ πίστεψαν σ' Αὐτόν. Αὐτὸ ἦταν τὸ πρῶτο θαῦμα μὲ τὸ ὁποῖο ὁ Ἰησοῦς φανέρωσε στοὺς μαθητὲς του τὴ θεϊκὴ του δύναμη.

Πῶς ὁ Ἰησοῦς ἀνάστησε τὸ παιδί τῆς χήρας ἀπὸ τὴ Ναὶν.

Ὑστερα ἀπὸ λίγες ἡμέρες ὁ Ἰησοῦς πῆγαινε μὲ τοὺς μαθητὲς του στὴ Ναὶν. Ἡ Ναὶν ἦταν στὴ Γαλιλαία καὶ ἦταν ἀρκετὰ μεγάλη πολιτεία. Μόλις πλησίαζαν νὰ μποῦν στὴν πόλη, συνάντησαν ἔξω ἀπ' αὐτὴ μιὰ κηδεῖα. Μιὰ δυστυχισμένη χήρα εἶχε ἓνα μονάχα παιδί καὶ αὐτὸ τῆς ἀρρώστησε μιὰ μέρα καὶ ἄξαφνα τῆς πέθανε. Κόσμος πολὺς ἀκολουθοῦσε τὴν κηδεῖα τοῦ νέου καὶ ἐκλαιγαν καὶ λυπόνταν τὴ φτωχὴ χήρα, ποὺ ἦταν ἀπαρηγόρητη.

Μόλις πλησίασε ὁ Ἰησοῦς καὶ ἄκουσε τὰ μοιρολόγια καὶ τοὺς θρήνους τῆς μητέρας τοῦ παιδιοῦ, τὴ λυπήθηκε καὶ πηγαίνοντας κοντὰ τῆς τῆς εἶπε :

—Μὴν κλαῖς· τὸ παιδί σου θὰ ἀναστηθῇ.

Καὶ γύρισε καὶ εἶπε στοὺς ἀνθρώπους ποὺ βαστοῦσαν τὸ φέρετρο :

— Σταθῆτε !

Ἐκεῖνοι σταμάτησαν καὶ χαμήλωσαν τὸ φέρετρο. Ὁ Ἰησοῦς πλησίασε καὶ ἔπιασε τὸ χέρι τοῦ παιδιοῦ καὶ εἶπε :

— Σήκω ἐπάνω, παιδί μου !

Καὶ ἀμέσως ἔγινε τὸ θαῦμα. Ὁ νεκρὸς ἀναστήθηκε, κάθησε στὸ φέρετρο καὶ ἄρχισε νὰ μιλάη.

Ὅλοι οἱ ἄνθρωποι ποὺ ἀκολουθοῦσαν τὴν κηδεῖα καὶ εἶδαν αὐτὸ τὸ θαῦμα θαύμασαν καὶ δοξολόγησαν τὸ Θεό. Ἐνῶσαν πῶς ὁ Ἰησοῦς εἶναι κανένας μεγάλος προφήτης ποὺ ὁ Θεὸς τοῦ ἔχει δώσει μεγάλη δύναμη. Σὲ λίγο τὸ θαῦμα αὐτὸ τὸ ἔμαθε ὅλη ἡ Ναὺν καὶ ἀπὸ κεῖ μαθεύτηκε καὶ στὶς γύρω πολιτεῖες.

Πῶς ὁ Ἰησοῦς ἀνάστησε τὴ θυγατέρα τοῦ Ἰαείρου.

Μιὰ μέρα ὁ Ἰησοῦς βρισκόταν στὸ σπίτι τοῦ Ματθαίου καὶ δίδασκε τοὺς μαθητὲς του καὶ μερικοὺς τελῶνες, φίλους τοῦ Ματθαίου ποὺ ἦταν κι αὐτὸς τελῶνης πρὶν νὰ ἀκολουθήσῃ τὸ Χριστό. Ἐκεῖ ἦρθε ἓνας ἄρχοντας, ὁ Ἰάειρος, καὶ ἀφοῦ προσκύνησε τὸν Ἰησοῦ, ἄρχισε νὰ τὸν παρακαλῆ μὲ δάκρυα στὰ μάτια νὰ πάη στὸ σπίτι του θεραπεύσῃ τὴν κόρη του, ποὺ ἦταν βαριὰ ἄρρωστη καὶ ἀπὸ στιγμή σὲ στιγμή κινδύνευε νὰ πεθάνῃ.

Ὁ Ἰησοῦς σηκώθηκε ἀμέσως καὶ ξεκίνησε νὰ πάη στὸ σπίτι τοῦ Ἰαείρου. Τὸν ἀκολουθήσαν οἱ μαθητὲς του καὶ πολὺς κόσμος ποὺ ἔμαθε τί συμβαίνει. Στὸ δρόμο ὁμως ποὺ πῆγαιναν ἦρθε ἓνας ὑπηρέτης ἀπὸ τὸ σπίτι τοῦ Ἰαείρου καὶ τοῦ εἶπε πῶς ἡ κόρη του πέθανε. Ὁ Ἰάειρος ἄρχισε τοὺς θρήνους ἀλλὰ ὁ Ἰησοῦς τοῦ εἶπε :

— Μὴν κλαῖς, παρὰ πίστευε καὶ ἡ κόρη σου θὰ σωθῇ !

Ὅταν ἔφτασαν στὸ σπίτι βρῆκαν πολὺν κόσμο μαζωμέ-

νον ἐκεῖ καὶ οἱ θρῆνοι καὶ τὰ μοιρολόγια ἀκούονταν καὶ ἔξω στοῦ δρόμο. Ὁ Ἰησοῦς τότε διάταξε νὰ βγοῦν ἀπὸ τὸ δωμάτιο τῆς νεκρῆς καὶ ἀφοῦ πῆρε μαζί του τὸν Πέτρο, τὸν Ἰάκωβο καὶ τὸν Ἰωάννη ἀπὸ τοὺς μαθητῆς του καὶ τοὺς γονεῖς τῆς νεκρῆς κόρης μπῆκε μέσα. Ὁ Ἰάειρος καὶ ἡ γυναίκα του βλέποντας τὸ κορίτσι τοὺς πεθαμένο θρηνοῦσαν δυνατὰ ἀλλὰ ὁ Ἰησοῦς τοὺς εἶπε:

— Ἡ κόρη σας δὲν πέθανε παρὰ κοιμᾶται!

Καὶ ἀφοῦ ἔπιασε τὸ χέρι τῆς τῆς εἶπε:

— Σήκω ἑπάνω!

Καὶ ἀμέσως ἡ νεκρὴ κόρη τοῦ Ἰαείρου ἀναστήθηκε.

Οἱ γονεῖς τῆς νέας θαύμασαν καὶ δόξασαν τὸ Θεὸ καὶ ὁ κόσμος ποὺ εἶχε συγκεντρωθῆ ἐκεῖ θαύμαζε καὶ δὲν ἤξερε πῶς νὰ ἐξηγήσῃ τὴ θεϊκὴ δύναμη τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ. Οἱ μαθητῆς τοῦ Ἰησοῦ ὅμως εἶδαν ἀκόμα μιὰ φορά πῶς ὁ Ἰησοῦς ἦταν πραγματικὰ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ.

Ἡ θεραπεία τῶν δέκα λεπρῶν.

Ἐξω στὰ χωράφια, κοντὰ σὲ μιὰ πόλη συνάντησε μιὰ μέρα ὁ Ἰησοῦς δέκα δυστυχισμένους ἀνθρώπους ποὺ ἔπασχαν ἀπὸ λέπρα. Ἡ λέπρα εἶναι μιὰ φοβερὴ ἀρρώστεια ποὺ γεμίζει τὸ σῶμα τοῦ λεπροῦ μὲ πληγὲς ποὺ πονοῦν καὶ τρέχουν. Ἡ λέπρα δὲ θεραπεύεται εὐκόλα καὶ τὸ χειρότερο εἶναι πῶς μεταδίδεται ἀπὸ τὸν ἀρρωστο στοῦ γερό. Γι' αὐτὸ τότε, ὅπως καὶ σήμερα, τοὺς λεπροὺς τοὺς ἐδιωχναν ἀπὸ τὴν πόλη γιὰ νὰ μὴν κολλήσουν οἱ γεροὶ καὶ τοὺς ἔστελναν ἔξω στὰ δάση ἢ στὴν ἔρημο. Ἐκεῖ αὐτοὶ οἱ δυστυχεῖς ζοῦσαν μακριὰ ἀπὸ τὰ σπίτια τῆς, ἀπὸ τοὺς συγγενεῖς τοὺς καὶ δὲν εἶχαν δικαίωμα νὰ πλησιάσουν κανένα. Ἄν κανένας ἀπ' αὐτοὺς μὲ τὸν καιρὸ θεραπευόταν, ἔπρεπε νὰ πάῃ πρῶτα στοὺς ἱερεῖς νὰ δείξῃ τὸ σῶμα του καὶ κεῖνοι τοῦ ἐδιναν τὴν ἄδεια νὰ κυκλοφορῇ πιά ἐλεύθερα.

Οἱ δέκα αὐτοὶ λεπροὶ ὅταν εἶδαν ἀπὸ μακριὰ τὸν Ἰησοῦ ἄρχισαν νὰ τοῦ φωνάζουν καὶ νὰ τὸν παρακαλοῦν νὰ τοὺς θεραπεύσῃ ἀπὸ τῆ φοβερῆ ἀρρώστεια. Ὁ Ἰησοῦς πού ἄκουσε τὶς φωνές τους τοὺς λυπήθηκε καὶ τοὺς φώναξε :

— Πηγαίνετε στοὺς ἱερεῖς καὶ δείξτε τὸ σῶμα σας!

Αὐτοὶ χαρούμενοι ἔτρεξαν γρήγορα στὴν πόλη καὶ παρουσιάστηκαν στοὺς ἱερεῖς. Οἱ ἱερεῖς δὲ βρῆκαν πιά ἀρρώστεια στὸ σῶμα τους καὶ τοὺς ἔδωσαν τὴν ἄδεια νὰ πάη ὁ καθένας ὅπου ἤθελε γιατί εἶχαν θεραπευθῆ.

Ἀπὸ τοὺς δέκα αὐτοὺς λεπρούς οἱ ἑννέα ἦταν Ἰουδαῖοι καὶ ὁ ἓνας Σαμαρείτης. Τοὺς Σαμαρείτες οἱ Ἰουδαῖοι τοὺς θεωροῦσαν ἀσεβεῖς ἀνθρώπους. Ὅμως οἱ ἑννέα Ἰουδαῖοι, μόλις πῆραν τὴν ἄδεια τῶν ἱερέων, ἔτρεξαν στὰ σπίτια τους, ἐνῶ ὁ Σαμαρείτης πρὶν νὰ πάη στὸ σπίτι του γύρισε πάλι στὸ μέρος πού ἦταν ὁ Ἰησοῦς γιὰ νὰ τὸν εὐχαριστήσῃ, γιατί τὸν θεράπευσε ἀπὸ τῆ φοβερῆ ἀσθένεια. Ὁ Ἰησοῦς μόλις τὸν εἶδε μονάχο του τὸν ρώτησε :

— Οἱ ἄλλοι πού εἶναι; Δὲ θεραπευτήκατε καὶ οἱ δέκα;

Καὶ σὲ λίγο, χωρὶς νὰ περιμένῃ ἀπάντησιν, τοῦ ξαναεἶπε :

— Πήγαινε, ἡ πίστι σου σὲ ἔσωσε.

Ἡ θεραπεία τοῦ παραλύτου στὴν Καπερναοῦμ.

Μιά μέρα ὁ Ἰησοῦς βρισκόταν στὴν Καπερναοῦμ καὶ στὸ σπίτι πού θάμενε τὸ βράδι μαζεύτηκε πολὺς κόσμος γιὰ νὰ ἀκούσῃ τὰ λόγια του. Εἶχαν ἀκούσει τὰ θαύματα πού ἔκανε καὶ ἔτρεξαν στὸ σπίτι ἐκεῖνο νὰ τὸν ἰδοῦν καὶ νὰ τὸν ἀκούσουν. Ἦταν δὲ τόσος κόσμος, πού δὲ χωροῦσε ὅλους μέσα στὸ σπίτι καὶ στέκονταν στὸ διάδρομο, στὶς πόρτες, στὰ παράθυρα καὶ στὴν αὐλή. Ἐνῶ λοιπὸν ὁ Ἰησοῦς μιλοῦσε, ἔφεραν ἓνα παράλυτο πάνω σὲ ἓνα

φορεῖο νὰ τὸν θεραπεύσῃ ὁ Ἰησοῦς. Ἀλλὰ δὲν μποροῦσαν νὰ μποῦν μέσα ἀπ' τὸν πολὺν κόσμο. Κανείς δὲν ἄφηγε τῇ θέσῃ του γιὰ νὰ περάσουν τὸν ἄρρωστο καὶ οἱ συγγενεῖς τοῦ παραλύτου δὲν ἤθελαν νὰ γυρίσουν πίσω, γιὰτὶ εἶχαν πεποιθήσῃ πὼς ἂν κατάφερναν νὰ τὸν φέρουν μπρῶστά στὸν Ἰησοῦ, ὁ ἄρρωστος θὰ θεραπευόταν. Γι' αὐτὸ τὸν ἀνέβασαν ἐπάνω στὴ στέγη τοῦ σπιτιοῦ καὶ ἀφοῦ ἔβγαλαν μερικὰ κεραμίδια καὶ ἀνοιξαν τρύπα, ἔδεσαν τὸ φορεῖο μὲ σχοινιά καὶ τὸ κρέμασαν κάτω, ὡς στὰ πόδια τοῦ Ἰησοῦ. Ὁ Χριστὸς ὅταν εἶδε αὐτὴ τὴν ἐπιμονὴ τῶν ἀνθρώπων τοῦ παραλύτου κατάλαβε πόσο μεγάλη πίστη εἶχαν στὴ θεϊκὴ του δύναμη καὶ εἶπε στὸν παράλυτο :

— Παιδί μου, ἔχε θάρρος καὶ οἱ ἁμαρτίες σου ἄς εἶναι συχωρεμένες.

Μερικοὶ ἀπὸ τοὺς Ἰουδαίους, μόλις ἄκουσαν πὼς ὁ Ἰησοῦς συχώρεσε τὶς ἁμαρτίες τοῦ παραλυτικοῦ, ἄρχισαν νὰ ψιθυρίζουν ἀναμεταξύ τους καὶ νὰ κατηγοροῦν τὸ Χριστὸ γιὰτὶ νόμιζαν πὼς μόνο ὁ Θεὸς ἔχει τὴ δύναμη νὰ συχωρᾷ ἁμαρτίες. Αὐτοὶ δὲν πίστευαν ὅτι ὁ Ἰησοῦς εἶναι Υἱὸς τοῦ Θεοῦ. Ὁ Ἰησοῦς ὅμως ποῦ ἔβλεπε μέσα στὴν ψυχὴ τους τὶς κακὲς τους σκέψεις τοὺς εἶπε :

— Μὴν παραξενεύσαστε σεῖς καὶ μὴ στενοχωριόσαστε γιὰτὶ συχώρεσα τὶς ἁμαρτίες. Γιὰ νὰ ἰδῆτε δὲ ὅτι ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ ἔχει τὴν ἐξουσία ἀπὸ τὸ Θεὸ καὶ ἁμαρτίες νὰ συχωρᾷ καὶ ἄρρώστειες νὰ θεραπεύῃ, κοιτάξτε τί θὰ γίνῃ!

Καὶ εἶπε στὸν παραλυτικό :

— Σήκω ἐπάνω, πάρε τὸ κρεβάτι σου καὶ πήγαινε στὸ σπίτι σου!

Καὶ ἀμέσως ἐκεῖνος σηκώθηκε, πῆρε τὸ κρεβάτι του καὶ ἔφυγε θεραπευμένος. Ὁ κόσμος ποῦ εἶδε τὸ θαῦμα δοξολόγησε τὸ Θεό, καὶ οἱ κακοὶ αὐτοὶ Ἰουδαῖοι, οἱ γραμματεῖς, ὅπως τοὺς ἔλεγαν, ἔμειναν ντροπιασμένοι.

πὼς περνάει ὁ Ἰησοῦς, ἄρχισε νὰ φωνάζη δυνατὰ καὶ πολλὰς φορές :

— Ἰησοῦ, Υἱὲ Δαβίδ, λυτήσου με!

Πολλοὶ ἀπὸ κείνους ποὺ ἀκολουθοῦσαν τὸν Ἰησοῦ τὸν μάλωναν καὶ τοῦ ἔλεγαν νὰ μὴ φωνάζη, ἀλλὰ κείνος τόσο καὶ πιὸ δυνατὰ φώναζε :

— Ἰησοῦ, Υἱὲ Δαβίδ, λυτήσου με!

Τότε ὁ Ἰησοῦς γύρισε πρὸς τὸ μέρος τοῦ τυφλοῦ καὶ εἶπε νὰ τὸν φέρουν κοντὰ του καὶ τὸν ρώτησε :

— Τί θέλεις ἀπὸ μένα ;

Ὁ τυφλὸς εἶπε :

— Θέλω νὰ ξαναἰδῶ τὸν κόσμον!

Καὶ εἶπε πάλι ὁ Ἰησοῦς στὸν τυφλό :

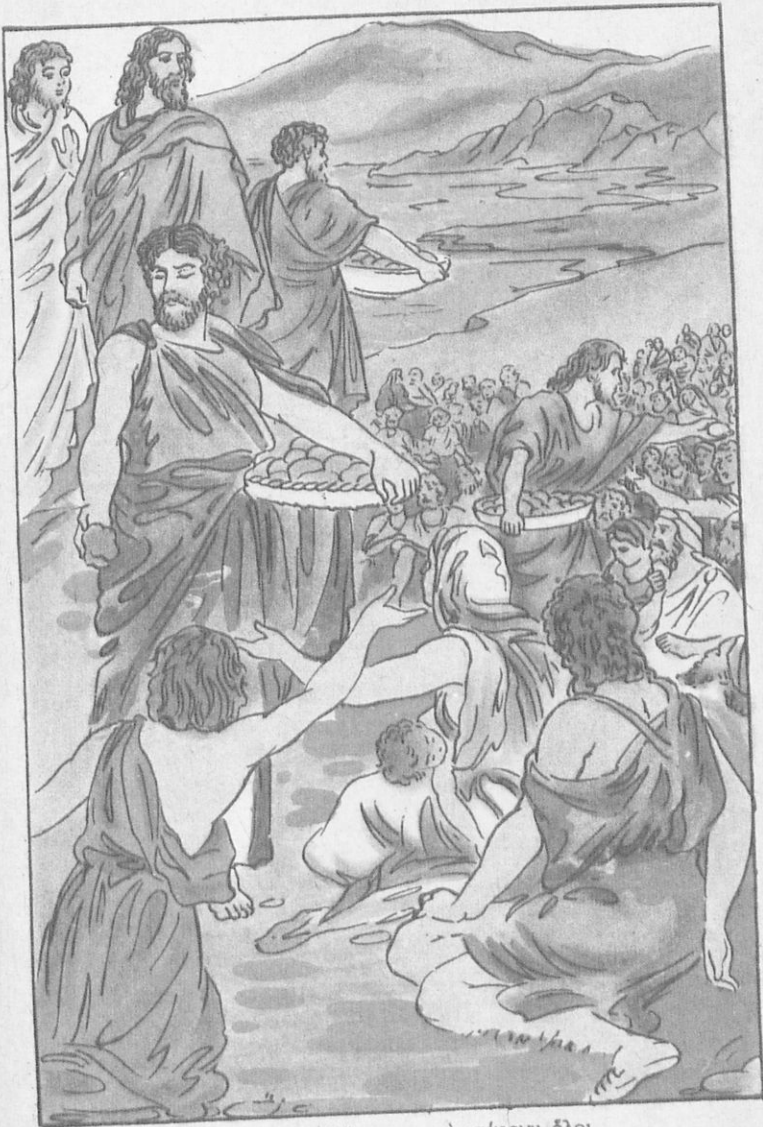
— Πήγαινε καὶ θὰ ἰδῆς! Ἡ πίστη σου σὲ ἔσωσε.

Καὶ ἀμέσως ὁ τυφλὸς ἀπόχτησε πάλι τὸ φῶς του, ξαναεἶδε τὸν κόσμον καὶ δόξασε τὸ Θεό. Τὸ θαῦμα αὐτὸ τὸ εἶδε καὶ ὄλος ὁ λαὸς ποὺ ἀκολουθοῦσε τὸν Ἰησοῦ καὶ δόξασαν ὄλοι τὸ Θεό.

**Πὼς ἔφαγαν καὶ χόρτασαν πέντε χιλιάδες ἄνθρωποι
μὲ πέντε ἄρτους.**

Μιὰ μέρα ὁ Ἰησοῦς μπῆκε στὸ πλοῖο μὲ τοὺς μαθητὲς του καὶ πέρασε στὸ ἄλλο μέρος τῆς λίμνης σ' ἓνα ἔρημικὸ μέρος. Ὁ λαὸς ὅμως, ποὺ τὸν ἀκολουθοῦσε καὶ ἔβλεπε τὰ θαύματα ποὺ ἔκανε καὶ ἄκουε τὴ διδασκαλία του, τὸν ἀκολούθησε καὶ ἐκεῖ. Πῆγαν γύρω γύρω στὴ λίμνη καὶ τὸν βρῆκαν. Ἀλλὰ ἐκτὸς ἀπὸ αὐτοὺς καὶ ἄλλοι ἄνθρωποι ἀπὸ κείνα τὰ μέρη, ποὺ ἔμαθαν πὼς ὁ Ἰησοῦς εἶχε περάσει τὴ λίμνη, ἔτρεξαν νὰ τὸν ἰδοῦν καὶ νὰ τὸν ἀκούσουν. Καὶ ὁ Ἰησοῦς πρόθυμος καὶ ἀκούραστος τοὺς δίδασκε καὶ τοὺς θεράπευε τοὺς ἀρρώστους τους.

Ἐκείνη τὴν ἡμέρα ὁ Ἰησοῦς μίλησε στὸν κόσμον πολλὴ ὥρα γιὰ σπουδαῖα ζητήματα τῆς θρησκείας καὶ τῆς ἀλη-

Τὰ μοίρασαν κ' ἔφτασαν νὰ πάρουν ὄλοι.

θινῆς πίστεως καὶ ἡ ὥρα πέρασε χωρὶς νὰ τὸ καταλάβουν, γιὰτὶ κανεὶς δὲν καταλάβαινε κόπο ὅταν μιλοῦσε ὁ Ἰησοῦς. Τότε οἱ μαθητὲς τοῦ Χριστοῦ τοῦ εἶπαν :

—Κύριε, ἐδῶ ὁ τόπος εἶναι ἔρημος καὶ ἡ ὥρα πέρασε· ἄφησε τοὺς ἀνθρώπους νὰ φύγουν. Πότε θὰ πᾶνε στὰ χωριά τους νὰ ἀγοράσουν τροφίμα γιὰ νὰ φᾶνε;

Καὶ ὁ Ἰησοῦς τοὺς ἀπάντησε :

—Ἄς μὴν πᾶνε! Δώστε τοὺς σεῖς νὰ φᾶνε.

Οἱ μαθητὲς του τότε εἶπαν μὲ ἐκπλήξη :

—Καὶ ἔχομε μεῖς τροφίμα γιὰ τόσο λαό; Ἐμεῖς πέντε ψωμιὰ ἔχομε καὶ δυὸ ψάρια, ἀλλὰ αὐτὰ δὲ φτάνουν.

Τότε ὁ Ἰησοῦς διάταξε νὰ τοῦ φέρουν τοὺς πέντε ἄρτους καὶ τὰ δυὸ ψάρια καὶ ἀφοῦ εἶπε στὸν κόσμο νὰ καθήσῃ κάτω, σήκωσε τὰ μάτια του ψηλὰ στὴν οὐρανὸ καὶ εὐλόγησε τὰ ψωμιὰ καὶ τὰ ψάρια καὶ τὰ ἔδωσε στοὺς μαθητὲς του νὰ τὰ μοιράσουν στὸν κόσμο. Καὶ τὰ μοίρασαν, καὶ ἔφτασαν νὰ πάρουν ὅλοι καὶ ἔφαγαν καὶ χόρτασαν καὶ μάζεψαν ἐκεῖνα πού περισσεύσαν καὶ γέμισαν δώδεκα κοφίνια. Καὶ μέτρησαν καὶ τὸν κόσμο καὶ τὸν βρῆκαν πέντε χιλιάδες, χωρὶς τίς γυναῖκες καὶ τὰ παιδιὰ.

Ἡ θεραπεία τοῦ παράλυτου στὴ Βηθεσδά.

Γύρω στὴν πόλη Ἱερουσαλήμ ἦταν ἓνα τεῖχος μὲ πόρτες. Μιὰ ἀπὸ τίς πόρτες αὐτὲς λεγόταν Προβατικὴ. Κοντὰ στὴν Προβατικὴ αὐτὴ πόρτα ἦταν μιὰ λιμνούλα γεμάτη νερό. Αὐτὴ ἡ λιμνούλα, πού ἦταν σκεπασμένη μὲ πέντε χτιστὲς στοῆς, ὀνομαζόταν Βηθεσδά, πού σημαίνει κολυμβήθρα. Κοντὰ σ' αὐτὴ τὴν κολυμβήθρα ἦταν ξαπλωμένοι πολλοὶ ἄρρωστοι καὶ περίμεναν ἐκεῖ γιὰτὶ ἀπὸ καιρὸ σὲ καιρὸ κατέβαινε ἄγγελος ἀπὸ τὸν οὐρανὸ καὶ ἀνατάραζε τὸ νερὸ τῆς δεξαμενῆς καὶ ὅποιος ἀπὸ τοὺς ἀρρώστους ἔμπαινε πρῶτος μέσα στὸ νερὸ τῆς

δεξαμενῆς, θεραπευόταν. Ἐκεῖ μαζί με τοὺς ἄλλους ἦταν καὶ ἓνας παράλυτος ἀπὸ τριανταοχτὼ χρόνια καὶ περιμενε κι αὐτὸς νὰ μπῆ στὴν κολυμβήθρα καὶ νὰ θεραπευτῆ.

Ὁ Ἰησοῦς πῆγε στὴν Ἱερουσαλὴμ σὲ μιὰ γιορτῆ τῶν Ἰουδαίων καὶ περπατοῦσε κοντὰ στὴ Βηθεσδά. Ἐκεῖ εἶδε τοὺς ἀρρώστους καὶ πλησίασε καὶ ρώτησε τὸν παράλυτο :

—Θέλεις νὰ γίνης καλά;

Καὶ ὁ παράλυτος τοῦ ἀπάντησε :

—Θέλω, ἀλλὰ δὲν ἔχω κανένα νὰ με βάλῃ στὴν κολυμβήθρα ὅταν ταραχτῆ τὸ νερὸ καὶ ὥσπου νὰ με βοηθήσῃ κανένας, ἄλλος προφταίνει καὶ μπαίνει.

Ὁ Ἰησοῦς τὸν λυπήθηκε καὶ τοῦ εἶπε :

—Πάρε τὸ κρεβάτι σου καὶ πῆγαινε!

Καὶ ἀμέσως ὁ παράλυτος θεραπεύτηκε, σηκώθηκε, πῆρε τὸ κρεβάτι του καὶ ἔφυγε. Ἀλλὰ ἦταν Σάββατο κείνη ἡμέρα καὶ ὁ νόμος τοῦ Μωυσῆ ἀπαγόρευε στοὺς Ἰουδαίους νὰ ἐργάζωνται τὸ Σάββατο. Οἱ ἱερεῖς τῶν Ἰουδαίων, οἱ Γραμματεῖς καὶ οἱ Φαρισαῖοι ἦταν ἀμαρτωλοὶ ἄνθρωποι καὶ μισοῦσαν τὸν Ἰησοῦ, ποὺ τοὺς κατηγοροῦσε γιὰ τὶς ἀμαρτίες τους καὶ βρῆκαν πρόφαση τὴν θεραπεία τοῦ παράλυτου τὸ Σάββατο γιὰ νὰ κατηγοροῦν τὸ Χριστὸ πὼς τάχα δὲ σέβεται τὸ νόμο τοῦ Μωυσῆ.

Στοὺς κακοὺς αὐτοὺς Ἰουδαίους ὁ Ἰησοῦς ἔδωσε αὐτῇ τὴν ἀπάντηση :

—Ἐγὼ δὲν κάνω τίποτε μόνος μου· ὅ,τι κάνω τὸ κάνω με τὴ δύναμη τοῦ Πατέρα μου τοῦ Θεοῦ, ποὺ με ἔστειλε ἐδῶ. Καὶ αὐτὰ καὶ ἄλλα ἀκόμα πιὸ σπουδαῖα θὰ κάμω με τὴ θέληση τοῦ Πατέρα μου γιὰ νὰ ἰδῆτε καὶ νὰ πιστέψετε. Ὅποιος δὲν πιστεύει σὲ μένα, οὔτε στὸ Θεὸ ποὺ με ἔστειλε, δὲν πιστεύει. Μὴ λέτε πὼς πιστεύετε στὸ Μωυσῆ, γιὰτὶ ἐκεῖνος σᾶς εἶπε ὅτι θάρθῃ ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ καὶ σεῖς τὸν βλέπετε καὶ δὲν τὸν πιστεύ-

ετε. Ἄλλὰ θάρθη μέρα πού θά τιμωρηθῆτε γι' αὐτό. Θὰ ἔρθη μέρα πού ὅσοι ἔκαμαν τὰ καλὰ ἔργα θά ἀνταμειφοῦν καὶ ὅσοι ἔκαμαν τὰ κακὰ θά καταδικαστοῦν.

Ὁ Ἰησοῦς καταπαύει τὴν τρικυμία.

Μιά μέρα ὁ Ἰησοῦς μὲ τοὺς μαθητῆς του μπῆκαν σὲ ἓνα μικρὸ πλοῖο γιὰ νὰ περάσουν στὸ ἄλλο μέρος τῆς λίμνης Γενησαρέτ. Ὄταν βρίσκονταν στὴ μέση τῆς λίμνης, σηκώθηκε δυνατὸς ἄνεμος καὶ μεγάλη τρικυμία, πού τὸ πλοῖο τοὺς κινδύνευε νὰ καταποντιστῇ ἀπὸ τὰ κύματα πού σηκώνονταν πιὸ ψηλά καὶ ἀπὸ τὸ πλοῖο ἀκόμα. Τέτοια τρικυμία δὲν εἶχαν ξαναἰδῆ ποτὲ οἱ μαθητῆς τοῦ Ἰησοῦ καὶ φοβήθηκαν μὴν πνιγοῦν. Ὁ Ἰησοῦς κοιμόταν σὲ μιὰ ἄκρη τοῦ πλοίου καὶ οἱ μαθητῆς του τὸν ξύπνησαν τρομαγμένοι καὶ τοῦ εἶπαν:

—Κύριε, βοήθησέ μας, θά πνιγοῦμε.

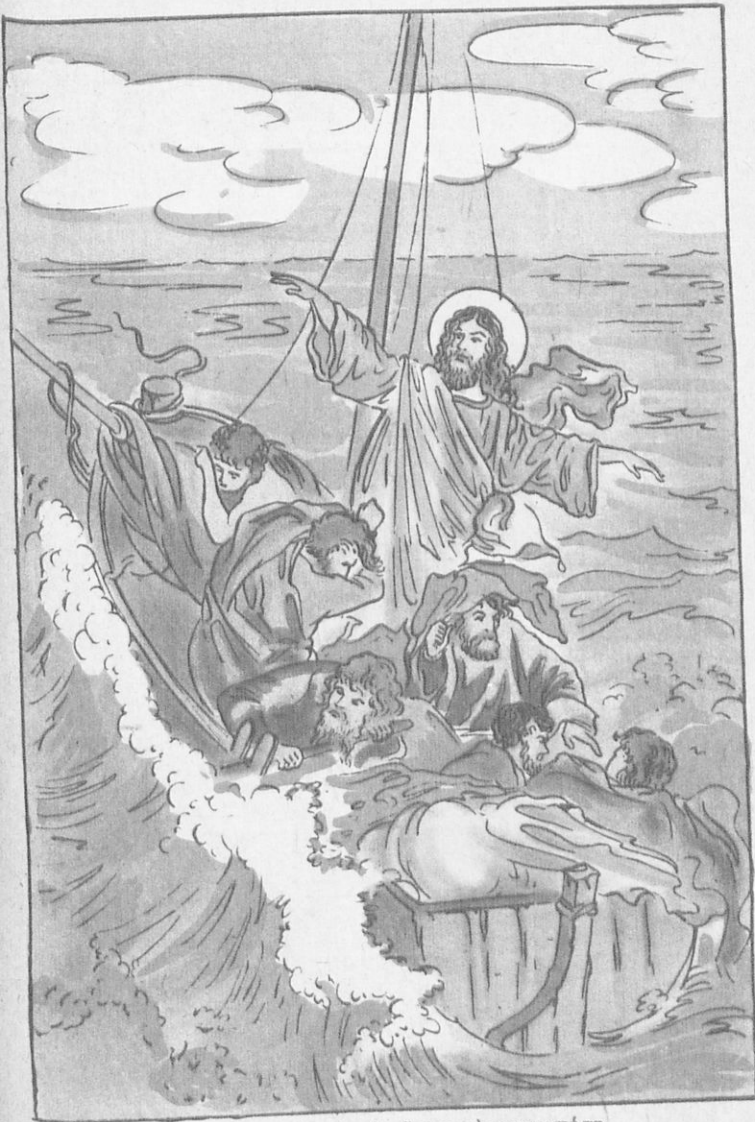
Ὁ Ἰησοῦς σηκώθηκε ὀρθίος καὶ διάταξε τὸν ἄνεμο νὰ σταματήσῃ καὶ τὴν τρικυμία νὰ πάψῃ. Ἀμέσως ὁ ἄνεμος σταμάτησε καὶ στὴ θάλασσα ἀπλώθηκε πάλι ἡ γαλήνη. Οἱ μαθητῆς του, πού εἶδαν πῶς καὶ τοὺς ἀνέμους καὶ τὰ κύματα ἐξουσιάζει ὁ Ἰησοῦς, πίστεψαν ἄλλη μιὰ φορά πῶς πραγματικὰ εἶναι Υἱὸς τοῦ Θεοῦ.

Πῶς ὁ Ἰησοῦς θεράπευσε ἓναν ἄνθρωπο γεννημένον τυφλό.

Μιά μέρα πού περπατοῦσε στὸ δρόμο ὁ Ἰησοῦς μὲ τοὺς μαθητῆς του συνάντησε ἓναν τυφλό. Αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος δὲν εἶχε δῆ ποτὲ τὸ φῶς τοῦ κόσμου γιατί ἦταν γεννημένος τυφλός. Οἱ μαθητῆς τοῦ Ἰησοῦ εἶπαν:

—Κύριε, ποιὸς ἀμάρτησε καὶ γεννήθηκε αὐτὸς τυφλός; Αὐτὸς ὁ ἴδιος ἢ οἱ γονεῖς του;

Καὶ ὁ Ἰησοῦς τοὺς ἀπάντησε:

Ὁ Ἰησοῦς διάταξε τὸν ἀνεμὸ νὰ σταματήσει.

—Ούτε αὐτός, οὔτε οἱ γονεῖς του, ἀλλὰ γεννήθηκε τυφλὸς γιὰ νὰ φανερωθῆ ἡ δύναμη τοῦ Θεοῦ.

Αὐτὰ εἶπε ὁ Ἰησοῦς καὶ ἔσκυψε καὶ ἔφτυσε κάτω στὴ γῆ καὶ ἔκαμε πηλὸ καὶ μὲ αὐτὸν ἔχρισε τὰ μάτια τοῦ τυφλοῦ καὶ τοῦ εἶπε :

—Πῆγαινε νὰ νιφτῆς στὴν κολυμβήθρα τοῦ Σιλωάμ!

Καὶ πῆγε ὁ τυφλὸς καὶ νίφτηκε καὶ ἀνοιξαν τὰ μάτια του καὶ εἶδε καὶ ἔτρεξε στὸ σπίτι του χαρούμενος καὶ εὐτυχισμένος.

Οἱ γείτονες ποὺ τὸν ἤξεραν τυφλὸ, τὸν ρωτοῦσαν καὶ αὐτὸς τοὺς ἔλεγε (πῶς ἓνας ἄνθρωπος ποὺ τὸν λένε Ἰησοῦ ἔκαμε πηλὸ καὶ ἔχρισε τὰ μάτια μου καὶ νίφτηκα καὶ τώρα βλέπω). Τὸ θαῦμα αὐτὸ μαθεύτηκε σ' ὅλη τὴν πόλη καὶ ἔκαμε μεγάλη ἐντύπωση, γιὰτὶ δὲν εἶχε ἀκουστῆ ποτὲ νὰ θεραπευτῆ ἄνθρωπος γεννημένος τυφλός. Τὸ θαῦμα αὐτὸ τὸ ἔμαθαν καὶ οἱ Φαρισαῖοι καὶ κάλεσαν τὸν τυφλὸ νὰ τὸν ἀνακρίνουν, γιὰτὶ ἡ μέρα ποὺ ἔκαμε ὁ Ἰησοῦς τὸν πηλὸ ἦταν Σάββατο καὶ ἤθελαν νὰ κατηγορήσουν τὸ Χριστὸ πῶς ἦταν ἀμαρτωλὸς γιὰτὶ δὲ σέβεται τὸ νόμο τοῦ Μωυσῆ καὶ ἐργάζεται τὸ Σάββατο.

Ρώτησαν λοιπὸν τὸν τυφλὸ καὶ κεῖνος τοὺς διηγήθηκε πῶς ἔγινε τὸ θαῦμα, ἀλλὰ αὐτοὶ δὲν πίστευαν καὶ ἔλεγαν: «Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς εἶναι ἀμαρτωλὸς γιὰτὶ δὲ σέβεται τὸ νόμο τοῦ Μωυσῆ». Ἄλλοι ὅμως ἀπὸ αὐτοὺς ἔλεγαν πῶς ὁ Θεὸς δὲν ἀκούει ἀμαρτωλὸν ἄνθρωπο. Γι' αὐτὸ φώναζαν τοὺς γονεῖς τοῦ τυφλοῦ γιὰ νὰ βεβαιωθοῦν ἂν τὸ παιδί τους ἦταν πραγματικὰ τυφλὸ ἀπὸ τὸν καιρὸ ποὺ γεννήθηκε. Αὐτοὶ εἶπαν πῶς τὸ παιδί γεννήθηκε τυφλὸ καὶ ἦταν τυφλὸ ὡς τώρα.

—Καὶ πῶς τώρα βλέπει; τοὺς ρώτησαν πάλι οἱ Φαρισαῖοι.

Αὐτοὶ φοβήθηκαν τὴν ὀργὴ τῶν Φαρισαίων καὶ δὲν τοὺς εἶπαν πῶς ἔγινε τὸ θαῦμα, ἀλλὰ εἶπαν :

— Πῶς βλέπει τώρα δὲν ξέρομε· γι' αὐτὸ ρωτήστε τὸν ἴδιο νὰ σᾶς πῇ!

Καὶ ξαναρώτησαν οἱ Φαρισαῖοι τὸν τυφλὸ καὶ αὐτοὺς τοὺς εἶπε·

— Δὲ σᾶς τὰ διηγήθηκα; Τί μὲ ξαναρωτᾶτε; Σεῖς δὲν τὸ πιστεύετε, ἐγὼ ὅμως ξέρω ὅτι μοῦ ἀνοιξε τὰ μάτια μου, ὅτι ἂν ἦταν ἀσεβὴς καὶ ἁμαρτωλὸς δὲ θὰ μποροῦσε νὰ κάνῃ τίποτε καὶ ὅτι ἔχει τὴ δύναμη ἀπὸ τὸ Θεὸ νὰ κάνῃ τέτοια θαύματα!

Μόλις εἶπε αὐτά, οἱ Ἰουδαῖοι θύμωσαν, τὸν ἔβρισαν καὶ τὸν ἔβγαλαν ἔξω.

Ὁ Ἰησοῦς συνάντησε ὕστερα στὸ δρόμο τὸν τυφλὸ καὶ τὸν ρώτησε:

— Σὺ πιστεύεις στὸν Υἱὸ τοῦ Θεοῦ;

— Καὶ ποιὸς εἶναι, Κύριε, γιὰ νὰ πιστέψω; εἶπε ὁ τυφλός!

— Ἐγὼ! τοῦ ἀποκρίθηκε ὁ Ἰησοῦς.

— Πιστεύω, Κύριε! εἶπε ὁ τυφλὸς καὶ ἀμέσως γονάτισε καὶ προσκύνησε τὸν Ἰησοῦ τὸν Υἱὸ τοῦ Θεοῦ.

Ἡ ἀνάσταση τοῦ Λαζάρου.

Στὴ Βηθανία ζοῦσαν κεῖνον τὸν καιρὸ τρία ἀδέρφια. Ὁ Λάζαρος, ἡ Μάρθα καὶ ἡ Μαρία. Στὸ σπίτι τους πολλὰς φορὰς φιλοξενοῦσαν τὸν Ἰησοῦ μὲ τοὺς μαθητὲς του καὶ ὁ Ἰησοῦς πολὺ τοὺς ἀγαποῦσε. Ὅταν ὁ Ἰησοῦς βρισκόταν μακριά, ὁ Λάζαρος ἀρρώστησε βαρῖα καὶ οἱ ἀδερφὲς του φοβήθηκαν μὴν πεθάνῃ καὶ ἔστειλαν ἄνθρωπο νὰ εἰδοποιήσῃ τὸ Χριστὸ νὰ πάῃ ἐκεῖ. Ὁ ἄνθρωπος πῆγε, βρῆκε τὸν Ἰησοῦ καὶ τοῦ εἶπε γιὰ τὴν ἀρρώστεια τοῦ Λαζάρου. Ἀλλὰ ὁ Ἰησοῦς δὲν ἔφυγε ἀμέσως καὶ ὁ Λάζαρος πέθανε.

Μετὰ ἀπὸ δυὸ μέρες εἶπε ὁ Ἰησοῦς στοὺς μαθητὲς του:

— Πᾶμε στὴ Βηθανία, γιὰτὶ ὁ φίλος μας ὁ Λάζαρος κοιμήθηκε!

Οἱ μαθητές του δὲν κατάλαβαν καὶ ὁ Ἰησοῦς τοὺς εἶπε καθαρά :

—Ὁ Λάζαρος πέθανε, ἀλλὰ ἄς πᾶμε ἐκεῖ γιὰ νὰ ἰδῆτε καὶ νὰ πιστέψετε!

Καὶ ξεκίνησαν.

Ὅταν ἔμαθε ἡ Μάρθα ὅτι ἔρχεται ὁ Ἰησοῦς, βγῆκε νὰ τὸν προῦπαντήσῃ καὶ μόλις τὸν εἶδε τοῦ εἶπε :

—Κύριε, ἂν ἦσουν ἐδῶ, ὁ ἀδερφός μου δὲ θὰ πέθαινε.

Καὶ ὁ Ἰησοῦς τῆς ἀπάντησε :

—Ὁ ἀδερφός σου θὰ ἀναστηθῆ, γιὰτι ἐγὼ εἶμαι ἡ Ἀνάστασις καὶ ἡ Ζωὴ καὶ ὅποιος πιστεύει σὲ Μένα καὶ ἂν πεθάνῃ θὰ ζήσῃ!

Ἡ Μάρθα ἔτρεξε καὶ εἰδοποίησε καὶ τὴν ἀδερφή της ὅτι ἦρθε ὁ Ἰησοῦς. Μόλις τὸ ἄκουσε ἡ Μαρία βγῆκε βιαστικῆ νὰ τὸν συναντήσῃ, γιὰτι ὁ Ἰησοῦς δὲν πῆγε μαζὶ μὲ τὴ Μάρθα, παρὰ ἔμεινε στὸ μέρος ποὺ τὸν συνάντησε. Ἀλλὰ τὸ σπίτι τους ἦταν γεμάτο κόσμος. Πολλοὶ συγγενεῖς τους καὶ ξένοι Ἰουδαῖοι ἦρθαν νὰ τοὺς παρηγορήσουν ἀπὸ τὴν Ἱερουσαλήμ. Οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ μόλις εἶδαν τὴ Μαρία ποὺ βγῆκε τρεγάτη ἀπὸ τὸ σπίτι νόμισαν πὼς πηγαίνει στὸν τάφο νὰ κλάψῃ καὶ ἔτρεξαν κοντά. Μόλις ἔφτασαν στὸ μέρος ποὺ ἦταν ὁ Ἰησοῦς ἡ Μαρία ἔπεσε στὰ πόδια του καὶ ἔλεγε κλαίοντας :

—Κύριε, ἂν ἦσουν ἐδῶ, ὁ Λάζαρος δὲ θὰ πέθαινε.

Ὁ Ἰησοῦς συγκινήθηκε καὶ εἶπε :

—Ποῦ τὸν βάλατε;

Καὶ ξεκίνησαν ὅλοι μαζὶ νὰ πᾶνε στὸν τάφο. Πηγαίνοντας ἔλεγαν οἱ Ἰουδαῖοι :

—Ἀφοῦ τόσο πολὺ τὸν ἀγαποῦσε, αὐτὸς ποὺ ἀνοιξε τὰ μάτια τοῦ τυφλοῦ, δὲ θὰ μπορούσε νὰ τὸν κάμῃ νὰ μὴν πεθάνῃ;

Ἐφτασαν στὸ μνήμα ποὺ τὸ σκέπαζε μὴ μεγάλη πλάκα. Λέει τότε ὁ Ἰησοῦς :

—Σηκώστε αὐτὴ τὴν πλάκα!

Καὶ ἡ Μάρθα λέει στὸν Ἰησοῦ :

—Μὰ τώρα θὰ μυρίζη πιά, εἶναι τέσσερες ἡμέρες πε-
θαμένος.

—Μὰ δὲ σοῦ εἶπα, τῆς λέει ὁ Ἰησοῦς, νὰ πιστεῦης
καὶ θὰ ἰδῆς τὴ δόξα τοῦ Θεοῦ;

Καὶ σήκωσαν τὸ σκέπασμα. Τότε ὁ Ἰησοῦς φώναξε
μὲ μεγάλη φωνή :

—Λάζαρε, ἔλα ἔξω!

Καὶ βγῆκε ἀμέσως ἀπὸ τὸ μνήμα ὁ Λάζαρος σκε-
πασμένος μὲ τὰ σάβανα. Καὶ εἶπε ὁ Ἰησοῦς καὶ τοῦ ἔλυ-
σαν τὰ πόδια καὶ τὰ χέρια. "Ολοι ὅσοι εἶδαν τὸ θαῦμα
αὐτὸ δοξολόγησαν τὸ Θεὸ καὶ πίστεψαν στὸν Ἰησοῦ
Χριστό.

Ἡ ἀνάστασις τοῦ Λαζάρου εἶναι ἓνα θαῦμα ποῦ ἔκανε
ὁ Ἰησοῦς καὶ ποῦ τὸ γιορτάζει ἡ Ἐκκλησία μας τὴν
παραμονὴ τῶν Βατῶν καὶ ψέλνει τὸ παρακάτω τροπάριο:

«Τὴν κοινὴν ἀνάστασιν πρὸ τοῦ σοῦ πάθους πιστούμενος,
ἐκ νεκρῶν ἤγειρας τὸν Λάζαρον, Χριστέ ὁ Θεός.

"Οθεν καὶ ἡμεῖς ὡς οἱ παῖδες, τὰ τῆς νίκης σύμβολα
φέροντες,

σοὶ τῷ Νικητῇ τοῦ θανάτου βοῶμεν :

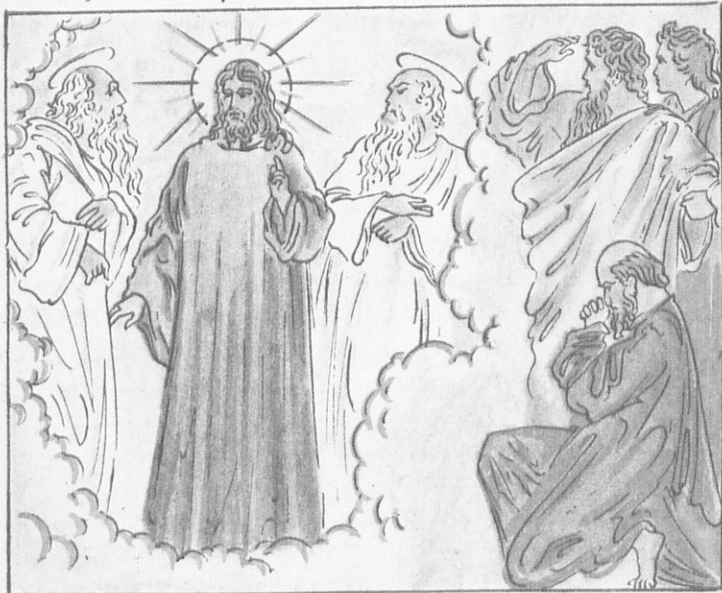
Ἦσαντὰ ἐν τοῖς ὑψίστοις, εὐλογημένος ὁ ἐρχόμενος ἐν
ὀνόματι Κυρίου».

Ἡ μεταμόρφωσις τοῦ Χριστοῦ.

Μιά μέρα ὁ Ἰησοῦς πῆρε μαζί του τὸν Πέτρο, τὸν
Ἰάκωβο καὶ τὸν Ἰωάννη καὶ ἀνέβηκε σὲ ἓνα βουνὸ νὰ
προσευχθῆ. "Οταν ἔφτασαν στὴν κορυφὴ καὶ σταμά-
τησαν, οἱ μαθητὲς τοῦ Χριστοῦ πρόσεξαν σὲ μιὰ στιγμή
πὼς ἡ μορφή τοῦ Χριστοῦ ἦταν ἀλλαγμένη. Τὸ πρόσωπο
τοῦ ἔλαμπε σὰν τὸν ἥλιο καὶ τὰ φορέματά του ἀστρα-
φταν σὰν τὸ φῶς. Δὲν πρόφτασαν νὰ συνέρθουν καὶ εἶδαν

μέ μεγαλύτερη έκπληξη πώς ὁ Ἰησοῦς συνομιλοῦσε μέ δυό ἀνθρώπους. Αὐτούς τούς δυό ἀνθρώπους τούς ἀναγνώρισαν. Ἦταν ὁ Μωυσῆς καί ὁ Ἡλίας. Ὁ Πέτρος πῆρε θάρρος καί ρώτησε τόν Ἰησοῦ νά τούς ἐπιτρέψῃ νά κάμουν τρεῖς σκηνές γιά νά μείνουν ἐκεῖ ὁ Μωυσῆς, ὁ Ἡλίας καί ὁ Ἰησοῦς. Ἀλλά δέν εἶχε τελειώσει ἀκόμα

Ὁ Ἰησοῦς συνομιλοῦσε μέ δυό ἀνθρώπους.

τά λόγια του καί ἓνα φωτεινὸ σύννεφο ἦρθε καί τούς σκέπασε καί μιὰ φωνὴ ἀκούστηκε :

«Αὐτὸς εἶναι ὁ Υἱὸς μου ὁ ἀγαπητός!».

Οἱ τρεῖς μαθητὲς φοβήθηκαν, ζαλίστηκαν, σκέπασαν τὸ πρόσωπό τους μέ τὰ χέρια τους καί πέσαν κάτω στὴ γῆ. Σὲ λίγο ὁ Ἰησοῦς τούς πλησίασε καί τούς εἶπε:

—Μὴ φοβόσαστε, σηκωθῆτε!

Καί σηκώθηκαν, ἀλλὰ δέν ἦταν πιά τίποτε. Οὔτε σύν-

νερο, οὔτε ὁ Μωυσῆς καὶ ὁ Ἡλίας· καὶ ὁ Ἰησοῦς ἦταν ὅπως πρῶτα.

— Πᾶμε! τοὺς εἶπε ὁ Ἰησοῦς, ἅς κατέβωμε καὶ ἀπ' ὅσα εἶδατε καὶ ἀκούσατε νὰ μὴν εἰπῆτε τίποτε σὲ κανένα, ὥσπου νὰ φύγω ἀπὸ τῆ γῆ.

Τῆ Μεταμόρφωση τοῦ Χριστοῦ τῆ γιορτάζει ἡ Ἐκκλησία μας στίς 6 Αὐγούστου καὶ ψέλνει αὐτὸ τὸ τροπάριο:

«Μετεμορφώθης ἐν τῷ ὄρει, Χριστέ ὁ Θεός,
δείξας τοῖς μαθηταῖς σου τὴν δόξαν σου καθὼς ἠδύναντο.
Λάμπρον καὶ ὑμῖν τοῖς ἁμαρτωλοῖς
τὸ φῶς σου τὸ ἀτίδιον, πρεσβείαις τῆς Θεοτόκου,
Φωτοδότα, δόξα σοι».

Αὐτὰ εἶναι λίγα μόνο ἀπὸ τὰ θαύματα τοῦ Χριστοῦ, γιατί ὁ Ἰησοῦς ἔκαμε τόσα πολλὰ θαύματα πού, καθὼς λέει ὁ ἀπόστολος Ἰωάννης, ὁ μαθητῆς τοῦ Χριστοῦ, ἂν τὰ γράφαν ὅλα, θὰ γέμιζαν τόσο πολλὰ βιβλία πού δὲ θὰ τὰ χωροῦσε ὁ κόσμος ὅλος.

Ἄ Ο Ἰησοῦς καὶ ὁ Ζακχαῖος.

Ἄ Ο Ἰησοῦς δὲν ἔμενε ποτὲ σὲ ἓνα μέρας. Πήγαινε ἀπὸ τόπο σὲ τόπο, ἀπὸ πόλη σὲ πόλη καὶ δίδασκε στοὺς ἀνθρώπους τὴν πίστη τῆ σωστῆ καὶ θεράπευε ἀρρώστους καὶ ἔκανε θαύματα. Αὐτὰ μαθαίνονταν ἀπὸ στόμα σὲ στόμα καὶ σ' ὅλη τὴν Ἰουδαία εἶχε ἀκουστῆ τὸ ὄνομά του καὶ τὰ ἔργα του.

Μιὰ μέρα πήγαινε στὴν Ἰεριχώ. Οἱ κάτοικοι βγῆκαν στὸ δρόμο νὰ ἰδοῦν ἀπὸ κοντὰ Ἐκεῖνον πού τόσα εἶχαν ἀκούσει γι' αὐτόν. Μαζὶ μὲ τὸ λαὸ πῆγε καὶ ἓνας πλούσιος τελώνης, ἀλλὰ ἁμαρτωλὸς ἄνθρωπος, γιατί τὰ πλούτη του τὰ εἶχε κάμει κλέβοντας τοὺς φόρους. Ἄ ἄνθρωπος αὐτὸς λεγόταν Ζακχαῖος καὶ ἦταν κοντὸς καὶ μέσα ἀπ' τὸν πολὺ λαὸ δὲν μπορούσε νὰ βλέπη καὶ ἀνέβηκε

ἐπάνω σὲ ἓνα δέντρο, σὲ μιὰ συκομουριά. Ὁ Ἰησοῦς προχωροῦσε μὲ τοὺς μαθητὲς του καὶ ὅταν εἶδε τὸ Ζακχαῖο στὴ συκομουριά τοῦ εἶπε :

— Ζακχαῖε, κατέβα καὶ πῆγαινε στὸ σπίτι σου, γιὰτὶ ἀπόψε θὰ μείνω στὸ σπίτι σου !

Ὁ Ζακχαῖος χάρηκε, γιὰτὶ δὲν τὴν περίμενε αὐτὴν τὴν τιμὴν ἤξερε πὼς εἶναι ἀμαρτωλὸς ἄνθρωπος. Πήδηξε κάτω ἀπὸ τὸ δέντρο καὶ ἔτρεξε νὰ ἐτοιμαστῆ γιὰ νὰ φιλοξενήσῃ τὸ Χριστό.

Οἱ ἄλλοι ἄνθρωποι παραξενεύτηκαν καὶ ἄρχισαν νὰ λένε : « Χάθηκαν τόσα καλὰ σπίτια νὰ μείνῃ ὁ Ἰησοῦς, ἦταν ἀνάγκη νὰ πάῃ στοῦ τελώνη; ». Δὲν εἶχαν ὅμως δίκιο. Ὁ Ἰησοῦς προτίμησε τὸν τελώνη, γιὰ νὰ τὸν φέρῃ πίσω στὸ δρόμο τοῦ Θεοῦ. Οἱ καλοὶ καὶ οἱ δίκαιοι δὲν ἔχουν ἀνάγκη· οἱ ἀμαρτωλοὶ ἔχουν ἀνάγκη· αὐτοὶ πρέπει νὰ σωθοῦν.

Καὶ ἐγινε αὐτὸ πού ἤθελε ὁ Ἰησοῦς. Ὁ Ζακχαῖος μετάνοιωσε καὶ μόλις μπῆκε ὁ Ἰησοῦς στὸ σπίτι του τοῦ εἶπε :

— Κύριε, τὰ μισὰ μου πλούτη θὰ τὰ μοιράσω σήμερα στοὺς φτωχοὺς καὶ σὲ ὅποιον πῆρα φόρους παραπάνω, θὰ ξαναδώσω αὐτὸ πού τοῦ πῆρα ἄδιστα, τετραπλάσιο.

Καὶ ὁ Ἰησοῦς εἶπε εὐχαριστημένος :

— Σήμερα μπῆκε ἡ σωτηρία σὲ τοῦτο τὸ σπίτι· ἐγὼ δὲν ἤρθα στὸν κόσμον γιὰ νὰ σώσω τοὺς δίκαιους, ἀλλὰ τοὺς ἀμαρτωλοὺς.

Ὁ Ἰησοῦς καὶ ἡ Σαμαρείτισσα.

Μιὰ ἐπαρχία τῆς Παλαιστίνης λεγόταν Σαμάρεια. Οἱ Σαμαρεῖτες δὲν τὰ πῆγαιναν καλὰ μὲ τοὺς Ἰουδαίους. Εἶχαν διαφορὲς στὸν τρόπο πού λάτρευαν τὸ Θεὸ καὶ

γι' αὐτὸ οἱ Ἰουδαῖοι θεωροῦσαν τοὺς Σαμαρεῖτες αἰρετικούς καὶ τοὺς περιφρονοῦσαν γιὰ ἄπιστους.

Ὁ Ἰησοῦς, γυρίζοντας ἀπὸ τὴ Γαλιλαία στὴν Ἰουδαία, πέρασε ἀπὸ τὴ Σαμάρεια. Ἐξω ἀπὸ τὴν πόλη Σιχάρ ἦταν ἓνα πηγάδι. Ὁ Ἰησοῦς κάθησε ἐκεῖ καὶ οἱ μαθητές του πῆγαν στὴν πόλη νὰ ἀγοράσουν τροφίμα. Σὲ λίγο ἦρθε μιὰ Σαμαρείτισσα ἀπὸ τὴ Σιχάρ νὰ πάρη νερὸ ἀπὸ

Ὁ Ἰησοῦς τῆς ζήτησε νὰ πιῇ.

τὸ πηγάδι καὶ ὁ Ἰησοῦς τῆς ζήτησε νὰ πιῇ. Αὐτὴ παραξενεύτηκε καὶ τοῦ εἶπε :

— Πῶς κατὰδέχεσαι ἐσὺ ποὺ εἶσαι Ἰουδαῖος νὰ ζητᾷς νερὸ ἀπὸ μιὰ Σαμαρείτισσα;

Ὁ Ἰησοῦς τῆς ἀπάντησε :

— Ἄν ἤξερες ποιὸς εἶναι αὐτὸς ποὺ σοῦ ζητᾷει νερὸ,

θά τοῦ ζητοῦσες νά σοῦ δώσῃ νερό πού ὅποιος τό πίνει δέ διψάει ποτέ.

—Μακάρι, εἶπε ἡ Σαμαρείτισσα, νά μοῦ ἔδινες νά ἔπινα καί νά μὴν ἐρχόμουν κάθε τόσο στό πηγάδι!

Καί ὁ Ἰησοῦς τῆς εἶπε:

—Πήγαινε νά πῆς στόν ἄντρα σου νά ἔρθῃ ἐδῶ.

Αὐτὴ τοῦ εἶπε:

—Δὲν ἔχω ἄντρα.

—Καλὰ τὸ εἶπες, τῆς ξαγαεῖπε ὁ Ἰησοῦς· πέντε ἄντρες πῆρες καί αὐτὸς πού ἔχεις τώρα δὲν εἶναι δικός σου.

Αὐτὰ ἦταν ἀληθινὰ καί ἡ γυναίκα κατάλαβε πῶς αὐτὸς πού τῆς μιλάει κάποιος προφήτης θά εἶναι καί τὸν ρώτησε:

—Ποῦ πρέπει νά προσκυνοῦμε τὸ Θεό, στό Γαριζὶν τὸ βουνό, πού λέμε μεῖς, ἢ στό ναὸ τοῦ Σολομώντα, πού λέτε σεῖς οἱ Ἰουδαῖοι;

—Θά ἔρθῃ καιρός, τῆς ἀπάντησε ὁ Ἰησοῦς, πού θά προσκυνοῦν τὸ Θεὸ καί στό Γαριζὶν καί στό ναὸ τοῦ Σολομώντα καί σὲ κάθε μέρος πού ὑπάρχει ἄνθρωπος, γιὰτὶ ὁ Θεὸς εἶναι πνεῦμα καί βρίσκεται σ' ὅλα τὰ μέρη. Ὁ Θεὸς εἶναι πνεῦμα καί ἀλήθεια καί θέλει κεῖνοι πού τὸν λατρεύουν νά τὸν προσκυνοῦν μὲ τὸ πνεῦμα καί τὴν ἀλήθεια καί ὄχι σὲ τοῦτον ἢ σὲ κεῖνον τὸν τόπο.

—Ἐχω ἀκούσει, εἶπε ἡ γυναίκα, πῶς θάρθη ὁ Μεσσίας, ὁ Χριστός, νά μᾶς διδάξῃ πῶς νά λατρεύωμε τὸ Θεό.

Τότε ὁ Ἰησοῦς τῆς εἶπε:

—Ἐγὼ εἶμαι ὁ Χριστός!

Ἐκεῖνὴ τὴν ὥρα ἤρθαν οἱ μαθητὲς τοῦ Χριστοῦ καί κάθησαν νά φᾶνε, καί παρακαλοῦσαν τὸ Χριστὸ νά καθίσῃ νά φάῃ, ἀλλὰ ἐκεῖνος τοὺς εἶπε:

—Τροφὴ δική μου εἶναι νά κάνω τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ.

Ἡ Σαμαρείτισσα ἔφυγε γρήγορα, πῆγε στὴν πόλη καί εἶπε στοὺς Σαμαρεῖτες πῶς ἦρθε ὁ Μεσσίας, πῶς εἶναι

κάτω στο πηγάδι και πώς τῆς εἶπε πολλές ἀλήθειες. Τότε πολλοὶ Σαμαρεῖτες πῆγαν νὰ ἰδοῦν και νὰ ἀκούσουν τὸ Χριστό. Καὶ τόσο εὐχαριστήθηκαν ἀπὸ τὴν διδασκαλίαν του, ποὺ τὸν παρακάλεσαν νὰ μείνη στὴν πόλιν τους. Ὁ Ἰησοῦς πῆγε καὶ ἔμεινε στὴ Σιχάρ δυὸ μέρες διδάσκοντας τὸ λόγο τοῦ Θεοῦ.

Ἡ παραβολὴ τοῦ ἄφρονα πλουσίου.

Μιὰ μέρα παρουσιάστηκε στὸν Ἰησοῦ ἓνας ἄνθρωπος καὶ τοῦ εἶπε :

—Κύριε, ἔχω ἓναν ἀδερφό, οἱ γονεῖς μας πέθαναν καὶ ὁ ἀδερφός μου δὲ θέλει νὰ μοιράσωμε τὴν περιουσίαν ποὺ μᾶς ἄφησαν. Σὲ παρακαλῶ, Κύριε, νὰ τὸν καλέσης καὶ νὰ τὸν συμβουλέψης.

Ὁ Ἰησοῦς τοῦ ἀπάντησε :

—Δὲ μ' ἔβαλε κανεὶς δικαστὴ νὰ δικάσω τίς διαφορὰς ποὺ ἔχετε σὺ καὶ ὁ ἀδερφός σου. Σᾶς δίνω ὅμως μιὰ συμβουλή. Νὰ μὴν εἴσαστε πλεονέχτες.

Καὶ γιὰ νὰ δείξῃ ὁ Χριστὸς πὼς ἡ πλεονεξία εἶναι ἀνοησία, εἶπε στοὺς μαθητὲς του τὴν παραβολὴν τοῦ ἄφρονα πλουσίου.

Ἦταν, λέει, μιὰ φορὰ ἓνας πλούσιος ἄνθρωπος μὲ πολλὰ χωράφια. Ἐκείνῃ τῇ χρονίᾳ τὰ σπαρτά του πέτυχαν καὶ τὰ εἰσοδήματά του ἦταν ἄφθονα. Καμιά χρονίαν δὲν ἔκαναν τόσο πολὺ σιτάρι. Καὶ δὲν εἶχε ποῦ νὰ τὸ βάλῃ. Τὸ βράδι ποὺ ἔπεσε νὰ κοιμηθῇ, βασάνιζε τὸ μυαλό του νὰ βρῇ τρόπο νὰ ἀποθηκέψῃ τὰ σιτάρια του. Ὑστερα ἀπὸ πολλὴ ὥρα εἶπε: «Θὰ χαλάσω τίς ἀποθήκες μου καὶ θὰ φτιάξω μεγαλύτερες καὶ θὰ μαζέψω ἐκεῖ τὰ εἰσοδήματά μου καὶ ὅταν τίς γεμίσω θὰ εἰπῶ:—Ψυχὴ μου, ἔχεις πολλὰ πλοῦτη γιὰ πολλὰ χρόνια. Τρῶγε, πίνε καὶ διασκέδαζε! Ἀλλὰ κείνη τὴν ὥρα ἄκουσε μιὰ φωνὴ ποὺ

ἔλεγε: «'Ανόητε πλούσιε, ἀπόψε θὰ πεθάνης· αὐτὰ τὰ πλούτη σὲ ποῖόν θὰ μείνουν;».

Μόλις τελείωσε τὴν παραβολὴ αὐτὴ ὁ Ἰησοῦς εἶπε: —'Ο πλούσιος αὐτὸς τιμωρήθηκε γιὰτὶ δὲν τὸν ἐνοιαζε γιὰ τοὺς ἄλλους. Κοίταζε μόνο γιὰ τὸν ἑαυτό του, πῶς θὰ ἔχη πολλὰ πλούτη, πῶς θὰ τρώῃ καὶ θὰ πίνῃ καλὰ καὶ πῶς θὰ διασκεδάζῃ. Δὲ σκέφτηκε ὅτι τὰ πλούτη ὅπως τὰ δίνει ὁ Θεὸς ἔτσι καὶ τὰ παίρνει· ὅτι πρέπει νὰ δίνωμε καὶ στοὺς φτωχοὺς καὶ ὅτι πρέπει νὰ εἴμαστε ἔτοιμοι πάντοτε, γιὰτὶ δὲν ξέρωμε τὴν ὥρα καὶ τὴ στιγμή πού θὰ φύγωμε ἀπὸ τὸν κόσμον τοῦτο.

Ἡ παραβολὴ τοῦ Τελώνη καὶ τοῦ Φαρισαίου.

Γιὰ νὰ διδάξῃ ὁ Ἰησοῦς τοὺς ἀνθρώπους ὅτι δὲν πρέπει νὰ εἶναι περήφανοι, εἶπε αὐτὴν τὴν παραβολὴν:

Πῆγαν δυὸ ἄνθρωποι στὸ ναὸ νὰ προσευχηθοῦν· ὁ ἓνας ἦταν Φαρισαῖος καὶ ὁ ἄλλος Τελώνης. Ὁ Φαρισαῖος στάθηκε μπροστὰ στὸ θυσιαστήριον, σήκωσε τὰ μάτια του ψηλὰ καὶ ἔλεγε μὲ περηφάνεια καὶ δυνατὰ τὴν προσευχή του: «Θεέ μου, σὲ εὐχαριστῶ πού δὲν εἶμαι ὅπως οἱ ἄλλοι ἄνθρωποι κλέφτης, ἄδικος καὶ ἁμαρτωλός, καθὼς εἶναι τοῦτος ἐδῶ ὁ Τελώνης. Ἐγὼ νηστεύω δυὸ φορές τὴ βδομάδα. Ἐγὼ χαρίζω στοὺς φτωχοὺς τὸ ἓνα δέκατον τῆς περιουσίας μου».

Ὁ Τελώνης στάθηκε στὴν ἄκρην τοῦ ναοῦ, πίσω ἀπὸ μιὰ κολόνα καὶ δὲν τολμοῦσε νὰ σηκώσῃ τὰ μάτια του ψηλὰ γιὰτὶ ἤξερε πῶς εἶναι ἁμαρτωλός. Μόνο χτυποῦσε μὲ τὰ χέρια του τὸ στῆθος του καὶ ἔλεγε ψιθυριστά:

—Κύριε, συχώρα με τὸν ἁμαρτωλό.

Καὶ πρόστεσε ὁ Ἰησοῦς στοὺς μαθητὲς του:

—'Αληθινὰ σὰς λέω ὅτι ὁ Θεὸς συχώρεσε τὸν Τελώνη καὶ ὄχι τὸ Φαρισαῖον. Χαρὰ σὲ κείνους πού δὲν ἔχουν περήφανη καρδιά, γιὰτὶ αὐτοὶ θὰ συχωρευθοῦν ἀπὸ τὸ Θεό.

Ἡ παραβολὴ τῶν δέκα παρθένων.

Ὁ Ἰησοῦς γιὰ νὰ μᾶς δείξη ὅτι πρέπει νὰ εἴμαστε ἕτοιμοι νὰ τὸν δεχτοῦμε ὅταν θὰ ἔρθῃ πάλι νὰ μᾶς κρίνῃ, εἶπε τὴν παραβολὴ τῶν δέκα παρθένων:

Δέκα κορίτσια, εἶπε, πῆγαν νὰ ὑποδεχτοῦν τὸ Νυμφίο. Πῆραν τὶς λαμπάδες τοὺς καὶ βγῆκαν καὶ τὸν περιμέναν. Ἀλλὰ νύχτωσε καὶ ὁ Νυμφίος ἀργοῦσε καὶ αὐτὲς ἀποκοιμήθηκαν. Κοντὰ στὰ μεσάνυχτα ἀκούσαν μιὰ φωνὴ πού ἔλεγε: «Ἴδου ὁ Νυμφίος ἔρχεται». Εὐπνήσαν τὰ κορίτσια καὶ ἄρχισαν νὰ ἑτοιμάζουσαν τὶς λαμπάδες τοὺς. Οἱ λαμπάδες ἔκαιαν σ' ὄλο τὸ διάστημα πού περιμέναν καὶ τὸ λάδι τοὺς εἶχε τελειώσει. Τώρα γιὰ νὰ ξανανάψουσαν, ἔπρεπε νὰ βάλουσαν ἄλλο λάδι. Πέντε ἀπὸ τὰ κορίτσια αὐτὰ ἦταν μυαλωμένα καὶ προνοητικὰ καὶ εἶχαν πάρει μαζί τοὺς καὶ ἕνα μπουκαλάκι λάδι, τὰ ἄλλα πέντε ὅμως ἦταν ἀνόητα καὶ δὲ σκέφτηκαν νὰ πάρουσαν μαζί τοὺς λάδι. Οἱ πέντε προνοητικὲς παρθένες ἔβαλαν γρήγορα λάδι, ἀναψάν τὶς λαμπάδες καὶ ἦσαν ἕτοιμες νὰ ὑποδεχτοῦσαν τὸ Νυμφίο. Οἱ πέντε μωρὲς παρθένες ζητοῦσαν λάδι ἀπὸ τὶς προνοητικὲς. Ἀλλὰ ποιὸς ἔδινε κείνη τὴν ὥρα ἕνα πράγμα πού χρειαζόταν στὸν ἴδιο; Ἐτρεξάν λοιπὸν οἱ μωρὲς παρθένες νὰ ἀγοράσουσαν, ἀλλὰ ὥσπου νὰ πᾶνε, νὰ βροῦν καὶ νὰ γυρίσουσαν, ὁ Νυμφίος εἶχε φτάσει καὶ ὅσους βρῆκε νὰ τὸν περιμένουσαν τοὺς πῆρε μαζί του στὸ σπίτι του καὶ ὅταν μπῆκαν μέσα ὄλοι, ἔκλεισε τὴν πόρτα. Ὅστερα ἦρθαν καὶ οἱ μωρὲς παρθένες καὶ χτύπησαν νὰ τοὺς ἀνοίξουσαν, ἀλλὰ ὁ Νυμφίος τοὺς ἀπάντησε ἀπὸ μέσα: «Δὲν ξέρω ποιοὶ εἴσαστε». Καὶ δὲν τοὺς ἀνοίξε.

Μὲ τὴν παραβολὴ αὐτὴ ὁ Ἰησοῦς θέλει νὰ μᾶς διδάξῃ ὅτι πρέπει νὰ κάνουμε πάντοτε καλὰ ἔργα γιὰ νὰ εἴμαστε ἕτοιμοι κάθε ὥρα, γιατί δὲν ξέρουμε οὔτε τὴν ὥρα οὔτε τὴ στιγμή πού θὰ ἔρθῃ νὰ κρίνῃ τὸν κόσμον σύμφωνα μὲ τὰ ἔργα τοῦ καθενός.

Ἡ παραβολὴ τοῦ Καλοῦ Σαμαρείτη.

Μιά μέρα παρουσιάστηκε μπροστά στὸν Ἰησοῦ ἕνας σπουδασμένος Ἰουδαῖος, ἕνας νομικός, πού ἤθελε νὰ πιάσει κουβέντα μὲ τὸ Χριστὸ γιὰ νὰ τοῦ βρῆ κανένα λάθος γιὰ νὰ τὸν κατηγορήσῃ. Ρώτησε λοιπὸν τὸν Ἰησοῦ :

—Κύριε, τί νὰ κάμω γιὰ νὰ πάω στὸν παράδεισο ;

Ὁ Ἰησοῦς πού ἤξερε τοὺς πονηροὺς σκοποὺς τοῦ νομικοῦ, δὲν τοῦ ἔδωκε ἀμέσως ἀπάντηση, ἀλλὰ ρώτησε πρῶτα :

—Σὺ ξέρεις τοὺς νόμους. Τί γράφει ὁ νόμος;

Καὶ ὁ νομικός ἀπάντησε :

—Νὰ ἀγαπᾶς τὸ Θεὸ μὲ ὅλη σου τὴ δύναμη καὶ τὸν πλησίον σου σὰν τὸν ἑαυτὸ σου.

Τότε ὁ Ἰησοῦς τοῦ εἶπε :

—Σωστά ἀπάντησες. Πήγαινε καὶ κάνε αὐτὰ καὶ θὰ κληρονομήσῃς τὴν αἰώνια ζωή.

Ὁ νομικός δὲν πέτυχε κεῖνο πού ἤθελε, ἀλλὰ γιὰ νὰ δικαιολογηθῆ ρώτησε τὸν Ἰησοῦ :

—Καὶ ποιός εἶναι ὁ πλησίον;

Τότε ὁ Ἰησοῦς εἶπε τὴν παρακάτω παραβολή.

Μιά φορὰ ἕνας ἄνθρωπος πήγαινε ἀπὸ τὰ Ἱεροσόλυμα στὴν Ἱεριχώ. Στὸ δρόμο τὸν ἔπιασαν ληστὲς καὶ ἀφοῦ τοῦ πῆραν ὅ,τι εἶχε, τὸν ἔδειραν καὶ τὸν ἄφησαν στὸ δρόμο γυμνὸ καὶ μισοπεθαμένο. Πέρασε τότε ἀπὸ ἐκεῖ ἕνας ἱερέας καὶ τὸν εἶδε, ἀλλὰ προσπέρασε. Πέρασε καὶ ἕνας Λεβίτης, ἀλλὰ καὶ αὐτὸς δὲν ἐνδιαφέρθηκε γιὰ τὸν πληγωμένο. Ὑστερα πέρασε καὶ ἕνας Σαμαρείτης. Αὐτὸς μόλις εἶδε τὸν πληγωμένο, κατέβηκε ἀπὸ τὸ ζῶο του, τοῦ ἔπλυνε τὶς πληγὲς μὲ κρασί, τὶς ἄλειψε μὲ λάδι, τὶς ἔδεσε καὶ τὸν ἔβαλε πάνω στὸ ζῶο του καὶ τὸν πῆγε σὲ ἕνα ξενοδοχεῖο. Ἐκεῖ περιποιήθηκε τὸν πληγωμένο ὅσο μποροῦσε καὶ τὸ πρωὶ πού θὰ ἔφευγε, κάλεσε

τὸν ξενοδόχο καὶ τοῦ εἶπε : «Φρόντισε γι' αὐτὸν τὸν ἄνθρωπο ὥσπου νὰ γίνῃ καλὰ καὶ μὴ λυπηθῆς τὰ ἔξοδα· πάρε δυὸ δηνάρια καὶ ἄν ξοδέψῃς περισσότερα, ἐγὼ θὰ σοῦ τὰ δώσω στὸ γυρισμό». Καὶ ἔφυγε.

Μόλις τελείωσε τὴν παραβολὴ ὁ Ἰησοῦς εἶπε στὸ νομικό :

—Ποιὸς ἀπὸ τοὺς τρεῖς πού πέρασαν, σοῦ φαίνεται ὅτι εἶναι ὁ πλησίον τοῦ ἀνθρώπου πού ἔπεσε στὰ χέρια τῶν ληστῶν;

Καὶ ὁ νομικὸς ἀπάντησε :

—Αὐτὸς πού τὸν λυπήθηκε καὶ τὸν βοήθησε.

Καὶ ὁ Ἰησοῦς εἶπε :

—Πῆγαινε λοιπὸν καὶ σὺ καὶ κάνε τὸ ἴδιο!

Ἡ παραβολὴ τοῦ ἀσώτου γιοῦ.

Ὁ Ἰησοῦς γιὰ νὰ φανερώσῃ μὲ πόσο μεγάλη χαρὰ δέχεται ὁ Θεὸς πάλι τοὺς ἁμαρτωλοὺς πού μετανοοῦν εἶπε αὐτῇ τὴν παραβολή.

Ἐνας πατέρας εἶχε δυὸ παιδιά. Μιὰ μέρα ὁ μικρότερος τοῦ εἶπε :

—Πατέρα, δῶσε μου τὸ μερίδιό μου ἀπὸ τὴν περιουσία σου.

Ὁ πατέρας μοίρασε τὴν περιουσία του καὶ ἔδωσε τὸ μερίδιο πού ἀναλογοῦσε στὸ μικρότερο παιδί του. Μετὰ ἀπὸ λίγες μέρες τὸ παιδί αὐτὸ πῆρε τὰ χρήματά του καὶ ἀναχώρησε σὲ μακρινὸν τόπο. Ἐκεῖ σπατάλησε τὰ χρήματά του σὲ διασκεδάσεις καὶ ἀσωτίες μὲ τοὺς φίλους του. Καὶ ὅταν πιά δὲν εἶχε ἄλλα χρήματα, ἀναγκάστηκε νὰ γίνῃ ὑπηρέτης σὲ ἓναν πλούσιο καὶ νὰ βόσκη τοὺς χοίρους του στὰ χωράφια. Ἀλλὰ στὸν τόπο κεῖνον ἔπεσε μεγάλη πείνα καὶ ὁ ἄσωτος γιὸς δὲ χόρταινε μὲ τὸ ψωμί πού τοῦ ἔδινε ὁ κύριός του καὶ προσπαθοῦσε νὰ χορτάσῃ μὲ ξυλοκέρατα πού ἔτρωγαν οἱ χοῖροι. Μιὰ μέρα, στὴ

δυστυχία του, ξαναθυμήθηκε τὸ σπίτι τοῦ πατέρα του, μετανόησε γιὰ τὸ κακὸ πού εἶχε κάμει καὶ εἶπε : «Πόσοι κοὶ πόσοι δοῦλοι τοῦ πατέρα μου δὲν τρῶνε ἄφθονο ψωμὶ καὶ ἐγὼ κινδυνεύω νὰ πεθάνω ἀπὸ τὴν πείνα! Θὰ ξαναπάω στὸν πατέρα μου καὶ θὰ τοῦ εἰπῶ :—Πατέρα μου, ἀμάρτησα στὸν οὐρανὸ καὶ σὲ σένα καὶ δὲν εἶμαι ἄξιος νὰ λέγωμαι πιά παιδί σου. Πάρε με πάλι σὰν ἓναν ὑπηρέτη σου!». Καὶ ἀμέσως πῆρε τὸ δρόμο γιὰ τὸ σπίτι τοῦ πατέρα του. Ὁ πατέρας του μόλις τὸν εἶδε ἀπὸ μακριὰ νὰ ἔρχεται, κατέβηκε καὶ ἔτρεξε νὰ τὸν ὑποδεχτῆ. Τὸν ἄρπαξε μὲ χαρὰ στὴν ἀγκαλιά του καὶ τὸν φιλοῦσε μὲ μεγάλη συγκίνηση. Ὁ ἄσωτος γιὸς ὅμως τοῦ εἶπε :—Πατέρα, δὲν εἶμαι ἄξιος νὰ λέγωμαι πιά παιδί σου γιατί ἀμάρτησα. Κάνε με ἓνα δοῦλο σου». Ὁ πατέρας ὅμως τὸν πῆρε ἀπὸ τὸ χέρι, τὸν ἔφερε στὸ σπίτι καὶ φώναξε τοὺς δούλους του καὶ τοὺς εἶπε : «Φέρτε καινούργια ροῦχα καὶ παπούτσια καὶ ντύστε τον καὶ βάλτε του καὶ δαχτυλίδι στὸ χέρι καὶ σφάζτε τὸ καλλίτερο μοσχάρι γιὰ νὰ φᾶμε ἀπόψε καὶ νὰ γιορτάσωμε, γιατί τὸ παιδί μου αὐτὸ ἦταν πεθαμένο καὶ ξανάζησε, καὶ χαμένο καὶ βρέθηκε».

Τὸ βράδι γύρισε ἀπὸ τὰ χωράφια ὁ μεγάλος ἀδερφός καὶ σὰν ἔμαθε πὼς ἦρθε πάλι ὁ ἀδερφός του καὶ πὼς ὁ πατέρας του ἔσφαξε τὸ μόσχο τὸ σιτευτὸ γιὰ χάρη του, θύμωσε καὶ δὲν ἤθελε νὰ μπῆ μέσα. Τότε βγήκε ὁ πατέρας του καὶ τὸν παρακάλεσε νὰ μπῆ. Αὐτὸς ὅμως τοῦ παραπονέθηκε : «Ἐγὼ τόσα χρόνια δουλεύω μαζί σου καὶ κοπιᾶζω καὶ ὅμως οὔτε ἓνα κατσίκι δὲ μού ἔδωσες· μιὰ φορά γιὰ νὰ διασκεδάσω μὲ τοὺς φίλους μου· καὶ τώρα πού ξαναγύρισε ὁ γιὸς σου τοῦτος, πού σου σπατάλησε τὴν περιουσία σὲ ἄσωτίες, ἔσφαξες τὸ μόσχο τὸ σιτευτὸ. Τότε ὁ πατέρας τοῦ εἶπε : «Παιδί μου, ἐσύ εἶσαι πάντοτε μαζί μου καὶ ὅσα ἔχω δικά σου εἶναι· τώρα ὅμως πρέπει νὰ γιορτάσωμε καὶ νὰ χαροῦμε, γιατί ὁ ἀδερφός σου

αὐτὸς ἦταν πεθαμένος καὶ ξανάζησε, ἦταν χαμένος καὶ βρέθηκεν).

Ἡ εἴσοδος τοῦ Ἰησοῦ στὰ Ἱεροσόλυμα.

Ἡ ἀνάσταση τοῦ Λαζάρου μαθεύτηκε στὰ Ἱεροσόλυμα καὶ πολλοὶ ἀπὸ κεῖ πῆγαν στὴ Βηθανία καὶ εἶδαν μὲ τὰ ἴδια τοὺς τὰ μάτια τὸ Λάζαρο. Τὸ θαῦμα αὐτὸ ἔκανε πολλοὺς στὰ Ἱεροσόλυμα νὰ θαυμάζουν καὶ νὰ πιστεύουν τὸν Ἰησοῦ. Αὐτὸ ἀνησύχησε πολὺ τοὺς ἄρχοντες τῶν Ἰουδαίων, τοὺς Γραμματεῖς καὶ τοὺς Φαρισαίους. Αὐτοὶ ἔβλεπαν πὼς ἂν δὲ λάβουν μέτρα, θὰ φτάσῃ στὸ τέλος ὅλος ὁ λαὸς νὰ πιστεύῃ στὸν Ἰησοῦ καὶ αὐτοὶ θὰ μείνουν μοναχοὶ τοὺς, θὰ χάσουν τὴ δόξα τοὺς καὶ τ' ἀγαθὰ τοὺς. Μαζεύτηκαν λοιπὸν καὶ ἀποφάσισαν νὰ συλλάβουν τὸν Ἰησοῦ καὶ νὰ τὸν σκοτώσουν. Καὶ ἀπὸ τὴν ὥρα κείνη ζητοῦσαν νὰ βροῦν κατάλληλη εὐκαιρία νὰ ἐκτελέσουν τὴν ἀπόφασή τοὺς.

Ὁ Ἰησοῦς γινώριζε τὴν ἀπόφαση αὐτὴ ἀλλὰ ἀποφάσισε νὰ πάῃ στὰ Ἱεροσόλυμα, γιατί ἕξι μέρες μετὰ τὴν ἀνάσταση τοῦ Λαζάρου γιόρταζαν τὸ Πάσχα. Ἐκίνησε λοιπὸν μὲ τοὺς μαθητὲς τοῦ ἀπὸ τὴ Βηθανία καὶ πῆγαινε στὰ Ἱεροσόλυμα. Ὅταν πλησίαζαν νὰ φτάσουν, ἔστειλε τοὺς μαθητὲς τοῦ νὰ τοῦ φέρουν ἓνα ζῶο νὰ καθήσῃ γιὰ νὰ μπῆ στὰ Ἱεροσόλυμα. Οἱ μαθητὲς τοῦ τοῦ ἔφεραν μιὰ γαῖδουρίτσα μὲ τὸ μικρὸ της. Ὁ Ἰησοῦς ἔστρωσε πάνω στὴ ράχη τοῦ ζώου ἓνα πανώφορι καὶ κάθησε καὶ ἔτσι ἐξακαλούθησαν τὸ δρόμο γιὰ τὴν πόλη.

Ὁ λαὸς, ποὺ ἔμαθε πὼς ἔρχεται ὁ Ἰησοῦς, βγήκε νὰ τὸν προῦπαντήσῃ. Ὅλοι κρατοῦσαν στὰ χέρια κλαδιὰ φοινίκων καὶ ἔψελναν: «Ὡσαννὰ τῷ υἱῷ Δαβίδ, εὐλογημένος ὁ ἐρχόμενος ἐν ὀνόματι Κυρίου. Ὡσαννὰ, ἐν τοῖς ὑψίστοις» ποὺ θὰ πῆ: «Νὰ φυλάῃ ὁ Θεὸς τὸν ἀπόγονο τοῦ Δαβίδ· νὰ εἶναι εὐλογημένος αὐτὸς ποὺ ἔρχεται ἀπὸ

τὸ Θεό. Νὰ τὸν φυλάῃ ὁ Θεός». Καὶ ὅταν περνοῦσε ἀπὸ μπροστά τους ἔστρωναν τὰ ρούχα τους γιὰ νὰ περναῖ ὁ Ἰησοῦς. Τέτοια ὑποδοχὴ δὲν εἶχε κάμει ποτὲ σὲ καὶ νέναν ὁ λαὸς τῆς Ἱερουσαλήμ.

Οἱ Γραμματεῖς καὶ οἱ Φαρισαῖοι, πού εἶδαν αὐτά, τόσο πολὺ ταράχτηκαν, πού ἀποφάσισαν νὰ συλλάβουν καὶ νὰ θανατώσουν τὸν Ἰησοῦ τὸ συντομώτερο.

Τὴν Εἴσοδο τοῦ Ἰησοῦ στὰ Ἱεροσόλυμα γιορτάζει ἡ Ἐκκλησία μας τὴν Κυριακὴ τῶν Βατῶν.

Τί εἶπε ὁ Ἰησοῦς γιὰ τοὺς Φαρισαίους.

Ὁ Ἰησοῦς μπῆκε στὰ Ἱεροσόλυμα Κυριακὴ. Τῆ Δευτέρα πῆγε στὸ ναὸ καὶ βρῆκε ἐκεῖ πολὺ πλῆθος μαζεμένο καὶ ἄρχισε νὰ μιλά. Οἱ Φαρισαῖοι, πού εἶχαν ἀποφασίσει νὰ τὸν θανατώσουν, ἔπρεπε νὰ βροῦν κάποια ἀφορμὴ καὶ ὅταν τὸν εἶδαν ἔξω στὸ ναὸ βγῆ κανῶλοι κατῆγαν κοντὰ τοῦ νὰ πιάσουν συζήτησῃ μὴ τυχὸν ὁ Ἰησοῦς πῆ τίποτε ἀντίθετο στὸ νόμο, γιὰ νὰ μπορέσουν νὰ τὸν κατηγορήσουν καὶ νὰ τὸν συλλάβουν. Σὰν παραμέρισε ὁ κόσμος καὶ τὸν πλησίασαν, ἄρχισαν νὰ τὸν ρωτοῦν γιὰ διάφορα ζητήματα τῆς θρησκείας καὶ τοῦ νόμου. Καὶ ὁ Ἰησοῦς πού εἶδε τὴν πονηρία τους καὶ τὴν ὑποκρισία τους, γύρισε στοὺς μαθητὲς του καὶ στὸ λαὸ καὶ μίλησε καθαρά γιὰ τοὺς Φαρισαίους.

— Οἱ Φαρισαῖοι, εἶπε, διδάσκουν στὸ λαὸ σωστὰ πράγματα, ἀλλὰ οἱ ἴδιοι κάνουν τὰ ἀντίθετα. Σεῖς, εἶπε, νὰ κάνετε αὐτὰ πού διδάσκουν, ἀλλὰ νὰ μὴν κάνετε ὅ,τι κάνουν αὐτοί. Αὐτοὶ εἶναι ὑποκριτὲς καὶ ὅ,τι κάνουν, τὸ κάνουν γιὰ νὰ τὸ βλέπη ὁ λαὸς καὶ νὰ τοὺς νομίζη δίκαιους. Αὐτοὶ μοιάζουν μὲ τάφους πού εἶναι ἀπ' ἔξω ὀλόλευκοι καὶ ὠραῖοι καὶ μέσα εἶναι ὄλο βρώμα καὶ ἀκαθαρσία. Αὐτοὶ κοροϊδεύουν τὸν κόσμον καὶ τίς χῆρες καὶ παίρνουν χρήματα γιὰ νὰ προσευχηθοῦν γι' αὐτές.

Εἶναι πονηροὶ καὶ κακοὶ σὰν τὰ φίδια καὶ γι' αὐτὸ θὰ πέση γρήγορα στὰ κεφάλια τους ἡ ὀργὴ τοῦ Θεοῦ.

Καὶ τὴν Τρίτη ὁ Ἰησοῦς ἤρθε πάλι στὸ ναὸ καὶ συνέχισε τὴν ὁμιλίαν του γιὰ τὰ σφάλματα τῶν Φαρισαίων καὶ τῶν Γραμματέων καὶ τοὺς κατηγοροῦσε μὲ ἀυστηρότητα γιὰ τὶς κακὲς πράξεις τους καὶ τὴν ὑποκρισίαν τους. Ὑστερα πῆρε τοὺς μαθητὲς του καὶ ἀφοῦ βγῆκε ἀπὸ τὴν πόλιν ἀνέβηκε στὸ ὄρος τῶν Ἐλαιῶν. Ἐκεῖ ἔμεινε καὶ τὴν ἄλλη μέρα καὶ ἔδωσε στοὺς μαθητὲς του συμβουλὲς καὶ ὁδηγίαι, γιατί ἤξερε πιά πὼς λίγες μέρες θὰ εἶναι ἀκόμα μαζί τους.

Τὸ μεγάλο Συμβούλιο καὶ ἡ προδοσία τοῦ Ἰούδα.

Οἱ Ἰουδαῖοι εἶχαν ἓνα μεγάλο Συμβούλιο ποὺ τοὺς διοικοῦσε. Σ' αὐτὸ τὸ Συμβούλιο ἔπαιρναν μέρος ὅλοι οἱ Ἀρχιερεῖς καὶ οἱ Γραμματεῖς τῶν Ἰουδαίων. Πρόεδρος τοῦ Συμβουλίου ἐκείνη τὴ χρονιά ἦταν ὁ Καϊάφας. Ὑστερα ἀπὸ τὴν ὁμιλίαν τοῦ Ἰησοῦ στὸ ναὸ, τὸ Συμβούλιο ἔκαμε συνεδρίασιν στὸ σπίτι τοῦ Καϊάφα. Ἐκεῖ συζήτησαν πὼς καὶ πότε πρέπει νὰ συλλάβουν τὸν Ἰησοῦ καὶ νὰ τὸν θανατώσουν. Ἄλλοι ἔλεγαν νὰ περάσουν πρῶτα οἱ γιορτὲς καὶ ἄλλοι νὰ τὸν συλλάβουν ἀμέσως. Καὶ συζητοῦσαν καὶ κοίταζαν νὰ βροῦν μιὰν ἀφορμὴν, μιὰ κατηγορίαν γιὰ νὰ δικαιολογηθοῦν στὸ λαό.

Ἐκείνη τὴ στιγμὴ παρουσιάστηκε μπροστὰ τους ὁ Ἰούδας ὁ Ἰσκαριώτης. Αὐτὸς ἦταν μαθητὴς τοῦ Χριστοῦ καὶ εἶχε δὴ ἀπὸ κοντὰ τὰ θαύματα καὶ τὴν καλωσύνη τοῦ Χριστοῦ, ἀλλὰ ἡ φιλαργυρία του ἦταν μεγάλη καὶ ἀποφάσισε νὰ προδώσῃ τὸ Χριστὸ στοὺς Ἀρχιερεῖς γιὰ νὰ πάρῃ χρήματα. Εἶπε-λοιπὸν στὸ Συνέδριον: «Τί μοῦ δίνετε νὰ σᾶς παραδώσω ἐγὼ τὸ Χριστό;». Ἐκεῖνοι χάρηκαν πάρα πολὺ γι' αὐτὸ καὶ τοῦ ἔδωσαν τρι-

Καὶνὴ Διαθήκη, Ε. Καφετζῆ—Λ. Λυμπέρη

άντα χρυσά νομίσματα. Ὁ Ἰούδας ἀπὸ κείνη τὴ στιγμή ζητοῦσε εὐκαιρία νὰ παραδώσῃ τὸν Ἰησοῦ.

Ὁ Μυστικὸς Δεῖπνος.

Ἀπὸ τὸ μέρος τῶν Ἐλαιῶν ὁ Ἰησοῦς κατέβηκε στὴ Βηθανία. Ἀλλὰ ἦταν Πέμπτη, δηλαδή ἡ πρώτη μέρα τοῦ Πάσχα τῶν Ἰουδαίων καὶ οἱ μαθητές του τὸν ρώτησαν ποῦ πρέπει νὰ ἐτοιμάσουν γιὰ νὰ φᾶνε τὸ Πάσχα. Τότε ὁ Ἰησοῦς εἶπε στὸν Πέτρο καὶ στὸν Ἰωάννη:

— Πηγαίνετε στὴν πόλιν· ἐκεῖ θὰ συναντήσετε ἓναν ἄνθρωπο ποῦ θὰ κρατῇ στὰ χέρια του μιὰ στάμνα μὲ νερό. Ἀκολουθήστε τον καὶ ὅταν φτάσετε στὸ σπίτι του, πῆτε του πῶς ὁ Κύριος θέλει νὰ φάῃ τὸ Πάσχα μὲ τοὺς μαθητές του καὶ κείνος θὰ σᾶς δείξῃ τὸ μέρος.

Οἱ δυὸ μαθητές ἔκαμαν ὅπως τοὺς εἶπε ὁ Ἰησοῦς καὶ ἐτοίμασαν τὸ δεῖπνο γιὰ τὸ βράδι ἐκεῖνο. Μόλις βράδιασε, ἦρθε ἐκεῖ καὶ ὁ Ἰησοῦς μὲ τοὺς ἄλλους μαθητές του.

Μόλις κάθησε ἀνάμεσα στοὺς μαθητές του εἶπε:

— Εἶχα μεγάλη ἐπιθυμία νὰ φάω μαζί σας τοῦτο τὸ Πάσχα πρὶν ἀποχωρισθῶ ἀπὸ σᾶς.

Ὑστερα σηκώθηκε, ζώστηκε μιὰ πετσέτα, πῆρε τὴ λεκάνη μὲ τὸ νερὸ καὶ κάλεσε τοὺς μαθητές του ἓναν ἓνα καὶ τοὺς ἐπλυνε τὰ πόδια. Ἐκεῖνοι ἀποροῦσαν καὶ δὲν ἤθελαν, ἀλλὰ ὁ Ἰησοῦς στὸ τέλος τοὺς ἐξήγησε:

— Ἐγὼ εἶμαι Δάσκαλός σας καὶ Κύριος. Ἄν ἐπλυνᾷ ἐγὼ τὰ πόδια σας, τὸ ἔκαμα γιὰ νὰ σᾶς δείξω πῶς καὶ σεῖς πρέπει νὰ κάνετε τὸ ἴδιο. Σᾶς ἔδωσα ἓνα παράδειγμα ταπεινοφροσύνης. Σᾶς ἔδειξα πῶς πρέπει νὰ ἀγαπᾶτε ὁ ἓνας τὸν ἄλλον, νὰ ἀλληλοὑπηρετῆστε καὶ νὰ θυσιάζετε τὴ ζωὴ σας γιὰ τοὺς ἄλλους, γιατί ἔτσι θὰ κληρονομήσετε τὴ βασιλεία τῶν οὐρανῶν. Καὶ αὐτὸ δὲ

θα τὸ πετύχετε ὅλοι. Ἐνας ἀπὸ σᾶς ποῦ ἔζησε κοντά μου σκέφτεται κακὸ γιὰ μένα.

Αὐτὸν τὸ λόγο τὸν εἶπε γιὰ τὸν Ἰούδα μήπως μετανοήσῃ· ἀλλὰ κεῖνος δὲν ἔδειξε καμιὰ ταραχή. Τότε ὁ Ἰησοῦς λυπήθηκε πολὺ καὶ εἶπε :

— Ἀλήθεια σᾶς λέω, ἓνας ἀπὸ σᾶς ἀπόψε θὰ μὲ προδώσῃ.

Οἱ μαθητὲς του ποῦ ἄκουσαν αὐτὸν τὸ φοβερὸ λόγο

Κάλεσε τοὺς μαθητὲς του καὶ τοὺς ἔπλυνε τὰ πόδια.

ταράχτηκαν πολὺ καὶ ἄρχισαν νὰ ρωτοῦν καὶ νὰ θέλουν νὰ μάθουν ποιὸς εἶναι. Τότε ὁ Ἰησοῦς τοὺς εἶπε :

— Σὲ κεῖνον ποῦ θὰ δώσω αὐτὸ τὸ ψωμί, αὐτὸς εἶναι!

Καὶ ἀφοῦ ἔβρεξε στὸ κρασί ἓνα κομμάτι ψωμί, τὸ πρόσφερε στὸν Ἰούδα καὶ τοῦ εἶπε :

—“Ὅ,τι ἔχεις νὰ κάμῃς, κάμε το τὸ γρηγορώτερο.

Καὶ ὁ Ἰούδας πῆρε τὸ ψωμί καὶ βγῆκε ἀπὸ τὸ σπίτι.

Ἔστερα ὁ Ἰησοῦς πῆρε τὸ ψωμί, τὸ εὐλόγησε, τὸ ἔκοψε καὶ δίνοντάς το στοὺς μαθητές του εἶπε: «Λάβετε, φάγετε· τοῦτο εἶναι τὸ σῶμα μου...». Κατόπι πῆρε τὸ κρασί, ἔβαλε στὸ ποτήρι, τὸ εὐλόγησε, ἤπιε καὶ δίνοντάς το στοὺς μαθητές του εἶπε: «Πιέτε ἀπὸ αὐτὸ ὅλοι· τοῦτο εἶναι τὸ αἷμα μου...». Καὶ ἄρχισαν νὰ τρῶν πολὺ ἀνήσυχοι, γιατί ὁ Ἰησοῦς ἦταν περίλυπος καὶ ἔδινε συμβουλές καὶ ὁδηγίες σὰ νὰ ἦταν οἱ τελευταῖες.

Τότε ὁ Πέτρος ρώτησε:

—Κύριε, ποῦ πηγαίνεις;

Καὶ ὁ Ἰησοῦς τοῦ ἀπάντησε:

—Ἐκεῖ ποῦ πηγαίνω ἐγὼ τώρα, σεῖς δὲν μπορεῖτε νὰ ἔρθετε.

Καὶ πάλι ὁ Πέτρος τοῦ εἶπε:

—Κύριε, ἐγὼ καὶ τὴ ζωὴ μου δίνω γιὰ σένα.

Τότε ὁ Ἰησοῦς τοῦ εἶπε:

—Καὶ ὅμως ἀπόψε πρὶν νὰ λαλήσῃ ὁ πετεινὸς θὰ μὲ ἀπαρνηθῆς τρεῖς φορές.

Ἔστερα εἶπε στοὺς μαθητές του πὼς ἔφτασε ἡ ὥρα νὰ γυρίσῃ πάλι στὸν Πατέρα του καὶ νὰ μὴ λυποῦνται γιατί δὲ θὰ τοὺς ἀφήσῃ μόνους. Τοὺς εἶπε νὰ εἶναι ἀγαπημένοι καὶ μογοιασμένοι καὶ θὰ τοὺς στείλῃ τὸ Ἅγιο Πνεῦμα νὰ τοὺς ὁδηγήσῃ καὶ νὰ τοὺς φωτίσῃ. Τοὺς εἶπε καὶ ἄλλα πολλὰ ποῦ θὰ γίνονταν καὶ τοὺς πῆρε καὶ πῆγαν πάλι πρὸς τὸ ὄρος τῶν Ἐλαιῶν.

Ἡ σύλληψη τοῦ Ἰησοῦ στὴ Γεθσημανή.

Μόλις πέρασαν τὸ χεῖμαρρο τῶν Κέδρων, ἔφτασαν σ' ἓναν κῆπο κοντὰ στὸ χωριὸ Γεθσημανή. Πολλές φορές πῆγαινε ὁ Ἰησοῦς με τοὺς μαθητές του στὸ μέρος αὐτὸ καὶ τὸ γνώριζε αὐτὸ καὶ ὁ Ἰούδας. Ἐκεῖ ἄφησε

τοὺς ἄλλους μαθητές του, πῆρε τὸν Πέτρο, τὸν Ἰάκωβο καὶ τὸν Ἰωάννη καὶ προχώρησε μέσα στὸν κῆπο. Ἐκεῖ εἶπε σ' αὐτούς :

—Μείνετε σεῖς ἐδῶ καὶ προσέχετε μὴν ἀποκοιμηθῆτε! Καὶ προχώρησε μόνος του πρὸ μέσα. Ἦθελε νὰ προσευχηθῆ στο Θεό, γιὰτὶ αἰσθανόταν μεγάλη λύπη γιὰ τὴν

Γονάτισε καὶ προσευχήθηκε ὥρα πολλή.

καχία τῶν ἀνθρώπων. Γονάτισε καὶ προσευχήθηκε ὥρα πολλή. Ἐλεγε : «Πατέρα μου, ἂν εἶναι δυνατὸ ἄς μὴν πρῶ τὸ ποτήρι τοῦτο!»). Ἐννοοῦσε τὸ θάνατο ἐπάνω στο σταυρό. Πάλι ὅμως ἔλεγε : «Ἀλλὰ ἄς γίνῃ τὸ θέλημα τὸ δικό σου καὶ ὄχι τὸ δικό μου». Ὑστερα ξαναγύρισε στους τρεῖς μαθητές του, ἀλλὰ τοὺς βρῆκε κοιμισμένους. Λυπήθηκε πού δὲν ἄκουσαν τὴ συμβουλή του, ἀλλὰ

τοὺς ἄφησε καὶ ξαναπῆγε καὶ προσευχήθηκε δεύτερη φορά. Ὑστερα ξαναγύρισε καὶ σὰν τοὺς βρῆκε ἀκόμα νὰ κοιμοῦνται, τοὺς εἶπε μὲ παράπονο :

— Δὲν μπορείτε λοιπὸν νὰ ἀγρυπνήσετε λίγη ὥρα μαζί μου ;

Καὶ πῆγε νὰ προσευχηθῆ καὶ τρίτη φορά. Αὐτὴ τῆ φορά ἡ προσευχή του ἦταν ἀνώτερη γιὰ ἄνθρωπο. Ἀπὸ τὴν ἀγωνία τῆς ψυχῆς του καὶ τὸν κόπο ὁ ἰδρώτας ἔτρεχε ἀπὸ τὸ πρόσωπό του σὰ σταγόνες αἷμα. Ἀλλὰ ξαλάφρωσε ἡ ψυχὴ του ὕστερα ἀπὸ τὴν προσευχή του αὐτὴ ἀνακουφίστηκε καὶ ἡ γαλήνη ξαναχύθηκε στὸ πρόσωπό του. Τότε ξαναγύρισε στοὺς μαθητές του, τοὺς βρῆκε πάλι νὰ κοιμοῦνται, τοὺς ξύπνησε καὶ τοὺς εἶπε :

— Κοιμόσαστε λοιπὸν; Δὲ βλέπετε; Νά, ἔφτασε ὁ Ἰούδας ὁ προδότης μου!

Καὶ σωστά ἐκεῖνη τῆ στιγμή ἐρχόταν ὁ Ἰούδας μὲ τοὺς στρατιῶτες καὶ τοὺς ὑπηρέτες τῶν Ἀρχιερέων νὰ συλλάβουν τὸν Ἰησοῦ. Κρατοῦσαν φανάρια καὶ λαμπάδες, λόγγες καὶ μαχαίρια καὶ ρόπαλα. Ὁ Ἰησοῦς ἀτάραχος, δίκαιος καὶ γαλήνιος τοὺς ρώτησε :

— Ποιὸν γυρεύετε;

Καὶ κεῖνοι τοῦ ἀπάντησαν :

— Τὸν Ἰησοῦ τὸ Ναζωραῖο.

— Ἐγὼ εἶμαι! εἶπε ὁ Ἰησοῦς: Συλλάβετε ἐμένα καὶ ἀφήστε τοὺς ἄλλους νὰ φύγουν.

Τότε ὁ Ἰούδας πλησίασε τὸν Ἰησοῦ, τὸν φίλησε καὶ τοῦ εἶπε : «Χαῖρε, διδάσκαλε!». Αὐτὸ ἦταν σύνθημα γιὰ νὰ καταλάβουν οἱ στρατιῶτες ποιὸς ἦταν ὁ Ἰησοῦς. Ἀλλὰ ὁ Ἰησοῦς, ποὺ γνῶριζε τί εἶχαν μέσα τους οἱ ψυχές τῶν ἀνθρώπων, λέει στὸν Ἰούδα :

— Ὡστε μὲ φίλημα μὲ προδίνεις ;

Οἱ στρατιῶτες ἔτρεξαν καὶ τὸν ἐπίασαν. Ὁ Πέτρος, ὅταν εἶδε πῶς ὁ Διδάσκαλός του ὁ ἀγαπητὸς κινδυνεύει, θύμωσε, τράβηξε τὸ μαχαίρι του καὶ ὤρμησε ἐπάνω

στοὺς στρατιῶτες, χτύπησε ἓνα μὲ τὸ μαχαίρι καὶ τοῦ ἔκοψε τὸ αὐτί. Ὁ Ἰησοῦς γιάτρεψε ἀμέσως τὸ αὐτί τοῦ στρατιώτη καὶ μάλωσε τὸν Πέτρο :

—Βάλε τὸ μαχαίρι σου στὴ θήκη του! τοῦ εἶπε :
Γιατὶ μαχαίρι ἔδωκες, μαχαίρι θαλάβης.

Ἐνοοῦσε πὼς καὶ ὁ Πέτρος θάνατο ἀπὸ μαχαίρι θάβρισκε ἀργότερα. Τότε οἱ στρατιῶτες ἔδεσαν τὸν Ἰησοῦ καὶ οἱ μισοὶ μπροστὰ καὶ οἱ ἄλλοι ἀπὸ πίσω τὸν πῆγαν στὴν Ἱερουσαλήμ στὸ σπίτι τοῦ Ἀρχιερέα Ἄννα. Οἱ ἄλλοι μαθητές του ἔφυγαν· μόνο ὁ Πέτρος καὶ ὁ Ἰωάννης ἀκολούθησαν ἀπὸ μακριὰ τὴ συνοδεία πού πῆγαινε τὸν Ἰησοῦ.

Ὁ Ἰησοῦς δικάζεται ἀπὸ τὸ Συνέδριο.

Οἱ στρατιῶτες πού ἔπιασαν τὸν Ἰησοῦ τὸν πῆγαν πρῶτα στὸ σπίτι τοῦ Ἄννα. Ὁ Ἄννας ἦταν πεθερὸς τοῦ Καϊάφα, πού ἦταν Ἀρχιερέας τὸ χρόνο ἐκεῖνο. Μόλις ἔφεραν τὸν Ἰησοῦ μπροστὰ στὸν Ἄννα, ἐκεῖνος ἄρχισε νὰ τὸν ρωτᾷ γιὰ τοὺς μαθητές του καὶ τὴ διδασκαλία του. Καὶ ὁ Ἰησοῦς τοῦ ἀπάντησε :

—Ἐγὼ μίλησα φανερὰ μπροστὰ σὲ ὅλον τὸ λαὸ· δὲν εἶπα τίποτε κρυφὸ· ὅλοι ξέρουν αὐτὰ πού εἶπα. Γιατί, λοιπόν, ρωτᾷς ἐμένα καὶ δὲ ρωτᾷς τὸ λαὸ πού με ἀκουσε ;

Τότε ἓνας ὑπηρέτης τοῦ Ἀρχιερέα ἔδωσε ἓνα ράπισμα στὸν Ἰησοῦ καὶ τοῦ εἶπε :

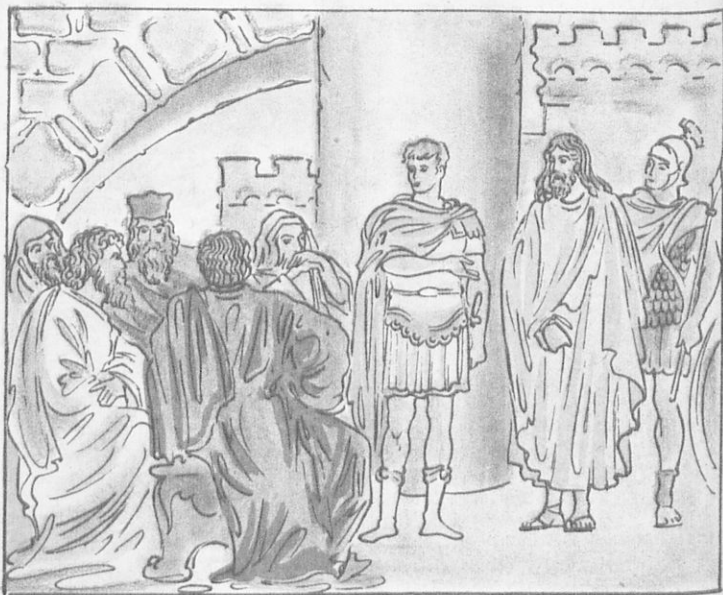
—Ἔτσι ἀποκρίνεσαι στὸν Ἀρχιερέα ;

Καὶ ὁ Ἰησοῦς ἀτάραχος καὶ γαλήνιος λέει στὸν ὑπηρέτη :

—Ἄν εἶπα κανένα κακὸ, πὲς το ποιό εἶναι αὐτό· ἂν ὅμως δὲν εἶπα, γιατί με χτυπᾷς ;

Ἔστερα ὁ Ἄννας ἔστειλε δεμένο τὸν Ἰησοῦ στὸν Καϊάφα. Ἐκεῖ, στὸ σπίτι τοῦ Καϊάφα, μαζεύτηκαν οἱ

Ἄρχιερεῖς καὶ οἱ Πρεσβύτεροι καὶ οἱ Γραμματεῖς καὶ οἱ Φαρισαῖοι ποὺ ἀποτελοῦσαν τὸ Συνέδριο τῶν Ἰουδαίων γιὰ νὰ δικάσουν τὸν Ἰησοῦ. Ὅλοι αὐτοὶ ζητοῦσαν μιὰ ψευδομαρτυρία γιὰ νὰ καταδικάσουν τὸν Ἰησοῦ. Πῆγαν πολλοὶ ψευδομάρτυρες, ἀλλὰ δὲν εἶπαν καμιὰ κατηγορία. Στὸ τέλος πῆγαν δυὸ καὶ εἶπαν πῶς ἄκουσαν τὸν Ἰησοῦ νὰ λέη πῶς μπορεῖ νὰ γκρεμίση τὸ ναὸ τοῦ

Ἐστειλε δεμένο τὸν Ἰησοῦ στὸν Καϊάφα.

Θεοῦ καὶ σὲ τρεῖς ἡμέρες νὰ τὸν ξαναχτίση. Ὁ Ἰησοῦς τὸ εἶχε πῆ αὐτό, ἀλλὰ ἐννοοῦσε πῶς αὐτὸς ὁ ἴδιος, ποὺ εἶναι ναὸς τοῦ Θεοῦ, θὰ γκρεμιστῆ, θὰ πεθάνη, ἀλλὰ σὲ τρεῖς μέρες θὰ ἀναστηθῆ. Τότε λέει ὁ Καϊάφας:

— Ἀκούς τί μαρτυροῦν αὐτοὶ γιὰ σένα; Τί ἔχεις νὰ ἀπολογηθῆς;

Ὁ Ἰησοῦς, πού ἔβλεπε πῶς οἱ Ἰουδαῖοι δὲν κατάλαβαν τὴν προφητεία του, δὲν ἀπάντησε τίποτα. Πάλι τότε ὁ Καϊάφας ρώτησε τὸν Ἰησοῦ:

—Σὲ ὀρκίζω μπροστὰ στὸ Θεό, νὰ μᾶς πῆς ἂν εἶσαι σὺ ὁ Χριστὸς ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ.

Τότε ὁ Ἰησοῦς ἀπάντησε:

—Ναί, ἐγὼ εἶμαι.

Μόλις ὁ Ἀρχιερέας ἄκουσε αὐτὴ τὴν ἀπάντηση θύμωσε, ἔσχισε τὰ ροῦχα του τάχα ἀπὸ τὴν ἀγανάκτησή του καὶ εἶπε στοὺς ἄλλους:

—Βλαστήμησε· ἔκαμε τὸν ἑαυτό του Υἱὸ τοῦ Θεοῦ. Τὸ ἀκούσατε οἱ ἴδιοι μὲ τ' αὐτιά σας, δὲν ἔχομε ἀνάγκη ἀπὸ μάρτυρες. Βγάλτε τὴν ἀπόφασή σας.

Τότε οἱ ἀρχιερεῖς καὶ ὅλο τὸ Συνέδριο μὲ μιὰ φωνὴ φώναξαν:

—Εἶναι ἔνοχος θανάτου!

Αὐτὴ ἦταν ἡ ἀπόφαση τοῦ Συνεδρίου. Ἀπὸ κείνη τὴ στιγμή ὁ Ἰησοῦς ἦταν καταδικασμένος σὲ θάνατο. Καὶ ἄρχισαν τότε νὰ τὸν φτύνουν, νὰ τὸν ραπίζουν καὶ νὰ τὸν περιγελοῦν λέγοντας: «Προφήτεψε, Χριστέ, ποιὸς σὲ χτύπησε». Ἐκεῖνος σιωποῦσε καὶ ὑπόμενε χωρὶς γογγυσμὸ τὰ χτυπήματα καὶ τίς βρισιές.

Ἡ ἄρνηση τοῦ Πέτρου καὶ τὸ τέλος τοῦ Ἰούδα.

Μόλις ἔφεραν τὸν Ἰησοῦ στοῦ Ἄννα, μπῆκε μέσα μαζί μὲ τοὺς στρατιῶτες καὶ τοὺς ὑπηρέτες καὶ ὁ Ἰωάννης, γιατί ἦταν γνωστὸς στὸν Ἀρχιερέα. Ὁ Πέτρος ἔμεινε ἔξω. Ὁ Ἰωάννης εἶπε σὲ μιὰ ὑπηρετρία νὰ ἀφήσῃ καὶ τὸν Πέτρο νὰ μπῆ καὶ ὅταν κείνη πῆγε νὰ τοῦ ἀνοίξῃ, τὸν ρώτησε:

—Μήπως καὶ σὺ εἶσαι μαθητὴς αὐτοῦ τοῦ ἀνθρώπου;

Ὁ Πέτρος εἶπε:

—Δὲν τὸν ξέρω καθόλου αὐτὸν τὸν ἄνθρωπο.

“Όταν πῆγαν τὸν Ἰησοῦ στοῦ Καϊάφα, ἀκολούθησε καὶ ὁ Πέτρος καὶ κάθησε στὴν αὐλή, κοντὰ στὴ φωτιά πού εἶχαν ἀνάψει οἱ ὑπηρέτες γιὰ νὰ ζεσταίνωνται. Ἐκεῖ τὸν ρώτησε πάλι ἓνας ὑπηρέτης· καὶ πάλι ὁ Πέτρος ἀρνήθηκε. Ὑστερα ἀπὸ λίγη ὥρα καὶ ἄλλος ὑπηρέτης ρώτησε τὸν Πέτρο:

—Δὲν εἶσαι σὺ πού ἤσουν μαζί μὲ τὸν Ἰησοῦ καὶ τράβηξες τὸ μαχαίρι στὴ Γεθσημανή; Φαίνεσαι καὶ ἀπὸ τὴν ὀμιλία σου πού εἶσαι Γαλιλαῖος.

Τότε ὁ Πέτρος ἀρνήθηκε καὶ τρίτη φορὰ καὶ ἔκαμε ὄρκο πὼς δὲν ξέρει διόλου τὸν Ἰησοῦ. Ἀλλὰ κείνη τὴ στιγμή λάλησε ὁ πετεινὸς τρεῖς φορές καὶ ὁ Πέτρος θυμήθηκε τὰ λόγια τοῦ Ἰησοῦ πού τοῦ εἶχε εἰπῆ ὅτι αὐτὴ τὴ βραδιά θὰ τὸν ἀρνηθῆ τρεῖς φορές πρὶν λαλήσῃ ὁ πετεινὸς καὶ ἀμέσως μετάνιωσε πικρὰ καὶ βγήκε ἔξω νὰ μὴ τὸν ἴδουν καὶ ἔκλαψε ὥρα πολλή.

“Όταν τὸ Συνέδριο καταδίκασε τὸν Ἰησοῦ σὲ θάνατο, ὁ Ἰούδας μεταμελήθηκε καὶ ἔτρεξε στοὺς Ἀρχιερεῖς. Ἐρριξε κάτω τὰ τριάντα ἀργύρια καὶ εἶπε:

—Ἀμάρτησα. Σᾶς παράδωσα ἓναν ἄθῳο.

Ἄλλὰ οἱ Ἀρχιερεῖς πού εἶχαν πιά πετύχει τὸ σκοπὸ τους, τοῦ ἀπάντησαν:

—Καὶ τί φταῖμε μεῖς; Σὺ θὰ ἔχῃς τὴν ἁμαρτία.

Τότε ὁ Ἰούδας ἔφυγε ἀπὸ κεῖ καὶ πῆγε καὶ κρεμάστηκε. Οἱ Ἀρχιερεῖς δὲ θέλησαν νὰ βάλουν τὰ λεφτὰ αὐτὰ στὸ ταμεῖο. «Αὐτὰ, εἶναι λεφτὰ αἱματοβαμμένα», εἶπαν. Καὶ ἀγόρασαν μ' αὐτὰ τὸ χωράφι τοῦ Κεραμέα πού ἦταν ἔξω ἀπὸ τὴν πόλη, γιὰ νὰ θάβουν ἐκεῖ τοὺς ξένους. Καὶ ἀπὸ τότε τὸ χωράφι αὐτὸ λέγεται («Ἀγρὸς αἵματος»).

Ἄ Ἰησοῦς στὸ Πραιτώριο.

Τὸ Συνέδριο καταδίκασε τὸν Ἰησοῦ σὲ θάνατο. Γιὰ νὰ ἐκτελεστῇ ὅμως ἡ ἀπόφαση αὐτὴ ἔπρεπε νὰ συμφω-

νήση καὶ ὁ Ρωμαῖος διοικητὴς τῆς Ἰουδαίας, ὁ Πόντιος Πιλάτος. Μόλις ξημέρωσε λοιπὸν ἡ Παρασκευή, οἱ Ἰουδαῖοι ἔφεραν τὸν Ἰησοῦ στὸν Πιλάτο καὶ τοῦ ζήτησαν νὰ ἐπικυρώσῃ τὴν ἀπόφασιν τοῦ Συνεδρίου. Ὁ Πιλάτος ρώτησε τοὺς Ἰουδαίους νὰ τοῦ ποῦν γιὰ ποιά αἰτία καταδίκασαν τὸν Ἰησοῦ σὲ θάνατο. Καὶ αὐτοὶ ἀποκρίθησαν:

— Ἄν δὲν ἦταν ἔνοχος, δὲ θὰ τὸν φέρναμε σὲ σένα.

Καὶ ὁ Πιλάτος τοὺς εἶπε:

— Τότε, ἀφοῦ εἶναι ἔνοχος καὶ τὸν καταδικάσατε σὲ θάνατο, πάρτε τον καὶ σταυρώστε τον σύμφωνα μὲ τὸ νόμο σας.

— Ἐμεῖς, τοῦ εἶπαν οἱ Ἰουδαῖοι, δὲν ἔχομε δικαίωμα νὰ θανατώσωμε κανένα, χωρὶς τὴ δική σου ἄδεια. Αὐτὸς εἶναι ψευτοπροφήτης καὶ λαοπλάνος καὶ λέει πὼς εἶναι βασιλέας τῶν Ἰουδαίων

— Τὸ βασιλέα σας νὰ σταυρώσω; τοὺς ρωτᾷ ὁ Πιλάτος.

Καὶ αὐτοὶ τοῦ ἀπαντοῦν:

— Ἐμεῖς ἔχομε βασιλέα τὸν Καίσαρα καὶ ὅποιος λέει πὼς εἶναι βασιλέας εἶναι ἐχθρὸς τοῦ Καίσαρα· καὶ σὺ ἂν δὲν τὸν θανατώσῃς, δὲν εἶσαι φίλος τοῦ Καίσαρα.

Αὐτὸ τὸν φόβισε τὸν Πιλάτο, γιὰτὶ μπορούσαν οἱ Ἰουδαῖοι, ἂν δὲν τοὺς ἐπικύρωνε τὴν ἀπόφασίν τους, νὰ τὸν συκοφαντήσουν στὸν Καίσαρα καὶ νὰ τιμωρηθῇ. Γι' αὐτὸ μπῆκε μέσα καὶ ρώτησε τὸν Ἰησοῦ:

— Εἶσαι σὺ ὁ βασιλέας τῶν Ἰουδαίων;

Καὶ ὁ Ἰησοῦς εἶπε:

— Σὺ μὲ ρωτᾷς ἢ ἄλλοι σοῦ εἶπαν αὐτὸ γιὰ μένα; Ἡ βασιλεία ἢ δική μου δὲν εἶναι στὸν κόσμον τοῦτον.

— Λοιπὸν, εἶσαι βασιλέας; τοῦ ξαναλέει ὁ Πιλάτος.

Καὶ ὁ Ἰησοῦς τοῦ ἀπαντᾷ:

— Σὺ λὲς πὼς εἶμαι βασιλέας. Ἐγὼ ἤρθα στὸν κόσμον γιὰ νὰ διδάξω τὴν ἀλήθεια.

Τότε ὁ Πιλάτος βγῆκε ἔξω καὶ λέει:

—'Εγὼ δὲ βρῖσκω κανένα φταίξιμο στὸν ἄνθρωπον αὐτόν!

'Αλλὰ οἱ Ἰουδαῖοι ἄρχισαν νὰ φωνάζουν: «Σταύρωσέ τον, σταύρωσέ τον».

Τότε ὁ Πιλάτος κατάλαβε πὼς ἀπὸ μίσος οἱ Ἰουδαῖοι ζητοῦσαν νὰ σταυρώσουν τὸν Ἰησοῦ καὶ ὅ,τι νὰ τοὺς

«'Αν δὲν τὸν θανατώσης, δὲν εἶσαι φίλος τοῦ Καίσαρα».

ἔλεγε δὲ θὰ τοὺς ἄλλαζε τὴ γνώμη. Σκέφτηκε λοιπὸν νὰ μὴ ἀνακατευτῆ στὴν καταδίκη τοῦ Ἰησοῦ καὶ τὸν ἔστειλε στὸν Ἡρώδη νὰ ἐπικυρώσῃ κεῖνος τὴν καταδίκη τοῦ Ἰησοῦ, ἐπειδὴ ὁ Ἰησοῦς ἦταν Γαλιλαῖος καὶ στὴ Γαλιλαία ἦταν βασιλιάς ὁ Ἡρώδης, ποὺ βρισκόταν τώρα στὰ Ἱεροσόλυμα γιὰ τὶς γιορτὲς τοῦ Πάσχα. Πῆ-

γαν λοιπὸν τὸν Ἰησοῦ στὸν Ἡρώδη καὶ κεῖνος ἀφοῦ τὸν περίπαιξε, τὸν ξανάστειλε στὸν Πιλάτο.

Στὸ διάστημα αὐτὸ εἶχαν μαζευτῆ στὸ προαύλιο τοῦ Πιλάτου πολλοὶ Ἰουδαῖοι γιὰ νὰ ζητήσουν χάρη γιὰ ἓναν κατάδικο. Εἶχαν συνήθεια τῆ γιορτῆ τοῦ Πάσχα νὰ δίνουν οἱ Ῥωμαῖοι σὲ ἓναν χάρη Ἰουδαῖο πού ἦταν καταδικασμένος σὲ θάνατο. Καὶ ἦταν τότε στὴ φυλακὴ ἓνας φοβερὸς κακοῦργος, ὁ Βαραβᾶς. Τότε ὁ Πιλάτος σκέφτηκε νὰ σώσῃ τὸν Ἰησοῦ μὲ τὴ χάρη καὶ ρώτησε τοὺς Ἰουδαίους:

— Ποιὸν θέλετε νὰ σᾶς ἀπολύσω, τὸν Ἰησοῦ ἢ τὸν Βαραβᾶ;

Φανταζόταν πὼς οἱ Ἰουδαῖοι, πού ἔτρεμαν τὸ Βαραβᾶ, θὰ προτιμοῦσαν τὸν Ἰησοῦ. Ἀλλὰ τόσο ἦταν τὸ μίσος τῶν Ἰουδαίων γιὰ τὸν Ἰησοῦ, πού ἀπάντησαν ὅτι θέλουν νὰ ἀπολύσῃ τὸ Βαραβᾶ.

— Καὶ τὸν Ἰησοῦ τί νὰ τὸν κάμω; ξαναρώτησε ὁ Πιλάτος.

Καὶ οἱ Ἰουδαῖοι μὲ μιὰ φωνὴ φώναζαν:

— Σταύρωσέ τον, σταύρωσέ τον!

Τότε ὁ Πιλάτος διάταξε νὰ μαστιγώσουν τὸν Ἰησοῦ μὲ τὸ φραγγέλιο, νὰ τοῦ φορέσουν μιὰ κόκκινη χλαμύδα, νὰ τοῦ βάλουν στὸ κεφάλι ἓνα στεφάνι μὲ ἀγκάθια καὶ νὰ τοῦ δώσουν στὸ χέρι ἓνα καλάμι καὶ ἔτσι σ' αὐτὴ τὴν κατάστασιν τὸν παρουσίασε στοὺς Ἰουδαίους. Νόμιζε πὼς θὰ μαλάκωνε τὸ μίσος του ὁ ἐξευτελισμὸς αὐτὸς τοῦ βασιλέα τῶν Ἰουδαίων, πὼς θὰ ξεθύμαιναν καὶ δὲ θὰ ζητοῦσαν καὶ τὴ σταύρωσή του. Καὶ τοὺς εἶπε δείχνοντας τὸν Ἰησοῦ: «Νὰ ὁ ἄνθρωπος!». Ἀλλὰ οἱ Ἰουδαῖοι ἔβαλαν πάλι τίς φωνὲς ἀκόμα δυνατώτερα: «Σταύρωσέ τον, σταύρωσέ τον!».

Τότε ὁ Πιλάτος πῆρε νερὸ καὶ βγῆκε ἔξω καὶ ἔνιψε τὰ χέρια του λέγοντας:

—'Εγὼ εἶμαι ἀθῶος ἀπὸ τὸ αἷμα τοῦ δικαίου αὐτοῦ. Σεῖς θὰ ἔχετε τὴν ἁμαρτία!

Καὶ αὐτοὶ τυφλωμένοι ἀπὸ τὸ μίσος ἀπάντησαν:

—'Ἡ ἁμαρτία αὐτὴ ἃς βαραίνει ἐμᾶς καὶ τὰ παιδιὰ μας.

"Ἐπειτα ἀπὸ αὐτὰ ὁ Πιλάτος παράδωσε τὸν Ἰησοῦ στοὺς Ἰουδαίους νὰ τὸν σταυρώσουν. Καὶ ἦταν Παρασκευή, παραμονὴ τοῦ Πάσχα τῶν Ἰουδαίων.

Ἡ σταύρωση τοῦ Ἰησοῦ.

Μόλις πῆραν τὸν Ἰησοῦ ἀπὸ τὸ Πραιτώριο καὶ τὸν βασάνισαν καὶ τὸν περίπαιξαν ὅσο πού χόρτασαν, τοῦ ἔβγαλαν τὴ χλαμύδα, τοῦ ξαναφόρεσαν τὰ ρούχα του, τοῦ φόρτωσαν τὸ Σταυρὸ τοῦ μαρτυρίου του καὶ ξεκίνησαν νὰ πᾶν στὸ Γολγοθά, πού ἦταν ἓνας λόφος ἔξω ἀπὸ τὴν πόλη καὶ πού ἐκεῖ γίνονταν οἱ θανατικὲς ἐκτελέσεις τῶν καταδίκων. Ὁ Ἰησοῦς ἦταν πολὺ ἐξαντλημένος ἀπὸ τὴν αὐπνία καὶ τὰ μαρτύρια καὶ δὲν μπορούσε νὰ προχωρήσῃ καὶ μὲ τὸ βᾶρος τοῦ σταυροῦ. Οἱ στρατιῶτες ἔδωσαν τὸ σταυρὸ σὲ ἓναν ἄλλο καὶ ἔφτασαν στὸ Γολγοθά.

Πολὺς λαὸς ἀκολουθοῦσε νὰ ἰδῇ τὴ σταύρωση, γιὰτι μὲ τὸν Ἰησοῦ θὰ σταύρωναν καὶ δυὸ ληστές. Πρὶν τὸν σταυρώσουν, τοῦ ἔβγαλαν τὰ ρούχα καὶ τὰ μοιράστηκαν οἱ τέσσερες στρατιῶτες πού θὰ ἔκαναν τὴ σταύρωση καὶ γιὰ τὸ φόρεμά του, τὸ χιτῶνα του, πού ἦταν μονοκόμματος, ἔβαλαν κλῆρο. Ὑστερα κάρφωσαν μὲ μεγάλη καρφιά στὰ χέρια καὶ στὰ πόδια τὸ σῶμα τοῦ Ἰησοῦ ἐπάνω στὸ σταυρὸ καὶ ἔστησαν τὸ σταυρό. Στοὺς καταδίκους ἔδιναν, πρὶν τοὺς σταυρώσουν, ἓνα ναρκωτικὸ κρασί νὰ πιοῦν γιὰ νὰ μὴν αἰσθάνωνται τοὺς πόνους. Οἱ ληστές ἤπιαν ἀπ' αὐτό, ὁ Ἰησοῦς ὁμοίως δὲ θέλησε. Ἐπάνω στὸ σταυρὸ κάρφωσαν καὶ μιὰ πινακίδα πού ἔγραφε I.N.B.I. πού θὰ πῆ: Ἰησοῦς Ναζωραῖος Βα-

Κάρφωσαν τὸν Ἰησοῦ ἐπάνω στὸ Σταυρό.

σιλέας τῶν Ἰουδαίων. Οἱ Ἀρχιερεῖς πῆγαν καὶ εἶπαν στὸν Πιλάτο νὰ τὸ ἀλλόξῃ αὐτὸ καὶ νὰ γράψῃ πὼς ὁ Ἰησοῦς ὁ Ναζωραῖος εἶπε πὼς εἶναι βασιλέας τῶν Ἰουδαίων. Ἀλλὰ ὁ Πιλάτος ἦταν ἀρκετὰ στενοχωρημένος ἀπὸ τὴ σταύρωση τοῦ Ἰησοῦ καὶ ἀπάντησε θυμωμένα στοὺς Ἀρχιερεῖς:

—“Ὅ,τι ἔγραψα, ἔγραψα.”

Ὁ λαὸς ποὺ παρακολουθοῦσε τὴ σταύρωση ἔλεγε: «Ἐσὺ ποὺ θὰ γκρέμιζες τὸ ναὸ καὶ σὲ τρεῖς ἡμέρες θὰ τὸν ξανάφτιανες, κατέβα τώρα ἀπὸ τὸ σταυρὸ». Καὶ οἱ στρατιῶτες περίπαιζαν τὸν Ἰησοῦ καὶ τοῦ ἔλεγαν: «Ἄν εἶσαι βασιλέας τῶν Ἰουδαίων, σῶσε τὸν ἑαυτὸ σου». Καὶ οἱ Γραμματεῖς ἔλεγαν: «Ἄλλους ἔσωσε, τὸν ἑαυτὸ του δὲν μπορεῖ νὰ τὸν σώσῃ». Ἀλλὰ καὶ ἓνας ὁ ληστής βλαστημοῦσε καὶ ἔλεγε.

—“Ἄν εἶσαι Γιὸς τοῦ Θεοῦ, κατέβα ἀπὸ τὸ σταυρὸ καὶ σῶσε καὶ μᾶς.”

Ὁ Ἰησοῦς μέσα στοὺς φοβεροὺς πόνους, μέσα στὸ ἀβάσταχτο μαρτύριο, ἦταν γαλήνιος καὶ πράος καὶ κάθε τόσο σιγοφιθύριζε τὴν προσευχὴ του στὸ Θεό: «Κύριε, μὴ λογαριάσῃς σ’ αὐτοὺς τὴν ἁμαρτία τούτη, γιατί δὲν ξέρουν τί κάνουν». Ὁ ἄλλος ληστής βλέποντας μὲ πόση ὑπομονὴ ὑπόφερε ὁ Ἰησοῦς τὸ μαρτύριο καὶ τοὺς ἐξευτελισμοὺς χωρὶς νὰ ὀργίζεται καὶ χωρὶς νὰ λήθῃ τίποτε γιὰ κανένα, εἶπε στὸ σύντροφό του:

—Δὲ φοβᾶσαι τὸ Θεὸ ποὺ μιᾶς ἔτσι; Ἐμεῖς δίκαια τιμωριόμαστε, αὐτὸς ὅμως τί κακὸ ἔκανε;

Καὶ γυρίζοντας πρὸς τὸν Ἰησοῦ εἶπε:

—Θυμήσου με, Κύριε, ὅταν ἔρθῃς στὴ βασιλεία σου.

Καὶ ὁ Ἰησοῦς τοῦ ἀπάντησε:

—Ἀπὸ σήμερα θὰ εἶσαι μαζί μου στὸν παράδεισο.

Τὴ συνοδεία γιὰ τὸ Γολγοθὰ ἀκολούθησαν ἀπὸ μακριὰ καὶ ἡ μητέρα τοῦ Ἰησοῦ μὲ μερικὲς ἄλλες γυναῖκες καὶ ὁ μαθητὴς του Ἰωάννης. Καὶ ὅταν τελείωσε ἡ

σταύρωση καὶ πλησίασαν, ὁ Ἰησοῦς εἶπε πρὸς τὴν μητέρα
του δείχνοντας τὸν Ἰωάννη:

—Νά τὸ παιδί σου!

Καὶ πρὸς τὸν Ἰωάννη:

—Νά ἡ μητέρα σου!

Καὶ ἀπὸ τότε ὁ Ἰωάννης πῆρε τὴν μητέρα τοῦ Ἰησοῦ
στὸ σπίτι του καὶ τὴν περιποιόταν σὰ δική του μητέρα.

Τρεῖς ὥρες μετὰ τὴν σταύρωση, τὸ μεσημέρι, ἔγινε
σκοτάδι σ' ὅλη τὴν γῆ, πού βάσταξε τρεῖς ὥρες. Στις
τρεῖς τὸ ἀπόγευμα ὁ Ἰησοῦς μίλησε δυνατὰ: «Θεέ μου,
Θεέ μου, γιατί με ἐγκατέλειψες;». Καὶ λίγο ὕστερα
εἶπε: «Διψῶ». Οἱ στρατιῶτες ἔδωσαν στὴν ἄκρη τοῦ
καλαμιοῦ ἓνα σφουγγάρι βουτηγμένο στὸ ξίδι καὶ τὸ
ὑψωσαν στὸ στόμα τοῦ Χριστοῦ. Μόλις γεύτηκε ὁ Ἰη-
σοῦς τὸ ξίδι, εἶπε:

—Τετέλεσται! Πατέρα μου, στὰ χέρια σου παρα-
δίνω τὸ πνεῦμα μου!...

Καὶ πέθανε. Τὴ στιγμὴ ἐκείνη ἔγινε δυνατὸς σεισμὸς
καὶ σχίστηκε τὸ καταπέτασμα τοῦ ναοῦ καὶ σχίστηκαν
οἱ βράχοι καὶ ἀνοιξαν τὰ μνήματα καὶ βγήκαν πολλὰ
σώματα ἀγίων καὶ φανερώθηκαν ὕστερα σὲ πολλούς.
Ὁ ἀξιωματικὸς καὶ ἡ φρουρά πού εἶδαν αὐτὰ τὰ ση-
μεῖα φοβήθηκαν καὶ εἶπαν: «Ἀλήθεια, Θεοῦ Γιὸς ἦταν
ὁ ἄνθρωπος αὐτός». Καὶ ὁ λαὸς φοβήθηκε καὶ σκόρπισε
καὶ ἄλλοι ἀπ' αὐτοὺς μετάνοιωσαν καὶ χτυποῦσαν τὸ
στήθος τους γιὰ τὴν ἁμαρτία πού ἔκαναν.

Τὴν σταύρωση τοῦ Ἰησοῦ γιορτάζουμε κάθε Μεγάλῃ
Παρασκευῇ καὶ μαζί με τοὺς ἄλλους ὕμνους καὶ τὰ τρο-
πάρια ψέλνουμε καὶ τοῦτο:

«Σήμερον κρεμᾶται ἐπὶ ξύλου ὁ ἐν ὕδασι τὴν γῆν κρε-
μάσας
Στέφανον ἐξ ἀκανθῶν περιτίθεται ὁ τῶν ἀγγέλων βασι-
λεὺς

Ψευδῆ πορφύραν περιβάλλεται ὁ περιβάλλων τὸν οὐρα-
 (νὸν ἐν νεφέλαις
 Ράπισμα κατεδέξατο ὁ ἐν Ἰορδάνῃ ἐλευθερώσας τὸν
 Ἄδὰμ)

Ἦλοις προσηλώθη ὁ Νυμφίος τῆς Ἐκκλησίας
 Λόγγῃ ἐκεντήθη ὁ Υἱὸς τῆς Παρθένου.
 Προσκυνοῦμεν Σου τὰ πάθη, Χριστέ,
 Δεῖξον ἡμῖν καὶ τὴν ἔνδοξόν Σου ἀνάστασιν».

Ἡ ταφή τοῦ Χριστοῦ.

Τὸ βράδι τῆς Παρασκευῆς οἱ Ἀρχιερεῖς πῆγαν στὸν Πιλάτο καὶ τὸν παρακάλεσαν νὰ διατάξῃ νὰ κατεβάσουν τοὺς σταυρωμένους ἀπὸ τοὺς σταυροὺς, γιὰ τὴν ξημέρῳνη Σάββατο καὶ μεγάλη γιορτὴ καὶ δὲν ἔπρεπε νὰ μείνουν τὰ σώματα σταυρωμένα. Ὁ Πιλάτος ἔδωσε διαταγὴ νὰ κατεβάσουν ἀπὸ τοὺς σταυροὺς τοὺς σταυρωμένους καὶ ἂν δὲν εἶχαν πεθάνει νὰ τοὺς σπάσουν τὰ σκέλη γιὰ νὰ πεθάνουν καὶ ὕστερα νὰ τοὺς θάψουν. Οἱ στρατιῶτες ἔσπασαν χτυπώντας μὲ χοντρά σίδερα τὰ σκέλη τῶν δυὸ ληστῶν γιὰ τὴν ζοῦσαν ἀκρόμα, τοῦ Ἰησοῦ ὅμως δὲν τᾶσπασαν τὰ κόκκαλα γιὰ τὴν ἦταν πεθαμένος. Μόνο ἕνας στρατιώτης κέντησε μὲ τὴν λόγγῃ τὸ σῶμα τοῦ Ἰησοῦ στὰ πλευρὰ γιὰ νὰ βεβαιωθῆ ὅτι εἶναι πεθαμένος καὶ ἀπὸ τὴν πληγὴ ἔτρεξε αἷμα καὶ νερό.

Ὁ Ἰωσήφ ἀπὸ τὴν Ἀριμαθαία ἦταν μέλος τοῦ Συνεδρίου τῶν Ἰουδαίων καὶ εἶχε γνωριμία μὲ τὸν Πιλάτο, στὰ κρυφὰ ὅμως ἦταν μαθητὴς τοῦ Χριστοῦ. Μόλις ἔμαθε πὼς θὰ κατέβαζαν τὸ σῶμα τοῦ Ἰησοῦ ἀπὸ τὸ σταυρό, πῆγε στὸν Πιλάτο καὶ ζήτησε τὴν ἄδεια νὰ τὸ θάψῃ. Ὁ Πιλάτος ἔδωσε τὴν ἄδεια καὶ ὁ Ἰωσήφ πῆρε ἕνα καθαρὸ σεντόνι καὶ τὸ φίλο του τὸ Νικόδημο μὲ ἀρώματα καὶ πῆγαν στὸ Γολγοθά. Κατέβασαν τὸ σῶμα τοῦ Ἰησοῦ ἀπὸ τὸ σταυρό, τὸ ἔπλυναν μὲ ἀρώματα, τὸ

τύλιξαν μὲ τὸ σεντόνι καὶ τὸ μετάφεραν σ' ἓνα περιβόλι τοῦ Ἰωσήφ καὶ τὸ ἔθαψαν σὲ ἓνα καινούργιο μνημεῖο ποῦ εἶχε ἔτοιμο ὁ Ἰωσήφ σκαλιστὸ μέσα σὲ μάρμαρο γιὰ τὴν οἰκογένειά του. Ἐπάνω κύλισαν μιὰ μεγάλη πλάκα καὶ τὸ ἔκλεισαν. Τὴν ταφή τοῦ Ἰησοῦ παρακολούθησαν καὶ μερικὲς γυναῖκες μὲ τὴ Μαρία τὴ Μαγδαληνή, τὴ Σαλώμη καὶ τὴ Μαρία τοῦ Κλωπᾶ.

Γιὰ τὸ κατέβασμα τοῦ Ἰησοῦ ἀπὸ τὸ σταυρὸ καὶ τὴν ταφή κάνει ἡ Ἐκκλησία μας τὴν τελετὴ τῆς Ἀποκαθήλωσης καὶ μαζὶ μὲ τὰ τροπάρια ψέλνει κι αὐτά:

«Ὅτε ἐκ τοῦ ξύλου Σε νεκρὸν ὁ Ἀριμαθαίας καθεῖλε τὴν τῶν ἀπάντων Ζωὴν, σμύρνη καὶ σινδόνι σε, Χριστέ, ἐκήδευσε. Καὶ τῷ πόθῳ ἠπείγετο, καρδία καὶ χεῖλει, σῶμα τὸ ἀκήρατον Σοῦ περιπτύξασθαι· ὅμως συσπυλλόμενος φόβῳ χαίρων ἀνεβόα Σοι: Δόξα τῇ συγκαταβάσει σου, Φιλάνθρωπε».

«Ὁ Εὐσχήμων Ἰωσήφ ἀπὸ τοῦ ξύλου καθελὼν τὸ ἄχραντον Σου σῶμα, σινδόνι καθαρᾷ εἰλήσας καὶ ἀρώμασιν, ἐν μνήματι καινῷ κηδεύσας ἀπέθετο».

Ἡ ἀνάσταση τοῦ Χριστοῦ.

Ὅταν ὁ Ἰωσήφ ἐνταφίασε τὸ σῶμα τοῦ Χριστοῦ, οἱ Ἀρχιερεῖς πῆγαν στὸν Πιλάτο καὶ τοῦ εἶπαν:

—Κύριε, θυμηθῆκαμε πὸς αὐτὸς ὁ λαοπλάνος εἶχε πῆ ὅταν ζοῦσε, ὅτι μετὰ τρεῖς ἡμέρες θὰ ἀναστήθῃ. Σε παρακαλοῦμε νὰ διατάξης νὰ φρουρηθῇ ὁ τάφος ὡς τὴν τρίτη ἡμέρα, γιὰ νὰ μὴν πᾶνε οἱ μαθητὲς του καὶ κλέψουν τὸ σῶμα του καὶ ποῦν στὸ λαὸ ὅτι ἀναστήθηκε.

Ὁ Πιλάτος τοὺς ἔδωσε φρουροὺς καὶ αὐτοὶ πῆγαν καὶ τοὺς τοποθέτησαν στὸν τάφο νὰ τὸν φυλάγουν.

Μόλις πέρασε τὸ Σάββατο, τὴν Κυριακὴ τὸ πρωὶ πῆγαν νὰ ἐπισκεφτοῦν τὸν τάφο τοῦ Χριστοῦ ἡ Μαρία ἡ Μαγδαληνή, ἡ Μαρία ἡ μητέρα τοῦ Ἰακώβου καὶ ἡ

Σαλώμη για να βάλουν αρώματα στὸν τάφο τοῦ Χριστοῦ, γιατί ἔτσι ἦταν συνήθεια στοὺς Ἰουδαίους. Στὸ δρόμο ποὺ πήγαιναν, ἀνησυχούσαν, γιατί δὲν εἶχαν κανένα νὰ σηκώσει τὴν πλάκα τοῦ μνημείου ποὺ ἦταν βαρειά. Ὄταν ὁμως ἔφτασαν στὸν τάφο εἶδαν πῶς ἡ πλάκα ἦταν βγαλμένη καὶ στὸ δεξιὸ μέρος τοῦ μνημείου καθόταν ἕνας λευκοφορεμένος ἄγγελος. Οἱ γυναῖκες φοβήθηκαν, ἀλλὰ ὁ ἄγγελος τοὺς εἶπε:

—Μὴ φοβόσαστε. Τὸν Ἰησοῦ γυρεύετε; Ἀναστήθηκε. Νὰ ἐδῶ τὸν εἶχαν θάψει. Πηγαίνετε νὰ τὸ πῆτε στοὺς μαθητὲς του.

Οἱ γυναῖκες ἔφυγαν μὲ φόβο καὶ μὲ χαρά, γρήγορα γρήγορα, γιὰ νὰ φέρουν τὴν εἶδηση στοὺς μαθητὲς τοῦ Ἰησοῦ. Μόλις γύριζαν, παρουσιάστηκε μπροστά τους ὁ Ἰησοῦς. Οἱ γυναῖκες γονάτισαν καὶ τὸν προσκύνησαν. Καὶ ὁ Ἰησοῦς τοὺς εἶπε:

—Πηγαίνετε νὰ εἰδοποιήσετε τοὺς μαθητὲς μου ὅτι ἀναστήθηκα.

Καὶ κεῖνες πῆγαν καὶ εἶπαν στὸν Πέτρο καὶ στοὺς ἄλλους ὅτι ἀναστήθηκε ὁ Κύριος.

Οἱ στρατιῶτες ποὺ φύλαγαν τὸν τάφο, εἶδαν τὴ νύχτα κείνη φοβερὰ σημεῖα. Ἐαφνικὰ ἔγινε σεισμός καὶ ἕνα δυνατὸ φῶς σὰν ἀστραπὴ φώτισε τὸν τάφο καὶ ἄγγελος λευκοφορεμένος κύλισε τὴν πέτρα τοῦ μνημείου καὶ κάθισε ἐπάνω της. Οἱ φρουροὶ ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμή τὰ ἔχασαν, ζαλίστηκαν, ἔπεσαν κάτω καὶ ἔμειναν σὰ νεκροί. Ὄταν συνῆρθαν ὁ τάφος ἦταν ἄδειος. Πῆγαν τότε στοὺς Ἀρχιερεῖς καὶ διηγήθηκαν τὸ τί εἶδαν καὶ τί ἔγινε. Καὶ οἱ Ἀρχιερεῖς κάλεσαν ἀμέσως τὸ Συνέδριο καὶ πήραν τὴν ἀπόφαση νὰ δώσουν χρήματα στοὺς στρατιῶτες γιὰ νὰ ποῦν πῶς ἀποκοιμήθηκαν καὶ πῶς οἱ μαθητὲς του ἔκλεψαν τὸ σῶμα τοῦ Ἰησοῦ.

Ἡ ἀνάστασις τοῦ Χριστοῦ εἶναι ἡ μεγαλύτερη γιορτὴ τῶν Χριστιανῶν. Λέγεται καὶ Πάσχα καὶ τὴ γιορτά-

ζομε ὕστερα ἀπὸ νηστεία καὶ προσευχὴ μὲ μεγάλη χαρά. Στὴ γιορτὴ αὐτὴ ψέλνομε ὠραῖα καὶ χαρμόσυνα τροπάρια σὰν αὐτά:

«Χριστὸς ἀνέστη ἐκ νεκρῶν, θανάτῳ θάνατον πατήσας καὶ τοῖς ἐν τοῖς μνήμασι ζῶν χαρισάμενος».

«Ἀναστάσεως ἡμέρα, λαμπρυνθῶμεν λαοί. Πάσχα Κυρίου Πάσχα. Ἐκ γὰρ θανάτου πρὸς ζωὴν καὶ ἐκ γῆς πρὸς οὐρανὸν Χριστὸς ὁ Θεὸς ἡμᾶς διεβίβασεν ἐπινίκιον ἄδοντας».

Πάσχα ἱερὸν ἡμῖν σήμερον ἀναδέδεικται. Πάσχα καινὸν ἅγιον. Πάσχα μυστικόν. Πάσχα πανσεβάσμιον. Πάσχα Χριστὸς ὁ λυτρωτής. Πάσχα ἄμωμον. Πάσχα μέγα. Πάσχα τῶν πιστῶν. Πάσχα τὸ πύλας ἡμῖν τοῦ παραδείσου ἀνοίξαν. Πάσχα πάντας ἀγιάζον πιστούς».

«Τὸ φαιδρὸν τῆς Ἀναστάσεως κήρυγμα ἐκ τοῦ ἀγγέλου μαθοῦσαι αἱ τοῦ Κυρίου μαθήτριά, καὶ τὴν προγονικὴν ἀπόφασιν ἀπορρίψασαι, τοῖς Ἀποστόλοις καυχώμεναι, ἔλεγον: Ἐσκύλευται ὁ θάνατος, ἠγέρθη Χριστὸς ὁ Θεός, δωρούμενος τῷ κόσμῳ τὸ μέγα ἔλεος».

Ἡ ἀνάληψη τοῦ Χριστοῦ.

Ὁ Ἰησοῦς παρουσιάστηκε μετὰ τὴν ἀνάστασή του πρῶτα πρῶτα στὴ Μαρία τῇ Μαγδαληνῇ. Αὐτὴ τὸν πέρασε στὴν ἀρχὴ γιὰ κηπουρό. Ὑστερα παρουσιάστηκε σὲ δυὸ πιστοὺς στοὺς Ἐμμανουὺς καὶ κατόπιν παρουσιάστηκε στοὺς μαθητὲς του, πού ἦταν συγκεντρωμένοι σ' ἓνα σπίτι στὰ Ἱεροσόλυμα. Ὁ Θωμᾶς ἔλειπε καὶ ὅταν τοῦ εἶπαν οἱ ἄλλοι πῶς εἶδαν τὸν Κύριο αὐτὸς εἶπε:

— Ἄν δὲν τὸν ἰδῶ μὲ τὰ μάτια μου καὶ ἂν δὲν ἀγγίξω τίς τρύπες τῶν καρφιῶν στὰ χέρια του, δὲ θά πιστέψω!

Σὲ ὄχτῳ μέρες ξαναπαρουσιάστηκε στοὺς μαθητὲς

του και τότε πίστεψε και ο Θωμάς. Και άλλες φορές παρουσιάστηκε ο Ίησοῦς στους μαθητές του και τους συμβούλεψε νὰ εἶναι ἀγαπημένοι και νὰ μὴ φύγουν ἀπὸ τὰ Ἱεροσόλυμα ὥσπου νὰ τοὺς στείλῃ τὸ Ἅγιο Πνεῦμα γὰρ τοὺς φωτίσῃ νὰ κηρύξουν στὸν κόσμον τὸ Εὐαγγέλιο.

Μόλις συμπληρώθηκαν σαράντα ἡμέρες ἀπὸ τὴν ἀνάστασι, ὁ Ίησοῦς πῆρε τοὺς μαθητές του και βγήκαν μαζί στὸ ὄρος τῶν Ἐλαιῶν. Ἐκεῖ τοὺς μάζεψε γύρω του και τοὺς ἔδωσε τὶς τελευταῖες συμβουλές. Και ἐνῶ ἀκόμα τοὺς μιλοῦσε, ἄρχισε νὰ ὑψώνεται τὸ σῶμα του ἀπὸ τὴ γῆ πρὸς τὸν οὐρανό. Τότε σήκωσε τὰ χέρια του και τοὺς εὐλόγησε και ὕστερα ἓνα σύννεφο φωτεινὸ τὸν περιτριγύρισε και τὸν ἔχασαν ἀπὸ τὰ μάτια τους. Και ἐνῶ ἀκόμα αὐτοὶ βλέπαν στὸν οὐρανό, δυὸ ἄγγελοι παρουσιάστηκαν και τοὺς εἶπαν:

—Γιατί βλέπετε στὸν οὐρανό; Αὐτὸς ὁ Ίησοῦς ποὺ ἀναλήφτηκε τώρα στους οὐρανοὺς, θὰ ξανάρθῃ πάλι σὲ σᾶς, ὅπως τὸν εἶδατε τώρα ποὺ ἔφυγε.

Και ὅταν χάθηκαν και οἱ ἄγγελοι, οἱ μαθητές γύρισαν στὰ Ἱεροσόλυμα και περίμεναν ἐκεῖ μαζεμένοι στὸ ἴδιο μέρος τὸ Ἅγιο Πνεῦμα ποὺ τοὺς ὑποσχέθηκε ὁ Ίησοῦς.

Ἡ Ἐκκλησία μας γιορτάζει τὴν ἀνάληψη τοῦ Χριστοῦ σαράντα μέρες μετὰ τὸ Πάσχα και ψέλνει τὸ παρακάτω τροπάριο:

«Ἀνελήφθης ἐν δόξῃ, Χριστέ ὁ Θεὸς ἡμῶν,
χαροποιήσας τοὺς μαθητὰς τῆ ἐπαγγελίᾳ τοῦ Ἁγίου
Πνεύματος,

βεβαιωθέντων αὐτῶν διὰ τῆς εὐλογίας
ὅτι Σὺ εἶ ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ, ὁ λυτρωτὴς τοῦ κόσμου».

Τ Ε Λ Ο Σ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Πῶς γεννήθηκε ὁ Ἰωάννης ὁ Πρόδρομος	Σελ. 3
Πῶς ἔζησε καὶ πέθανε ὁ Ἰωάννης.	» 4
Ὁ Εὐαγγελισμὸς τῆς Θεοτόκου.	» 6
Ἡ γέννηση τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ.	» 7
Τὸ προσκύνημα τῶν μάγων.	» 10
Ἡ φυγὴ τοῦ Ἰωσήφ στὴν Αἴγυπτο.	» 11
Ὁ Ἰησοῦς στὸ ναὸ τοῦ Σολομώντα.	» 13
Ἡ βάφτιση τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ.	» 15
Ἡ Ἰησοῦς βρίσκει τοὺς μαθητές του	» 17
Τὸ θαῦμα στὸ γάμο τῆς Κανᾶ	» 18
Πῶς ὁ Ἰησοῦς ἀνάστησε τὸ παιδί τῆς χήρας ἀπὸ τὴ Ναὶν	» 19
Πῶς ὁ Ἰησοῦς ἀνάστησε τὴ θυγατέρα τοῦ Ἰακείρου	» 20
Ἡ θεραπεία τῶν δέκα λεπρῶν	» 21
Ἡ θεραπεία τοῦ παραλύτου στὴν Καπερναοὺμ	» 22
Ὁ Χριστὸς καὶ ὁ Ἑκατόνταρχος.	» 24
Ἡ θεραπεία τοῦ Χριστοῦ στὴν Ἱεριχὼ	» 25
Πῶς ἔφαγαν καὶ χόρτασαν πέντε χιλιάδες ἄνθρωποι μὲ πέντε ἄρτους	» 26
Ἡ θεραπεία τοῦ παραλύτου στὴ Βηθεσδᾶ	» 28
Ὁ Ἰησοῦς καταπαύει τὴν τρικυμία	» 30
Πῶς ὁ Ἰησοῦς θεράπευσε ἓνα γεννημένο τυφλὸ	» 30
Ἡ ἀνάσταση τοῦ Λαζάρου	» 33
Ἡ μεταμόρφωση τοῦ Χριστοῦ	» 35
Ὁ Ἰησοῦς καὶ ὁ Ζακχαῖος	» 37
Ὁ Ἰησοῦς καὶ ἡ Σαμαρείτισσα	» 39
Ἡ παραβολὴ τοῦ ἄφρονα πλουσίου	» 41
Ἡ παραβολὴ τοῦ Τελῶνη καὶ τοῦ Φαρισαίου	» 42
Ἡ παραβολὴ τῶν δέκα παρθένων	» 43

Ἡ παραβολὴ τοῦ Καλοῦ Σαμαρείτη	Σελ. 44
Ἡ παραβολὴ τοῦ ἄσωτου γιοῦ	» 45
Ἡ εἴσοδος τοῦ Ἰησοῦ στὰ Ἱεροσόλυμα	» 47
Τί εἶπε ὁ Ἰησοῦς γιὰ τοὺς Φαρισαίους	» 48
Τὸ μεγάλο Συμβούλιο καὶ ἡ προδοσίᾳ τοῦ Ἰούδα	» 49
Ὁ Μυστικὸς Δεῖπνος	» 50
Ἡ σύλληψη τοῦ Ἰησοῦ στὴ Γεθσημανὴ	» 51
Ὁ Ἰησοῦς δικάζεται ἀπὸ τὸ Συνέδριο	» 52
Ἡ ἄρνηση τοῦ Πέτρου καὶ τὸ τέλος τοῦ Ἰούδα	» 57
Ὁ Ἰησοῦς στὸ Πραιτώριο	» 58
Ἡ σταύρωση τοῦ Ἰησοῦ	» 62
Ἡ ταφὴ τοῦ Ἰησοῦ	» 66
Ἡ ἀνάστασις τοῦ Χριστοῦ	» 67
Ἡ ἀνάληψις τοῦ Χριστοῦ	» 69

0020561056

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΒΟΥΛΗΣ

